

De Tweeling- Manifestaties

Ruhi Instituut

Boek 4

De Tweeling-Manifestaties

Ruhi-instituut

Boeken in de serie:

Hieronder staan de huidige titels in de serie ontworpen door het Ruhi-instituut. De boeken zijn bedoeld om gebruikt te worden als hoofdreeks van cursussen in een systematische poging om de capaciteit van jongeren en volwassenen te vergroten om hun gemeenschappen te dienen. Het Ruhi-instituut ontwikkelt ook een reeks cursussen die voortbouwen op het derde boek in de serie voor het opleiden van bahá'í-kinderklasbegeleiders, evenals een andere serie cursussen uit Boek 5 voor het opleiden van jeugdgroepbegeleiders. Ook deze zijn in de onderstaande lijst aangegeven. Opgemerkt dient te worden dat de lijst kan veranderen naarmate de ervaring in het veld toeneemt, en dat aanvullende titels zullen worden toegevoegd naarmate een aantal cursuselementen het stadium bereiken waarin zij op grote schaal beschikbaar kunnen worden gesteld.

Boek 1	<i>Bespiegelingen over het Leven van de Geest</i>
Boek 2	<i>Opstaan om te dienen</i>
Boek 3	<i>Kinderklassen geven, Niveau 1</i> <i>Kinderklassen geven, Niveau 2 (vertakkingscursus)</i> <i>Kinderklassen geven, Niveau 3 (vertakkingscursus)</i> <i>Kinderklassen geven, Niveau 4 (vertakkingscursus)</i>
Boek 4	<i>De Tweeling-Manifestaties</i>
Boek 5	<i>De Kracht van de Jeugd Vrijmaken</i> <i>Eerste impuls: de eerste vertakking van Boek 5</i> <i>Vergroting van de kring: de tweede vertakking van Boek 5</i>
Boek 6	<i>De Zaak Onderrichten</i>
Boek 7	<i>Een Pad van Dienstbaarheid Samen Bewandelen</i>
Boek 8	<i>Het Verbond van Bahá'u'lláh</i>
Boek 9	<i>Een Historisch Perspectief Verwerven</i>
Boek 10	<i>Bruisende Gemeenschappen Bouwen</i>
Boek 11	<i>Materiële Middelen</i>
Boek 12	<i>De Familie en de Gemeenschap</i>
Boek 13	<i>Maatschappelijke Actie Ondernemen</i>
Boek 14	<i>Aan het Publieke Discours Deelnemen</i>

Copyright © 2007, 2022 the Ruhi Foundation, Colombia

Alle rechten voorbehouden. Editie 2.1.2.PE gepubliceerd in september 2024.

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Spaans onder de titel *Las Manifestaciones Gemelas*.

Copyright © 1987, 1997, 2021 door de Ruhi Foundation, Colombia.

ISBN 978-958-53332-2-2.

Toestemming van de Ruhi Foundation voor vertaling en druk in het Nederlands aan Stichting Trainingsinstituut Nederland.

Ruhi Institute
Cali, Colombia
E: instituto@ruhi.org
I: www.ruhi.org

Stichting Trainingsinstituut Nederland
Prinsenlaan 80, 3737 MJ Groenekan
E: info@trainingsinstituut.org
I: <https://trainingsinstituut.org>

Inhoud

Enkele Gedachten voor de Begeleider	4
De Grootheid van Deze Dag	7
Het Leven van de Báb.....	21
Het Leven van Bahá'u'lláh	55

Enkele Gedachten voor de Begeleider

Tegen de tijd dat de deelnemers deze vierde cursus van het Ruhi-instituut bereiken, zullen zij al een heel eind gevorderd zijn op het pad van dienstbaarheid dat door de hoofdreeks is geopend. Wat ook hun achtergrond bij het begin van Boek 1 was, zij zullen nu toegewijd zijn aan de visie van individuele en collectieve transformatie zoals beschreven in de Geschriften van Bahá'u'lláh. Daartoe zullen zij zijn begonnen met het vormen van de gewoonte om dagelijks Zijn woorden te lezen en zullen zij geestelijk voedsel tot zich nemen, zowel in devotionele bijeenkomsten als in momenten van stille contemplatie, uit de gebeden en raadgevingen die Hij heeft geopenbaard. Zij zullen leren om met vrienden en bekenden over de geestelijke beginselen die Hij heeft uiteengezet te spreken en zullen bezoeken afleggen aan huizen in hun dorp of buurt om de voorschriften te bespreken die Hij heeft gebracht om de wereld opnieuw op te bouwen. Sommigen zullen klassen leiden voor de geestelijke opvoeding van kinderen. Op dit punt op het pad van dienstbaarheid zullen zij dan bereid zijn - zelfs gretig zijn - om nader kennis te maken met het leven van Hem wiens leringen hen zo diepgaand hebben beïnvloed en om een diepere waardering te krijgen van de historische omstandigheden die gepaard gingen met de geboorte en geleidelijke ontplooiing van Zijn Openbaring. De drie delen waaruit Boek 4 bestaat, zijn bedoeld om de deelnemers deze mogelijkheid te bieden.

Het leven van een Manifestatie van God is natuurlijk fundamenteel verschillend van dat van andere menselijke wezens, en Zijn grootheid kan niet begrepen worden door een loutere studie van de gebeurtenissen rondom Hem. Gedurende de jaren dat Hij op aarde leeft, worden zijn buitengewone krachten over de hele planeet verspreid, waardoor de werkelijkheid van al het geschapene ingrijpend wordt veranderd en de mensheid naar een nieuwe fase van ontwikkeling wordt gestuwd. Hoewel Zijn leven voor uiterlijke ogen gevuld lijkt te zijn met kwellingen, onderscheiden geestelijke ogen in elke gebeurtenis de tekenen van Zijn glorie en majesteit. Om de deelnemers voor te bereiden op de studie van de levensgeschiedenissen van de Báb en Bahá'u'lláh, die respectievelijk in het tweede en derde deel aan de orde komen, vraagt het eerste deel hen na te denken over de betekenis van de Dag waarin wij leven, een Dag die getuige was van de verschijning van twee Manifestaties van God.

Het is een relatief kort deel. Het bestaat uit verschillende passages uit de Bahá'í-geschriften die spreken over de grootsheid van deze Dag, samen met een paar eenvoudige oefeningen. Samen zullen deze de deelnemers in staat stellen na te denken, niet alleen over de aard van dit moment in de geschiedenis, waarop de eenwording van de mensheid eindelijk mogelijk wordt, maar ook over de verantwoordelijkheden die deze kennis op ieder van ons legt. Degenen die dienen als begeleider van Boek 4 moeten zich ervan bewust zijn dat dit deel ervan uitgaat dat de deelnemers al een basiskennis hebben van bepaalde fundamentele concepten van het Geloof, verworven door hun studie van eerdere cursussen en hun betrokkenheid bij het leven van hun gemeenschap. Dat alle religieuze boeken uit het verleden verwezen hebben naar de beloofde Dag van God waarop vrede en gerechtigheid op aarde zullen worden gevestigd, dat Bahá'u'lláh de banier van universele vrede heeft gehesen en de mensheid heeft opgeroepen haar wezenlijke eenheid te erkennen, dat Hij de blik van de gemeenschap van Zijn volgelingen heeft gericht op het doel van een nieuwe wereldorde - dit zijn enkele van de concepten die ten grondslag liggen aan de bespreking in het deel, "De Grootheid van Deze Dag".

De volgende twee delen vertellen over de gebeurtenissen die het Geloof vooruit brachten vanaf die beslissende avond in 1844, toen de Báb Zijn Zending verklaarde, tot de vroege ochtenduren bijna vijftig jaar later toen Bahá'u'lláh's geest opsteeg van dit aardse niveau van bestaan. Deze chronologische vertelling, met name in het derde deel over het leven van Bahá'u'lláh, wordt aangevuld met passages uit de Geschriften die bepaalde geestelijke thema's belichten die

verbonden zijn met de persoon van de Manifestatie. Verschillende van deze passages worden gevolgd door oefeningen; andere vragen slechts om herhaald lezen en persoonlijke reflectie. Hoewel de begeleider ervoor wil zorgen dat de deelnemers een grondige en systematische kennis verwerven van het leven van de Báb en Bahá'u'lláh tijdens het bestuderen van de onderdelen, zijn het de diepgaande geestelijke waarheden die kunnen worden ontleend uit de beschreven episodes die van primair belang zijn.

Bij de voorbereiding om een groep door het tweede en derde deel te leiden, moet de begeleider zorgvuldig nadenken over de geestelijke thema's die aan de orde komen. Daartoe behoort bijvoorbeeld dat ieder goddelijk Licht dat in de wereld van de mensheid verschijnt, niet uit Zijn eigen keuze is geopenbaard, maar door de Wil van God, en door Hem begiftigd is met aangeboren kennis; dat de eersten die Zijn Positie erkennen geroepen zijn om daden van grote heldhaftigheid te verrichten, daden die getuigen van de transformerende kracht van Zijn Geloof; dat Hij een leven van lijden op zich neemt om de mensheid naar de waarheid te leiden en Gods Wil en doel aan Zijn schepping bekend te maken; en dat geen enkele macht op aarde, hoe machtig ook, erin kan slagen Zijn invloed te verminderen of Hem te verhinderen de Missie die Hem is toevertrouwd te verwezenlijken. In dit verband is een belangrijk begrip dat in het derde deel wordt behandeld, dat van crisis en overwinning. Een begrip van dit concept - dat elke crisis in de Zaak van God dient om een nieuwe mate van de inherente kracht ervan vrij te maken - essentieel is voor allen die het pad van dienstbaarheid bewandelen, niet alleen opdat zij de geschiedenis van het Geloof kunnen waarderen, maar ook dat zij kunnen bijdragen aan de gestage ontplooiing ervan in hun buurten en dorpen, een proces dat onveranderlijk een reeks van crises en overwinningen doorloopt.

Nadenken over thema's als deze zal de deelnemers helpen om in de gebeurtenissen rond het leven van de Báb en Bahá'u'lláh de vurigheid van Hun liefde voor de mensheid en het verheven karakter van Hun opeenvolgende Zendingen te onderscheiden. Het zal dienen om hun hart nader tot de Manifestatie van God te brengen en hun stappen stevig op het pad van dienstbaarheid aan Zijn Zaak te zetten. Het zal ook hun vermogen vergroten om met anderen te spreken over de persoon van Bahá'u'lláh en Zijn Openbaring, een vermogen dat zij hebben ontwikkeld sinds zij het verhaal van Zijn leven in Boek 2 hebben bestudeerd. Want, het vermogen om de geschiedenis van Zijn leven en het leven van Zijn Heraut te vertellen op een manier die het hart van de luisteraar raakt, is bovenal afhankelijk van een begrip van de geestelijke betekenis van de gebeurtenissen die worden verteld. Natuurlijk is er ook veel oefening nodig, en de begeleider moet ervoor zorgen dat de deelnemers ruimschoots de gelegenheid krijgen om episodes uit het leven van de Tweeling-Manifestaties met elkaar in verband te brengen. Sommige deelnemers kunnen zelfs kans zien om het geleerde in te brengen in gesprekken met vrienden en burens als onderdeel van een reeks bezoeken aan hun huis. Om hen bij deze en andere gelegenheden te helpen, is een boekje met tekeningen met korte bijschriften opgenomen in elk van de twee geschiedenis delen. De boekjes kunnen worden gekopieerd, indien nodig, of kunnen worden gedownload van het Ruhi-Instituut.

Het is belangrijk hier te vermelden dat de gebeurtenissen in verband met het leven van de Tweeling-Manifestaties zijn opgenomen in de delen volgens de Gregoriaanse data waarop ze plaatsvonden. Tegenwoordig worden de verjaardagen van de belangrijkste gebeurtenissen herdacht op hun bahá'í-data, volgens de bepalingen van de Badí'-kalender, en hun Gregoriaanse equivalenten kunnen van jaar tot jaar verschillen. De begeleider hoeft hierover geen discussie aan te gaan met de leden van de groep; het zal hen geleidelijk duidelijk worden naarmate zij deelnemen aan de viering van de Heilige Dagen in hun gemeenschap. Tijdens deze en andere collectieve activiteiten worden natuurlijk vaak episodes uit het leven van de Manifestaties en de begintijd van het Geloof verteld, en dit zal de deelnemers meer inzicht geven in de historische omstandigheden die de eerste aanzet gaven aan de processen die zij nu uitvoeren in hun dorp of buurt.

De Grootheid van deze Dag

Doel

Inzicht krijgen in de betekenis van
deze Dag en de beloften die het
inhoudt voor de mensheid

PARAGRAAF 1

Wij zijn gezegend te leven in een bijzondere periode van de menselijke geschiedenis - een tijdperk dat is ingeluid door twee Manifestaties van God, Bahá'u'lláh en Zijn Heraut, de Báb, Die gekomen zijn om alle geschapen dingen te vernieuwen. Wij kunnen met onze eigen ogen waarnemen hoe de krachten die Zij hebben losgelaten de samenleving veranderen, hoe een oude wereld vergaat en een nieuwe ervoor in de plaats wordt gevestigd. Het is natuurlijk waar dat het sterven van een oude orde gepaard gaat met onnoemelijk lijden. Wij kunnen niet anders dan getroffen en diep bedroefd zijn door vernietiging en lijden op zo'n schaal. Toch zijn wij niet overweldigd, want wij erkennen dat de wereld gestaag op weg is naar de glorieuze beschaving die Bahá'u'lláh voor ogen heeft.

Dit is de dag van God. Te leven in de Dag van God is een onmetelijke genade; het brengt ook zware verantwoordelijkheden met zich mee. Om de omvang van deze genade te waarderen en om onze plichten goed te vervullen, moeten we vaak nadenken over de betekenis en de grootsheid van deze Dag en ons steeds meer bewust worden van Gods doel voor de mensheid. Het doel van dit deel, dat betrekkelijk kort is, is u vertrouwd te maken met enkele van de passages uit de Bahá'í-geschriften die verwijzen naar de betekenis van het tijdperk waarin wij leven. Alvorens deze passages te bestuderen en over hun betekenis na te denken, kunt u het nuttig vinden om met de andere leden van uw groep enkele van de verworvenheden te identificeren die God voor de mensheid van vandaag heeft bestemd. De eenwording van alle volkeren van de wereld in één universele familie behoort, zoals wij weten, tot de doelen die in deze tijd bereikt moeten worden. Weet je nog enkele andere?

PARAGRAAF 2

Bahá'u'lláh verklaart:

“Waarlijk Ik zeg u, dit is de Dag waarin de mensheid het Aangezicht kan aanschouwen en de stem kan horen van de Beloofde. De roep van God is aangeheven en het licht van Zijn gelaat verlicht de mensen. Het betaamt ieder mens om elk spoor van ijdele woorden van de tafel van zijn hart te wissen en open en onbevooroordeeld de blik te richten op de tekenen van Zijn Openbaring, de bewijzen van Zijn Zending en de zinnebeelden van Zijn heerlijkheid.”¹

1. Vul de volgende zinnen aan:

- a. In deze Dag kunnen we het _____, en de _____ horen, van de Beloofde.
- b. De _____ is aangeheven, en het _____ van Zijn _____ verlicht de mensen.
- c. Het betaamt ons om elk _____ van de _____ uit _____ en, _____ en _____, de blik te richten op de _____ van Zijn Openbaring, de bewijzen van _____ en de _____ van Zijn heerlijkheid.

2. Welke van de volgende zijn gedachten die mensen verhinderen de waarheid van Bahá'u'lláh's Openbaring te erkennen?

- _____ "De religie van mijn ouders is goed genoeg voor mij."
- _____ "De mensheid heeft behoefte aan een geestelijke lente."
- _____ "Religie is goed voor hen die het nodig hebben."
- _____ "Religie is alleen maar een oorzaak van conflicten, en moet dus afgeschaft worden."
- _____ "Voor zover ik kan zien, zijn alle religies min of meer hetzelfde; het maakt niet uit geen verschil welke je volgt."
- _____ "God heeft de mensheid verlaten."
- _____ "Alle dingen hebben vernieuwing nodig, ook religie."
- _____ "De wetenschap bewijst dat er geen God is. Al onze problemen kunnen opgelost worden als we de kracht van de rede gebruiken."
- _____ "Ik wil me niet binden aan een religie."
- _____ "Ik heb geen religie nodig om spiritueel te zijn."
- _____ "Ieder individu moet God op zijn of haar eigen manier kunnen leren kennen. Waarvoor hebben we een Manifestatie nodig?"
- _____ "We hebben de Heilige Geschriften van onze eigen religie. Er is geen behoefte aan een nieuwe Manifestatie."

3. Welke van de volgende behoren tot de tekenen van Bahá'u'lláh's Heerlijkheid?

- _____ De welsprekendheid van Zijn uitspraken
- _____ De doordringende kracht van Zijn woorden
- _____ De transformatie die plaatsvindt in het hart van hen die in contact komen met zijn geschriften

- _____ De invloed die Zijn leringen hebben op het denken en handelen van mensen
- _____ De invloed die Zijn leer heeft op de richting van de geschiedenis
- _____ De verhevenheid van Zijn visie op de toekomst van de mensheid
- _____ De verdrukkingen en beproevingen die Hij doorstond omwille van de mensheid
- _____ Zijn soevereiniteit ondanks de vervolging door aardse machten
- _____ De kracht van Zijn leer om mensen van elke religie en achtergrond te verenigen
- _____ De gestage groei van de gemeenschap van Zijn volgelingen
- _____ De kracht van Zijn Verbond om elk obstakel te overwinnen en de eenheid van Zijn Zaak
- _____ De grootsheid van Zijn Bestuursstelsel
- _____ De manier waarop de wereld beweegt in de richting van wat Hij voor ogen heeft

PARAGRAAF 3

Bahá'u'lláh zegt:

“Groots is waarlijk deze Dag! De zinspelingen die in alle heilige Geschriften hierop zijn gemaakt als de Dag van God, getuigen van de grootheid ervan. De ziel van iedere Profeet van God, van iedere goddelijke Boodschapper, heeft naar deze wonderbare Dag gesmacht. De verscheidene volkeren op aarde hebben allen eveneens vurig verlangd deze te beleven. Nauwelijks was echter de Dagster van Zijn Openbaring aan de hemel van Gods Wil zichtbaar, of allen, behalve zij die het de Almachtige behaagde te leiden, bevonden Wij met stomheid geslagen en sloegen er verder geen acht op.”²

1. Vul de volgende zinnen aan:
 - a. _____ is waarlijk deze Dag! De zinspelingen die in alle _____ hierop zijn gemaakt als de _____, getuigen _____ ervan.
 - b. De ziel van iedere _____, van iedere _____, heeft naar deze _____ Dag _____.
 - c. De _____ op aarde hebben allen eveneens _____ deze _____.
 - d. Nauwelijks was echter de Dagster van Zijn Openbaring _____ of allen, behalve zij die het de _____, bevonden Wij _____ en _____.

2. Uit de bovenstaande passage blijkt duidelijk dat deze Dag de dag van de vervulling is. Al de Profeten en Boodschappers van God hebben de komst van een Dag voorspeld waarop

vrede en harmonie op aarde zou worden gevestigd. Bahá'u'lláh verwijst in de passage naar degenen die, hoewel zij reikhalzend uitzagen naar de beloofde Dag, Hem niet aanvaardden toen Hij de komst ervan aankondigde. Vele beelden komen in gedachten wanneer men denkt aan een ziel die Bahá'u'lláh erkent. Vul elk van de onderstaande lege plekken in met het juiste woord:

waakzaamheid, zekerheid, opmerkzaamheid, vertrouwen, hoop.

- a. De overgang van sluimeren naar _____
- b. De overgang van achteloosheid naar _____
- c. De overgang van moedeloosheid naar _____
- d. De overgang van verdenking naar _____
- e. De overgang van twijfel naar _____

3. Wat denk je dat een hart open stelt voor de Openbaring van Bahá'u'lláh?

PARAGRAAF 4

Bahá'u'lláh verklaart:

“Dit is de Dag waarin Gods verhevenste gunsten over de mensen zijn uitgestort, de Dag waarin Zijn machtigste genade al het geschapene heeft doordrongen. Het is de plicht van alle volkeren van de wereld hun geschillen bij te leggen en in volmaakte eenheid en vrede onder de schaduw van de Boom van Zijn zorg en goedertierenheid te verblijven. Het betaamt hun zich te houden aan al hetgeen in deze Dag zal strekken tot de verheffing van hun staat en de bevordering van hun hoogste belang.”³

1. Vul de volgende zinnen aan:
 - a. In deze Dag zijn Gods _____ over de mensen _____.
 - b. In deze Dag heeft Zijn machtigste _____ al het geschapene _____.
 - c. Alle volkeren ter wereld moeten hun _____ en in _____ en _____ onder de schaduw van de _____ van _____ en _____.
 - d. De volkeren ter wereld moeten zich houden aan al hetgeen in deze Dag zal strekken tot de _____ van hun _____ en de _____ van hun _____.

Wat zijn enkele van de “meest voortreffelijke gunsten” die God de mensheid heeft geschonken in deze Dag? _____

2. Wat betekent het woord “bevorderlijk”? _____
- _____
3. Maak een lijst van de dingen die u kunt doen om het belang van de mensheid te bevorderen: _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____

PARAGRAAF 5

Bahá'u'lláh verklaart:

“Dit is de Dag waarin de Oceaan van Gods genade aan de mensen is geopenbaard, de Dag waarin de Dagster van Zijn goedertierenheid haar glans over hen uitspreidt, de Dag waarin de wolken van Zijn overvloedige genade de gehele mensheid overschaduwden. Het is nu de tijd om de terneergeslagenen te verblijden en te verkwikken met de bezielende bries van liefde en kameraadschap en met de levende wateren van vriendschap en menslievendheid.”⁴

1. Vul de volgende zinnen aan:
- In deze Dag is de oceaan van Gods _____ aan de mensheid _____.
 - In deze Dag heeft de Dagster van Zijn _____ haar _____ over de mensheid _____.
 - In deze Dag _____ de wolken van Zijn _____ de gehele mensheid.
 - _____ is de tijd om de terneergeslagenen te _____ en te _____ met de bezielende bries van _____ en _____ en met de levende wateren van _____ en _____.
2. Welke van de volgende dingen verblijden en verheffen een volk?

- _____ Toegang krijgen tot onderwijs
- _____ Het vermogen om te consulteren vergroten
- _____ Met medelijden bekeken worden
- _____ Profiteren van wetenschappelijke vooruitgang
- _____ Ertoe aangezet worden een politieke partij of groepering te steunen
- _____ Het Woord van God lezen en met anderen delen
- _____ Overgehaald worden om op krediet dingen te kopen die ze niet nodig hebben
- _____ Meer besef hebben van het belang van gebed
- _____ Bemoediging ontvangen in hun pogingen
- _____ In staat worden gesteld om grieven op een welsprekende manier voor te leggen aan de autoriteiten via wettelijke middelen
- _____ Deelnemen aan protestbewegingen
- _____ Alcohol drinken om hun problemen te vergeten
- _____ De voordelen van een gezondheidszorgsysteem ontvangen
- _____ Een nachtclub in de buurt hebben waar ze plezier kunnen maken
- _____ De manifestatie van God voor vandaag erkennen
- _____ Vertrouwen op de kracht van goddelijke bijstand

PARAGRAAF 6

Bahá'u'lláh verklaart:

“Het evenwicht in de wereld is verstoord door de vibrerende invloed van deze grootste, deze nieuwe Wereldorde. In het geregelde leven van de mensheid is een ommekeer teweeggebracht door de werking van dit unieke, dit wonderbaarlijke Stelsel, welks gelijke het oog der stervelingen nimmer heeft aanschouwd.

Dompel u in de oceaan van Mijn woorden, opdat u de geheimen ervan moogt ontrafelen en alle parelen van wijsheid die in de diepten daarvan verborgen liggen, moget ontdekken. Hoed u dat u niet weifelt in uw besluit de waarheid van deze Zaak te omhelzen, een Zaak waardoor de mogelijkheden van Gods macht zijn geopenbaard en Zijn soevereiniteit is gevestigd.⁵

1. Vul de volgende zinnen aan:
 - a. Het _____ in de wereld is _____ door de vibrerende _____ van deze grootste, deze nieuwe _____.
 - b. In het _____ van de mensheid is een _____ door de werking van dit _____, dit wonderbaarlijke _____.
 - c. Wij moeten onszelf in de _____ van Zijn woorden _____, opdat wij de _____ ervan mogen _____ en alle parelen van _____ die in de diepten daarvan verborgen liggen, mogen _____.
 - d. Wij moeten niet _____ in ons _____ de _____ van deze Zaak te omhelzen.

e. Dit is een Zaak waardoor de _____ van Gods _____ zijn _____ en Zijn _____ is gevestigd.

2. Wat betekent het woord “evenwicht”? _____

3. Wat heeft het evenwicht in de wereld verstoord? _____

4. Wat zijn enkele tekenen die erop wijzen dat de wereld uit evenwicht is geraakt?

5. Wat zijn enkele van de tekenen die erop wijzen dat het leven van de mensheid een omwenteling heeft ondergaan? _____

6. Wat is het “wonderbaarlijke Stelsel” waar Bahá’u’lláh naar verwijst? _____

7. Hoe kunnen wij ons onderdompelen in de oceaan van Bahá’u’lláh’s woorden? _____

8. Hoe worden onze gedachten beïnvloed als wij ons onderdompelen in de oceaan van Zijn woorden? _____

9. Hoe worden onze daden beïnvloed als wij ons onderdompelen in de oceaan van Zijn woorden? _____

-
10. Waar halen we de geestkracht vandaan die nodig is om te werken aan de vestiging van de Wereldorde van Bahá'u'lláh? _____
-
11. Wat betekent het woord “weifelen”? _____
-
12. Hoe wordt onze geestkracht beïnvloed als we aarzelen in het accepteren van de waarheid van Zijn Zaak in zijn totaliteit? _____
-
-
-
-

PARAGRAAF 7

‘Abdu’l-Bahá richt zich tot ons met deze woorden:

“O gij geliefden van de Heer! Dit is de dag van eenheid, de dag van het bijeenbrengen van de gehele mensheid. “Waarlijk, God bemint hen die in gesloten gelid als een sterke vesting voor Zijn Zaak strijden.” Merk op dat Hij zegt “in gesloten gelid” – dat betekent dicht opeengepakt, de een vlak achter de ander, ieder zijn makkers steunend. Zoals in de heilige verzen is uiteengezet wordt in deze grootste van alle beschikkingen met strijden niet bedoeld om met zwaard en speer, met lans en doorborende pijl op weg te gaan; maar juist gewapend met zuivere bedoelingen, met rechtvaardige motieven, met hulpvaardige en doeltreffende raad, met goddelijke eigenschappen, met daden die de Almachtige behagen, met hemelse eigenschappen. Het betekent onderwijs voor de gehele mensheid, leiding voor alle mensen, het wijd en zijd verspreiden van de zoete geuren van de geest, de afkondiging van de bewijzen van God, het uiteenzetten van afdoende en goddelijke argumenten, het verrichten van menslievende daden.”⁶

1. Vul de volgende zinnen aan:
- ‘Abdu’l-Bahá vertelt ons dat deze dag de dag is van _____, de dag van het _____ van de _____.
 - Hij legt uit dat God hen _____ die, als in een _____, voor Zijn Zaak _____.

c. In “gesloten gelid” zijn, legt ‘Abdu’l-Bahá uit, betekent

_____ ,

de een _____ achter de andere, ieder zijn of haar makkers

_____ .

d. Strijden betekent in deze allergrootste _____, vertelt hij ons, niet erop uitgezonden worden met _____ en _____, met _____ en

_____ – maar eerder _____ met

_____, met _____,

met _____, met

_____, met

_____, met

_____.

e. Ook betekent strijden in deze Beschikking _____ voor iedereen,

_____ voor alle mensen, de wereldwijde _____ van de

_____ van de _____, de

_____ van Gods _____, het

_____ en het _____ van _____.

2. Dit is de dag van de eenwording van de mensheid. Denk, om te begrijpen hoe groot de taken zijn die voor ons liggen, aan de ontelbare scheidslijnen waardoor de mensen zichzelf hebben afgescheiden. Maak een lijst van zoveel als je kunt.

3. Welke macht kan al deze verdeeldheid overwinnen? _____

4. Wat is de aard van de strijd waarin we verwickeld zijn? _____

5. Welke van de volgende wapens worden in deze strijd gebruikt?

☐ Zuivere intentie	☐ Woede
☐ Goddelijke eigenschappen	☐ Vrijgevigheid
☐ Rechtvaardige motieven	☐ De kracht van het gebed
☐ Verlangen naar leiderschap	☐ Lovenswaardige daden
☐ Arrogantie en trots	☐ De liefde voor God
☐ Passie voor gerechtigheid	☐ Liefde voor de mensheid
☐ Zelfingenomenheid	☐ Vertrouwen in God
☐ Geweren	☐ Behulpzaam en doeltreffend advies
☐ Messen	☐ De kracht van eenheid
☐ De kracht van het Woord van God	☐ Geld
☐ Zelfvoldaanheid	☐ Geloof
☐ Zelfverheerlijking	☐ Nederigheid

6. Is het goed om over anderen te heersen om gerechtigheid te verkrijgen? _____

7. Welke van de volgende dingen stellen wij voor wanneer wij verwickeld zijn in de geestelijke strijd om de mensheid te verenigen?

- Onderwijs bevorderen
- Dwing anderen te doen wat wij willen
- Onderricht de Zaak van God
- Verkondig de Zaak van God
- Verdeel in partijen volgens onze eigen belangen
- Vechten voor de belangen van de groep waartoe wij behoren
- Verricht liefdadige daden
- Beargumenteer overtuigend de waarheid van Bahá'u'lláh's Openbaring
- Dompel onszelf onder in de oceaan van Zijn woorden
- Onderdruk de zwakken en de vertrapten
- Bid vurig
- Plunder de bezittingen van mensen

_____ Rijkdom vergaren door van anderen te stelen

PARAGRAAF 8

Een verhoogd bewustzijn van de grootsheid van deze Dag schept in ons allen een verlangen om op te staan, om te onderrichten, te dienen, en om opofferende daden te verrichten. Onthoud, om niet uit het oog te verliezen hoe dringend het is waarmee je je moet bezighouden, met daden van dienstbaarheid aan de Zaak, dan de volgende passage uit een brief geschreven door de Behoeder:

“Er is geen tijd te verliezen. Er is geen plaats voor weifeling. Grote menigten hongeren naar het Brood des Levens. Alles is gereed. De krachtige en onherroepelijke Belofte is gegeven. Gods eigen Plan treedt in werking. De voortstuwende kracht ervan neemt met de dag toe. De krachten van hemel en aarde helpen op mysterieuze wijze bij de uitvoering ervan. Een dergelijke gelegenheid komt nooit weer. Laat de twijfelaar opstaan en zelf de waarheid van zulke uitspraken toetsen. Proberen en volharden is de waarborg voor een uiteindelijke en volledige overwinning.”⁷

REFERENTIES

1. *Bloemlezing uit de Geschriften van Bahá'u'lláh*, (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, Bahai-referentiebibliotheek.nl), hoofdstuk 7, alinea 1.
2. idem, hoofdstuk 7, alinea 2.
3. idem, hoofdstuk 4, alinea 1.
4. idem, hoofdstuk 5, alinea 1.
5. idem, hoofdstuk 70, alinea 1-2.
6. *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Baha*, (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2010, 2015 printing), nr. 207.2.
7. Uit een brief van 28 januari 1939, gepubliceerd in *The Decisive Hour: Messages from Shoghi Effendi to the Bahá'ís of North America, 1932-1946* (Wilmette: Bahá'í PublishingTrust, 2002), blz. 28,

Het Leven van de Báb

Doel

Begrip krijgen van de betekenis van
de korte en dramatische
beleidsperiode van de Báb en leren
Zijn levensverhaal te vertellen

PARAGRAAF 1

De Beschikking van de Báb begon in 1844 en duurde slechts negen jaar. Haar voornaamste doel was om de weg te bereiden voor de Openbaring van Bahá'u'lláh. Hoewel de periode van de Beschikking van de Báb kort was, waren de krachten die door Zijn Openbaring vrijkwamen zo intens dat hun effect nog honderden generaties lang gevoeld zal worden.

De Báb, Wiens naam Siyyid 'Alí-Muḥammad was, werd geboren op 20 oktober 1819 in Shíráz, een stad in het zuiden van Iran, ook bekend als Perzië. De meeste mensen in Iran behoorden tot een sekte van de islam die de Beloofde van God, de Qá'im genaamd, verwachtten.

Het woord "Qá'im" betekent "Hij die opstaat".

De Báb kwam uit een vooraanstaande familie waarvan de afstamming terug te voeren was tot Muḥammad, de Profeet van de Islám. Zijn vader overleed toen Hij een klein kind was, en hij werd opgevoed door Zijn oom van moederszijde. De Báb was begiftigd met aangeboren kennis en had geen scholing nodig, maar toch, gehoor gevend aan de wensen van Zijn oom, ging Hij op jonge leeftijd naar school. Zijn leraar herkende echter de grote capaciteit van de Báb en realiseerde zich dat hij dit buitengewone kind niets te leren had. Hij heeft het volgende verhaal verteld over de schooltijd van de Báb:

“Op een dag vroeg ik de Báb om de openingswoorden van de Koran te reciteren... Hij aarzelde en zei dat Hij, tenzij Hem verteld werd wat de woorden betekenden, in geen geval zou proberen ze uit te spreken. Ik deed alsof ik de betekenis niet kende. “Ik weet wat deze woorden betekenen,” merkte mijn leerling op; “met uw toestemming zal ik ze uitleggen.” Hij sprak met zulk een kennis en vaardigheid, dat ik stomverbaasd was... De zoetheid van Zijn woorden staat me nog helder voor de geest. Ik voelde mij gedwongen Hem naar Zijn oom terug te brengen en het Geschenk, dat hij aan mijn zorg had toevertrouwd, terug in zijn handen te leggen. Ik was vastbesloten hem te vertellen hoe onwaardig ik me voelde om zo'n opmerkelijk kind te onderwijzen. Ik vond Zijn oom alleen in zijn kantoor. “Ik heb Hem naar u teruggebracht”, zei ik, “en vertrouw Hem toe aan uw waakzame bescherming. Hij moet niet worden behandeld als een gewoon kind, want in Hem kan ik reeds bewijzen onderscheiden van die geheimzinnige kracht die alleen de Openbaring van de Qá'im kan bekendmaken. Het is uw plicht Hem te omringen met uw meest liefdevolle zorg. Houd Hem bij u thuis, want Hij heeft werkelijk geen behoefte aan leraren zoals ik.” Zijn oom berispte de Báb streng. “Ben Je mijn instructies vergeten?” zei hij. “Heb ik Je niet reeds vermaand het voorbeeld van Je medeleerlingen te volgen, te zwijgen en aandachtig te luisteren naar ieder woord dat door Je leraar wordt gesproken?” Toen hij Zijn belofte had verkregen zich getrouw aan zijn instructies te houden, beval hij de Báb naar Zijn school terug te keren. De ziel van dat kind kon echter niet in toom worden gehouden door de strenge vermaningen van Zijn oom. Geen tucht kon de stroom van Zijn intuïtieve kennis onderdrukken. Dag na dag bleef Hij zulke opmerkelijke bewijzen van bovenmenselijke wijsheid vertonen dat ik niet in staat ben ze op te noemen.”¹

Tenslotte besloot de Báb's oom Hem toe te staan de school te verlaten. Hij ging toen bij Zijn oom werken als handelaar in Búshíhr, een stad ten zuidwesten van Shíráz. Het was in deze periode van Zijn leven dat de Báb trouwde. Hij en Zijn echtgenote kregen een zoon genaamd Aḥmad, die als kind overleed in het jaar voordat de Báb Zichzelf verklaarde als de Beloofde Qá'im.

Tijdens Zijn jeugd vertoonde de Báb tekenen van een kracht en grootheid die niemand kon evenaren. De buitengewone kwaliteiten die Hem zouden onderscheiden gedurende Zijn kortdurende en tragische beleid waren al zichtbaar. De Behoeder verwijst naar Hem als “de innemende, jeugdige en onweerstaanbare persoonlijkheid van de Báb met Zijn weergaloze zachtmoedigheid, onverstoorbare kalmte, en grote aantrekkingskracht van Zijn woorden.” De delen die volgen kunnen gebeurtenissen van Zijn leven slechts ontoereikend beschrijven. Toch, zelfs deze korte uiteenzetting, zou in ons hart een vonk moeten ontsteken van het vuur van liefde dat Hij in de harten van duizenden en duizenden van Zijn volgelingen deed ontbranden.

1. Wat was de Báb's naam? _____
2. Waar werd de Báb geboren en op welke datum? _____
3. Wat betekent het woord “Qá'im”? _____
4. Van wie stamt de familie van de Báb af? _____
5. Wie was verantwoordelijk voor de opvoeding van de Báb nadat Zijn vader was overleden? _____
6. Wat wordt bedoeld met de uitdrukking dat de Báb door God was begiftigd met aangeboren kennis? _____

7. Wat dacht de leraar van de Báb toen hij Zijn grote capaciteit herkende? _____

8. Wat betekenen de woorden ‘bovenmenselijke wijsheid’? _____

9. Wat deed de Báb nadat Hij de school verliet? _____

10. Met welke woorden verwijst de Behoeder naar de Báb? _____

11. Schrijf in je eigen woorden het verhaal van de schooltijd van de Báb, zoals verteld door zijn leraar. _____

PARAGRAAF 2

Voordat de Báb Zijn Zending bekendmaakte, wisten verscheidene mensen in de wereld diep in hun hart dat de Beloofde spoedig zou verschijnen. Een van deze heilige personen was Siyyid Kázim, die leefde in de stad Karbilá in Irak. Siyyid Kázim had vele studenten en hij wijdde zijn leven aan hun voorbereiding op de lang verwachte verschijning van de Qá'im. Hij vertelde hen herhaaldelijk dat zij na zijn dood hun huis moesten verlaten en zich, met een hart vrij van alle aardse verlangens, moesten verspreiden op zoek naar de beloofde Geliefde.

Na het overlijden van Siyyid Kázim ging een van zijn beste studenten, Mullá Ĥusayn, naar een moskee en bracht veertig dagen in gebed en meditatie door, waarbij hij zijn hart wijd opende voor inspiratie van God. Na deze veertig dagen verliet hij Irak en ging samen met twee metgezellen op zoek naar de Beloofde. Eerst ging hij naar Búshihir. Maar hij bleef daar niet lang, omdat iets onweerstaanbaars hem naar het noorden scheen te trekken, en dus vertrok hij spoedig naar Shíráz. Aangekomen bij de poort van deze stad vroeg hij zijn twee metgezellen om rechtstreeks naar de moskee te gaan en daar op zijn komst te wachten.

Een paar uur voor zonsondergang diezelfde dag ontmoette hij, terwijl hij buiten de poort van de stad liep, een jeugdige Persoon Die hem uitnodigde mee naar Zijn huis te komen om zichzelf op te frissen na zijn lange en moeilijke reis. Mullá Ĥusayn was diep onder de indruk van de zachtaardige maar toch gebiedende manier waarop deze buitengewone Jongeling sprak. Hij volgde Hem en zij arriveerden spoedig bij de poort van een bescheiden huis. Zij gingen het huis binnen en namen plaats in de bovenste kamer. De hoffelijke Gastheer liet een waterkan brengen zodat Zijn gast het stof van zijn reis kon wegwassen. Toen bereidde Hij Zelf thee en bood het Mullá Ĥusayn aan. Na deze handelingen van gastvrijheid begon Hij te spreken. De bijzonderheden van dat historische gesprek zijn later door Mullá Ĥusayn verteld:

“Het was ongeveer een uur na zonsondergang toen mijn jonge Gastheer met me begon te spreken. “Wie ziet u na Siyyid Kázim,” vroeg Hij me, “als diens opvolger en uw leider?” “Kort voor zijn overlijden,” antwoordde ik, “heeft onze overleden leraar ons dringend gemaand ons huis te verlaten, ons wijd en zijd te verspreiden en de beloofde Geliefde te zoeken. Ik ben daarom naar Perzië gereisd, opgestaan om zijn wens uit te voeren en nog steeds zoekende.” “Heeft uw leraar,” vroeg Hij verder, “u misschien ook details genoemd om de Beloofde te kunnen herkennen?” “Ja,” zei ik, “Hij is een rechtstreekse afstammeling, een zuivere nakomeling van het geslacht van Fatima. Wat Zijn leeftijd betreft, Hij moet tussen de twintig en de dertig zijn. Hij heeft aangeboren kennis. Hij is van gemiddelde lengte, rookt niet en heeft geen lichamelijke afwijkingen.” Hij zweeg

even en verklaarde toen met heldere stem: “Zie, al deze tekenen zijn in Mij herkenbaar!” Hij noemde daarna elk van de bovengenoemde tekenen van herkenning afzonderlijk en toonde op overtuigende wijze dat ze alle op Zijn persoon van toepassing waren.”²

Gedurende die nacht demonstreerde de Báb aan Mullá Ḥusayn met duidelijke en onmiskenbare bewijzen dat Hij de Beloofde Qá’im was. Hij openbaarde, met buitengewone snelheid, het eerste deel van Zijn commentaar op de Soera van Jozef, een belangrijk hoofdstuk uit de Koran. Vervolgens richtte Hij zich tot Mullá Ḥusayn met de volgende woorden:

“O, gij die als eerste in Mij gelooft! Voorwaar, Ik zeg: Ik ben de Báb, de Poort van God, en gij zijt de Bábu’l-Báb, de Poort van die Poort. Achttien zielen moeten in het begin, spontaan en uit eigen beweging, Mij aannemen en de waarheid van Mijn Openbaring erkennen. Niet gewaarschuwd en onuitgenodigd, moet ieder van hen zelfstandig zoeken om Mij te vinden. En wanneer hun aantal compleet is, moet een van hen worden uitgekozen om Mij te vergezellen op Mijn pelgrimstocht naar Mekka en Medina. Daar zal Ik de Boodschap van God aan de sharif van Mekka overbrengen. Daarna zal Ik terugkeren naar Kúfih, waar Ik opnieuw, in de moskee van die heilige stad, Zijn Zaak zal verkondigen. Het is aan u wat gij hebt gezien en gehoord niet te openbaren, noch aan uw metgezellen, noch aan iemand anders.”³

Deze glorierijke Openbaring vervulde de ziel van Mullá Ḥusayn met opwindning en vreugde, met ontzag en verwondering. “Hoe zwak en onmachtig, hoe neerslachtig en verlegen had ik mij tevoren gevoeld! Toen kon ik schrijven noch lopen, zo beverig waren mijn handen en voeten. Nu echter had de kennis van deze Openbaring mijn wezen tot nieuw leven gewekt. Ik voelde mij dermate doordrongen van moed en kracht dat ik in staat was geweest een aanslag van de gehele wereld en al haar mensen en heersers alleen en onverschrokken te weerstaan, indien zij tegen mij in het geweer waren gekomen. Het heelal leek maar een handvol stof in mijn greep. Het leek of ik de stem van Gabriël vertegenwoordigde en het hele mensdom kon toeroepen, “Ontwaak, want voorwaar, het morgenlicht is doorgebroken! Sta op, want Zijn Zaak is geopenbaard. De poort tot Zijn genade staat wijd open; treed binnen, o volkeren van de wereld! **Want Hij Die u beloofd werd is gekomen!**”⁴

De Verklaring van de Báb vond plaats op de vooravond van 23 mei 1844. Hij was toen vijftientig jaar oud. Tientallen jaren later, ter gelegenheid van de verjaardag van de verklaring van de Báb, sprak ‘Abdu’l-Bahá de aanwezigen toe met de volgende woorden:

“Dit is de 23^e mei, de verjaardag van de boodschap en de Verkondiging van de Báb. Het is een gezegende dag en de dageraad van openbaring, want de verschijning van de Báb was het vroege licht van de ware morgen [...] het is een gezegende dag, de aanvang van de hemelse milddadigheid, het begin van de goddelijke uitstorting. Op deze dag in 1844 werd de Báb uitgezonden om het Koninkrijk van God in te luiden en te verkondigen, om de blijde tijding van de komst van Bahá’u’lláh aan te kondigen en om de tegenstand van de hele Perzische natie te weerstaan.”⁵

1. Wat zei Siyyid Kázim tegen zijn leerlingen dat ze moesten doen na zijn dood? _____

2. Wat deed Mullá Ḥusayn na het overlijden van Siyyid Kázim? _____

3. Hoe wist de Báb dat Mullá Ḥusayn in Shíráz was aangekomen? _____

4. Welke vragen stelde de Báb aan Mullá Ḥusayn nadat zij in Zijn huis waren aangekomen?

5. Welke aanwijzingen gaf Siyyid Kázim aan zijn studenten met betrekking tot de persoon van de Qá'im? _____

6. Van wie is Fátimih de dochter, en wat betekent het om “van haar zaad” te zijn? _____

7. Bezat de Báb de eigenschappen waarnaar Mullá Ḥusayn op zoek was? _____

8. Wat betekent de titel “de Báb”? _____

9. Welke titel gaf de Báb aan Mullá Ḥusayn? _____

10. Wat betekent die titel? _____

11. Wat moest er gebeuren voordat de Báb openlijk Zijn Zaak zou verkondigen? _____

12. Verwoord in uw eigen woorden wat Mullá Ḥusayn zei over de gedenkwaardige nacht gedurende welke hij de beloofde Qá'im herkende.

13. Wanneer vond de Verklaring van de Báb plaats? _____

14. Wat was de leeftijd van de Báb ten tijde van zijn verklaring? _____

PARAGRAAF 3

Na Mullá Ḥusayn zochten en vonden zeventien anderen onafhankelijk van elkaar hun Hartsverlangen, de Báb. Elk van hen werd door God geleid om de waarheid van de pasgeboren Openbaring te herkennen, sommigen door visioenen en dromen, sommigen door gebed, en weer anderen tijdens momenten van meditatie. Elk van deze gezegende zielen, op één na, bereikten de aanwezigheid van de Báb in Shíráz. Degene die Hem niet ontmoette was een unieke en talentvolle vrouw, Táhirih genaamd. Zij leerde de Báb in een droom kennen, herkende Hem als de Beloofde Geliefde en werd een belangrijke promotor van Zijn Zaak. De achttiende persoon die zich aansloot bij de gelederen van Zijn volgelingen was een tweeëntwintigjarige jongeling bekend als Quddús. Alhoewel jong, bezat Quddús een voorbeeldig karakter, en een moed en geloof die weinigen konden evenaren. Deze eerste gelovigen, inclusief Mullá Ḥusayn, werden door de Báb benoemd tot de achttien 'Letters van de Levende'.

Spoedig nadat het aantal van de Letters van de Levende compleet was, riep de Báb Mullá Ḥusayn in Zijn aanwezigheid en gaf hem de volgende instructies: "De dagen van ons samenzijn naderen hun einde. Mijn Verbond met u is nu volbracht. Omgord de lendenen van uw streven, en sta op om Mijn Zaak te verspreiden. Wees niet ontmoedigd bij het zien van de ontarding en perversiteit van deze generatie, want de Heer van het Verbond zal u zeker bijstaan. Voorwaar, Hij zal u met Zijn liefdevolle bescherming omringen en u van overwinning naar overwinning leiden. Doorkruis, als een wolk die haar overvloed over de aarde laat regenen, het land van het ene eind tot het andere, en sprenkel over haar mensen de zegeningen die de Almachtige, in Zijn barmhartigheid, u welwillend heeft geschonken... Op deze pelgrimstocht waaraan Wij spoedig zullen beginnen, hebben Wij Quddús gekozen als Onze metgezel. Wij hebben u achtergelaten om de aanval van een felle en meedogenloze vijand te weerstaan. Wees er echter van verzekerd,

dat een onuitsprekelijk glorieuze beloning u zal worden verleend. Vervolg uw reis naar het noorden en bezoek onderweg Isfáhán, Káshán, Qum en Teheran. Smeeke de almachtige Voorzienigheid dat Hij u genadig moge zijn om in die hoofdstad de zetel van ware soevereiniteit te bereiken en het huis van de Geliefde binnen te gaan. Een geheim ligt verborgen in die stad. Wanneer het openbaar wordt, zal het de aarde in een paradijs veranderen. Ik hoop dat gij deel zult hebben aan zijn genade en de pracht ervan zult erkennen.”⁶

Na het instrueren van Mullá Husayn om naar Teheran te gaan, riep De Báb de andere Letters van de Levende bij Zich en wees elk van hen een speciale missie toe. In Zijn afscheidswaarden aan hen deed Hij een beroep op hen om elk aards verlangen aan de kant te zetten en zich wijd en zijde te verspreiden om Zijn Zaak te verkondigen. Hij sprak tot hen en zei:

“O Mijn geliefde vrienden!

Gij zijt de dragers van de naam van God in deze dag. Gij zijt de uitverkorenen aan wie Zijn mysterie is toevertrouwd. Het betaamt ieder van u de eigenschappen van God te openbaren en de tekenen van Zijn rechtvaardigheid, Zijn macht en heerlijkheid met woord en daad te illustreren. Zelfs uw ledematen moeten getuigen van de verhevenheid van uw doel, de rechtschapenheid van uw leven, de waarachtigheid van uw geloof en het verheven karakter van uw toewijding. Want waarlijk Ik zeg u, dit is de Dag waarvan God in Zijn Boek aldus heeft gesproken: “Op die Dag zullen Wij hun mond verzegelen, maar hun handen zullen tot Ons spreken, en hun voeten zullen getuigen van hetgeen zij hebben bedreven.”

Overdenk de woorden welke Jezus tot Zijn discipelen sprak toen Hij hen uitzond om de Zaak Gods te verbreiden. In woorden als deze gebood Hij hen op te staan en hun zending te volbrengen: “Gij zijt gelijk het vuur dat in het duister van de nacht op de bergtop is ontstoken. Laat uw licht voor het oog der mensen schijnen. De zuiverheid van uw karakter en de graad van uw zelfverloochening moeten zodanig zijn dat de mensen op aarde de hemelse Vader, die de bron is van zuiverheid en genade, door u mogen erkennen en nader tot Hem mogen komen. Want niemand heeft de Vader die in de hemel is gezien. Gij die Zijn geestelijke kinderen zijt moet Zijn deugden aantonen met uw daden, en getuigen van Zijn heerlijkheid. Gij zijt het zout der aarde, maar als het zout zijn smaak verliest, waarmee moet zij dan worden gezouten? De graad van uw onthechting moet zodanig zijn, dat gij welke stad gij ook binnengaat om de Zaak Gods te verkondigen en te onderrichten, geenszins spijs of beloning van de bevolking moogt verwachten. Ja, veeleer moet gij het stof van uw voeten schudden wanneer gij die stad verlaat. Even rein en onbevlekt als gij die stad bent binnengetreten moet gij eruit vertrekken. Want waarlijk Ik zeg u, de hemelse Vader is steeds met u en waakt over u. Als gij Hem trouw zijt, zal Hij voorzeker alle schatten der aarde in uw handen leggen en u boven alle heersers en koningen der wereld verheffen.”

O Mijn Letters! Waarlijk Ik zeg, oneindig verheven is deze Dag boven de dagen der Apostelen van voorheen. Ja, onmetelijk is het verschil! Gij zijt getuige van de Dageraad van de beloofde Dag Gods. Gij drinkt uit de mystieke kelk van Zijn Openbaring. Omgord de lendenen van het streven en wees de woorden Gods indachtig zoals die in Zijn Boek zijn geopenbaard: “Zie, de Heer uw God is gekomen, en bij Hem staat de schare van Zijn engelen voor Hem opgesteld!” Zuiver uw hart van wereldse begeerten en laat hemelse deugden u sieren. Streef ernaar dat gij door uw daden kunt getuigen van de waarheid van deze woorden van God en

hoed u dat Hij u, “doordat u zich afkeert, niet vervangt door een ander volk” dat “uws gelijke niet zal zijn” en dat u het Koninkrijk Gods zal ontnemen. De dagen dat louter aanbidding voldoende werd geacht zijn ten einde. De tijd is gekomen dat niets dan de zuiverste beweegredenen, ondersteund door daden van smetteloze zuiverheid, kunnen opstijgen tot de troon van de Allerhoogste en Hem welgevallig kunnen zijn. “Goede woorden stijgen tot Hem op en rechtvaardige daden verheffen het voor Hem.”

Gij zijt de nederigen, van wie God in Zijn Boek aldus sprak: “En Wij wensen degenen die vernederd zijn in den lande gunsten te betonen, en hen tot geestelijke leiders onder de mensen en tot Onze erven te maken.” Gij zijt tot deze rang geroepen; gij zult deze slechts bereiken indien gij bereid zijt ieder aards verlangen onder uw voet te vertrappen en die “geëerde dienaren van Hem tracht te worden die niet spreken aler Hij heeft gesproken, en die Zijn bevelen uitvoeren.” Gij zijt de eerste Letters die voortgebracht zijn vanuit het Eerste Punt, de eerste Wellen die voortvloeien uit de Bron van deze Openbaring. Smeek de Heer uw God te geven dat noch aardse verwickelingen, noch wereldse gehechtheden, noch kortstondige bevliegingen de zuiverheid zullen bezoedelen of de zoetheid verbitteren van die genade die door u stroomt. Ik bereid u voor op de komst van een grootse Dag. Span u tot het uiterste in, opdat Ik, die u nu onderricht, Mij in de wereld die komen gaat voor de genadezetel van God kan verheugen in uw daden en trots kan zijn op hetgeen gij hebt volbracht.

Het geheim van de Dag die komen gaat is nu verborgen. Het kan niet worden onthuld, noch kan het naar waarde worden geschat. Het pasgeboren kind van die Dag overtreft de meest wijze en eerbiedwaardige mensen van deze tijd, en de nederigsten en minst geschoolden van die tijd zullen meer inzicht hebben dan de meest erudiete en volleerde geestelijken van dit tijdperk.

Verspreid u over de lengte en breedte van dit rijk en bereid met standvastige voet en geheiligd hart de weg voor Zijn komst. Sla geen acht op uw zwakheden en uw broosheid, richt uw blik op de onoverwinnelijke macht van de Heer uw God, de Almachtige. Heeft Hij in vervlogen tijden Abraham, ondanks diens schijnbare hulpeloosheid, niet doen zegevieren over de strijdkrachten van Nimrod? Heeft Hij Mozes, wiens staf zijn enige metgezel was, niet in staat gesteld Farao en zijn heerscharen te overwinnen? Heeft Hij de oppermacht van Jezus, arm en onbeduidend als Hij was in de ogen der mensen, niet bewezen over de gezamenlijke krachten van het Joodse volk? Heeft Hij de barbaarse en strijdlustige stammen van Arabië niet onderworpen aan de heilige en transformerende tucht van Mohammed, Zijn Profeet?

Sta op in Zijn Naam, stel uw volle vertrouwen in Hem, en wees verzekerd van de uiteindelijke overwinning.”⁷

1. Welke titel gaf de Báb aan de eerste gelovigen die Hem erkenden als de Beloofde Qá’im?

2. Hoeveel Letters van de Levende waren er? _____
3. Wie was de eerste die de Báb heeft herkend? _____

4. Wie was de laatste Letter van de Levende? _____
5. Hoe werden de Letters van de Levende geleid om de waarheid van de Openbaring van de Báb te erkennen? _____

6. Welke van de Letters van de Levende heeft niet de aanwezigheid van de Báb bereikt?

7. Spoedig nadat het aantal van de Letters van de Levende compleet was, riep de Báb Mullá Ḥusayn in Zijn aanwezigheid en gaf hem de volgende instructies: “De dagen van ons _____ hun _____. Mijn _____ met u is nu _____. _____ de lendenen van _____, en _____ om Mijn _____ te _____. Wees niet _____ bij het _____ van de _____ en _____ van deze _____, want de _____ van het _____ zal u _____. Voorwaar, Hij zal u met Zijn liefdevolle _____ en u van _____ naar _____ leiden. _____, als een _____ die haar overvloed over de aarde laat regenen, het land van het ene eind tot het andere, en _____ over haar mensen de _____ die de _____, in Zijn barmhartigheid, u welwillend heeft geschonken.”
8. Wie koos de Báb om Hem te vergezellen op Zijn pelgrimstocht? _____
9. Waar droeg Hij Mullá Ḥusayn op heen te gaan? _____
10. Welke hoop sprak Hij uit voor Mullá Ḥusayn? _____

11. U wilt misschien op zijn minst een deel van de toespraak van de Báb tot de Letters van de Levende uit het hoofd leren.

PARAGRAAF 4

In oktober 1844 begaf de Báb Zich, vergezeld door Quddús, op Zijn pelgrimstocht naar Mekka en Medina. Deze twee steden, gelegen in Saudi Arabië, zijn heilig voor de volgelingen van de Islám. De Báb en zijn metgezel scheepten zich in op een schip in Búshíhr, dat hen rond het Arabisch Schiereiland bracht, en ongeveer twee maanden later in de buurt van Mekka aankwam. In Mekka schreef de Báb een brief aan de Sharíf, het hoofd van de stad en de beschermheer van het heilige heiligdom. In die brief legde Hij duidelijk Zijn Missie uit en riep de Sharíf op Zijn Zaak te aanvaarden. Maar de Sharíf, die met zijn persoonlijke zaken bezig was, reageerde niet op de goddelijke Boodschap. De Báb reisde daarna met Quddús van Mekka naar Medina, waar de stoffelijke resten van de Profeet Muḥammad worden bewaard. Na deze heilige stad bezocht te hebben, gingen zij per boot terug naar Perzië. Zij landden in Búshíhr, en de Báb droeg Quddús op om door te reizen naar Shíráz:

“De dagen van uw gezelschap met Mij komen tot een einde. Het uur van scheiding is aangebroken, een scheiding die niet gevolgd zal worden door een hereniging behalve in het Koninkrijk van God... In de straten van Shíráz zult u overladen worden met vernederingen en de ergste verwondingen zullen uw lichaam teisteren. U zult het oneervolle gedrag van uw vijanden overleven en zult de aanwezigheid bereiken van Hem Die het enige doel is van onze aanbidding en liefde. In Zijn aanwezigheid zult u alle schade en schande die u zijn overkomen vergeten. De scharen van de Ongeziene zullen zich haasten om u bij te staan en zullen aan de gehele wereld uw heldhaftigheid en glorie bekendmaken. U zult de onzegbare vreugde genieten van het met grote teugen drinken uit de kelk van martelaarschap omwille van Hem. Ook Ik zal het pad van opoffering betreden en zal Mij bij u voegen in het koninkrijk van eeuwigheid.”⁸

1. Wanneer vertrok de Báb op zijn pelgrimstocht? _____
2. Naar welke steden ging de Báb op Zijn pelgrimstocht? _____

3. Aan wie schreef Hij in Mekka? _____
4. Waarom is Medina een heilige stad voor moslims? _____

5. Beschrijf in je eigen woorden wat de Báb tegen Quddús zei toen ze Búshihr bereikten.

6. Wie heeft de Báb beloofd dat Quddús zou ontmoeten? _____

PARAGRAAF 5

In Shíráz begon Quddús vol vuur de nieuwe Boodschap te onderrichten. Maar spoedig ondervond hij tegenstand van de Islamitische geestelijkheid en de gouverneur van de provincie die opdracht gaf tot zijn arrestatie, samen met twee van zijn metgezellen. Als wrede en slechte man, beval de gouverneur dat ze publiekelijk gestraft werden. Hun baarden werden verbrand, en

hun neuzen doorboord met een koord, en dan, in deze schandelijke toestand, werden ze door de straten geleid. “Het zal een duidelijke les zijn voor de mensen van Shíráz,” was het decreet van de gouverneur, “die zullen weten wat de straf op ketterij zal zijn.”⁹ Na het ondergaan van deze vernedering werden Quddús en zijn metgezel de stad uitgezet, met de waarschuwing dat als zij zouden proberen terug te keren zij ter dood zouden worden gebracht. Zo verdienden deze heldhaftige zielen de eer om de eersten te zijn in Perzië vervolgd te worden omwille van hun nieuwe Geloof. ‘Abdu’l-Bahá heeft verwezen naar de duizenden die later vervolgd zouden worden op het pad van hun Geliefde, de Báb, in deze woorden:

“...leden zij onder de zwaarste moeilijkheden en zware beproevingen. Ze doorstonden de beproevingen met wonderbaarlijke kracht en sublieme heldhaftigheid. Duizenden werden in de gevangenis gegooid, gestraft, vervolgd en gemarteld. Hun huizen werden geplunderd en verwoest, hun bezittingen in beslag genomen. Ze offerden hun leven gewillig op en bleven tot het einde toe onwankelbaar in hun geloof. Deze prachtige zielen zijn de lampen van God, de sterren van heiligheid die glorieus schijnen aan de eeuwige horizon van de wil van God.”¹⁰

Na het bevelen van zo een onrechtvaardige straf voor Quddús en zijn metgezel, richtte de gouverneur zijn woede op de Báb. Hij stuurde zijn bewakers te paard naar Búshíhr met de opdracht om Hem te arresteren en Hem in ketenen naar Shíráz te brengen. Intussen had de Báb Búshíhr verlaten op weg naar Shíráz. Het was in de wildernis tussen deze twee steden dat de bereden geleide Hem ontmoette. Veel later vertelde de leider van deze geleide het verhaal van die ontmoeting:

“Toen wij Hem naderden, groette Hij ons en vroeg naar onze bestemming. Ik vond het beter de waarheid voor Hem te verbergen en antwoordde dat wij in deze omgeving op bevel van de gouverneur een bepaald onderzoek moesten verrichten. Hij merkte glimlachend op: “De gouverneur heeft jullie gestuurd om Mij te arresteren. Hier ben Ik, doe met Mij wat gij wilt. Door naar buiten te komen om u te ontmoeten, heb Ik de lengte van jullie mars bekort en het voor u gemakkelijker gemaakt om Mij te vinden.” Ik was geschokt door zijn opmerkingen en verwonderde mij over Zijn openhartigheid en oprechtheid. Ik kon echter niet verklaren, dat Hij bereid was Zich uit eigen beweging te onderwerpen aan de strenge tucht van de regeringsambtenaren, en daarbij Zijn eigen leven en veiligheid op het spel te zetten. Ik trachtte Hem te negeren en maakte mij gereed om te vertrekken, toen Hij zich tot mij wendde en sprak: “Ik zweer bij de gerechtigheid van Hem, die de mens geschapen heeft, hem onderscheiden heeft van de overige schepselen en zijn hart tot zetel van Zijn soevereiniteit en kennis gemaakt heeft, dat Ik Mijn leven lang geen ander woord dan de waarheid gesproken heb, en geen ander verlangen heb gehad dan het welzijn en de vooruitgang van Mijn medemensen. Ik heb Mijn eigen gemak verzaakt en heb vermeden de oorzaak te zijn van pijn of verdriet voor wie dan ook. Ik weet dat gij Mij zoekt. Ik geef er de voorkeur aan Mijzelf in uw handen over te leveren, liever dan u en uw metgezellen te onderwerpen aan onnodige ergernis om Mijnentwil.” Deze woorden ontroerden mij diep. Instinctief stapte ik van mijn paard af, kuste Zijn stijgbeugels en richtte mij tot Hem met deze woorden: “O licht van de ogen van de Profeet van God! Ik smEEK U, bij Hem die u geschapen heeft en die u zo verheven en machtig gemaakt heeft, mijn verzoek in te willigen en mijn gebed te verhoren. Ik smEEK U uit deze situatie te ontsnappen en te vluchten voor de meedogenloze en verachtelijke gouverneur van deze provincie. Ik vrees voor zijn plannen tegen u; ik walg bij het idee dat ik het instrument word van zijn kwaadaardige plannen tegen zo’n onschuldige en nobele nakomeling van de Profeet van God...” Op mijn ernstige

smeekbede antwoordde Hij: “Moge de Heer, uw God, u vergelden voor uw edelmoedigheid en uw edele bedoelingen. Niemand kent het geheim van Mijn Zaak, niemand kan haar geheimen doorgronden. Nooit zal Ik Mijn aangezicht afwenden van het besluit van God. Hij alleen is Mijn vaste Burcht, Mijn Verblijfplaats en Mijn Toevlucht. Tot Mijn laatste uur heeft geslagen, durft niemand Mij aan te vallen, niemand kan het plan van de Almachtige verijdelen. En wanneer Mijn uur gekomen is, hoe groot zal dan Mijn vreugde zijn om in Zijn naam de beker van het martelaarschap te drinken! Hier ben Ik, lever Mij uit in de handen van uw meester. Wees niet bang, want niemand zal u iets verwijten.” Ik boog instemmend en voldeed aan zijn wens.”¹¹

Onmiddellijk zette de Báb Zijn reis naar Shíráz voort. Vrij en zonder ketenen ging Hij voor zijn bewakers uit, die Hem vol respect volgden. In Shíráz aangekomen, werd de Báb voor de gouverneur gebracht, die Hem met schandelijke wreedheid behandelde. Hij berispte en bekritiseerde de Báb publiekelijk. Daarna stelde hij Hem onder de hoede van Zijn oom. Alhoewel het de Báb was toegestaan om naar Zijn huis terug te keren, was Zijn vrijheid beperkt. Alleen de leden van Zijn familie en een paar anderen was het toegestaan Hem te zien. Toch nam, tijdens de maanden die volgden, ondanks de pogingen van de gouverneur en de geestelijkheid om een einde te maken aan Zijn invloed, het aantal van Zijn volgelingen snel toe.

Het nieuws van de gedenkwaardige verklaring van de Báb werd zo wijd verspreid dat de koning van Perzië besloot om een van zijn meest betrouwbare en goed geïnformeerde geleerden naar Shíráz te sturen om de situatie te onderzoeken. Als gast in het huis van de gouverneur zelf, had deze geleerde man drie ontmoetingen met de Báb. Hij was vastbesloten de argumenten van de Báb te weerleggen, maar bij elke ontmoeting raakte hij steeds meer onder de indruk van diens kennis, welsprekendheid en wijsheid. Bij de derde ontmoeting was Vahíd – de naam waaronder deze geleerde bekend zou worden – volledig overtuigd van de goddelijke Roeping van de Jongeling. Vahíd zou later verklaren dat hij zich tijdens zijn ontmoetingen met de Báb, zo “nederig voelde als het stof onder Zijn voeten”. Hij stuurde onmiddellijk een geschreven rapport naar het hof van de koning en verliet Shíráz op instructie van de Báb. Vanaf die dag wijdde hij zijn energie aan de bevordering van Zijn Zaak en liet uiteindelijk het leven op het pad van zijn Geliefde.

Met de stijgende populariteit en faam van de Báb, steeg de woede van de gouverneur. Hij beval opnieuw Zijn arrestatie. Deze keer was de gouverneur van plan om de Báb ter dood te brengen, en hij stuurde een politieagent om Hem midden in de nacht in het huis van Zijn oom te arresteren. In diezelfde nacht brak er echter een pest uit in Shíráz en de hele stad raakte in paniek. Binnen een paar uur waren meer dan honderd mensen gestorven aan de gevreesde ziekte. Schreeuwen van pijn en verdriet was in de straten te horen, en de inwoners van de stad vluchtten in verwarring. Onzeker over wat te doen, bracht de ambtenaar de Báb naar zijn eigen huis. Hij was ontsteld toen hij bij aankomst vernam dat zijn zoon aan de ziekte was overleden. In wanhoop wierp hij zich aan de voeten van de Báb en smeekte om vergeving. Toen zijn zoon op wonderbaarlijke wijze was genezen, herkende de ambtenaar de Hand van God in de uitbraak en smeekte hij de gouverneur de Báb vrij te laten. De gouverneur, die vreesde voor het leven van zijn familie en anderen, stemde toe op voorwaarde dat de Báb Shíráz zou verlaten.

In de herfst van 1846 vertrok de Báb naar Isfáhán, een stad ten noorden van Shíráz. Toen Hij afscheid nam van Zijn oom, zei Hij tegen hem: **“Ik zal u weer ontmoeten temidden van de bergen van Ádhirbáyján, vanwaar Ik u zal uitzenden om de kroon van het martelaarschap te verkrijgen. Ikzelf zal u volgen, samen met een van Mijn trouwe discipelen, en Ik zal Mij bij u voegen in het rijk van eeuwigheid.”**¹²

1. Wat deed Quddús toen hij in Shíráz aankwam? _____

2. Wie was er tegen Quddús toen hij de Boodschap van de Báb in Shíráz begon te verkondigen? _____
3. Wat betekent het woord “geestelijke”? _____

4. Welke woorden beschrijven het karakter van de gouverneur van Shíráz? _____

5. Welke straf beval de gouverneur voor Quddús en zijn twee metgezellen? _____

6. Wat betekent het woord “ketterij”? _____

7. Na het verbannen van Quddús en zijn twee metgezellen uit Shíráz, wat zei de gouverneur dat zijn bewakers moesten doen? _____

8. Wat was de Báb aan het doen toen de bewakers hem ontmoetten? _____

9. De Báb vertelde de leider van de bewakers die gestuurd waren om hem te arresteren, “De _____ heeft jullie _____ om Mij te _____.
_____ ben Ik, doe met _____ wat gij _____. Door naar buiten te komen om u te _____, heb Ik de _____ van jullie _____ en het voor u _____ gemaakt om Mij te _____.” De leider probeerde de Báb te negeren en maakte zich klaar om te vertrekken, toen de Báb zei: “Ik heb Mijn eigen _____ en _____ de _____ te zijn van _____ of _____ voor wie dan ook. Ik _____ dat gij Mij _____. Ik geef er de voorkeur aan _____ in uw _____ over te leveren, dan _____ en uw _____ te onderwerpen aan _____ om Mij nentwil.”
10. Hoe ontwapende de Báb de vijandigheid van Zijn bewakers? _____

11. Op welke manier kwam de Báb in Shíráz aan? _____

12. Welke acties ondernam de gouverneur tegen de Báb? _____

13. Wat was het effect van de pogingen van de gouverneur en de geestelijkheid, in de maanden die volgden, om een einde te maken aan zijn invloed? _____

14. Wie is Vahíd? _____

15. Hoe reageerde de gouverneur op de stijgende populariteit van de Báb? _____

16. Wat deed de gouverneur uiteindelijk de Báb vrijlaten en hem toestaan Shíráz te verlaten?

17. Waar ging de Báb heen toen hij Shíráz verliet? _____
18. Wanneer heeft hij deze reis gemaakt? _____

19. Wat zei de Báb tegen zijn oom toen hij afscheid van hem nam? _____

20. Vorm een paar met een ander lid van uw groep en vertel om de beurt met uw partner het verhaal van de ontmoeting van de bereden escorte met de Báb in de wildernis tussen Búshíhr en Shíráz.

PARAGRAAF 6

Toen de Báb de stad Isfáhán naderde, schreef Hij een brief aan de gouverneur van die provincie waarin Hij hem vroeg de plaats aan te wijzen waar Hij zou moeten wonen. Deze gouverneur, die zuiver van hart en rechtvaardig was, was zo geroerd door de hoffelijkheid en de stijl van de brief van de Báb, dat hij de hoogste religieuze functionaris van de provincie opdroeg de Báb in zijn huis op te nemen en Hem warm en gul te ontvangen.

Gedurende het verblijf van de Báb in Isfáhán, kwamen er elke dag massa's mensen om Hem te zien en naar Zijn woorden te luisteren. Zijn groeiende invloed wekte echter al snel de jaloezie op van de plaatselijke geestelijken, die vreesden de positie van macht en gezag te verliezen die

zij lange tijd hadden ingenomen. Zij begonnen geruchten over de Báb te verspreiden, in de hoop verdenking tegen Hem te wekken. Toen dit mislukte, bedachten zij een plan om Hem uit de weg te ruimen. De gouverneur, op de hoogte van de plannen van de geestelijkheid, nodigde de Báb uit om in zijn huis te verblijven. Daar, gedurende uren doorgebracht in gesprek met Hem, begreep de gouverneur de grootsheid van Zijn Openbaring. Op een dag, terwijl hij met de Báb in de tuin van zijn huis zat, richtte de gouverneur zich tot Hem met deze woorden:

“De almachtige Schenker heeft mij begiftigd met grote rijkdommen. Ik weet niet hoe ik ze het beste kan gebruiken. Nu ik, door Gods hulp, ertoe gebracht ben deze Openbaring te erkennen, is het mijn vurig verlangen al mijn bezittingen te wijden aan de bevordering van haar belangen en de verbreiding van haar faam. Het is mijn bedoeling om, met Uw toestemming, naar Teheran te gaan en mijn best te doen om de koning, wiens vertrouwen in mij vast en onwankelbaar is, voor deze Zaak te winnen.”¹³

Op deze uitstorting van liefde en toewijding, antwoordde de Báb:

“Moge God u belonen voor uw nobele bedoelingen. Zo’n verheven doel is voor Mij zelfs dierbaarder dan de daad zelf. Uw dagen en Mijn dagen zijn echter geteld; zij zijn te kort om Mij in staat te stellen getuige te zijn en u toe te staan de verwezenlijking van uw hoop te bereiken. Niet met de middelen uit uw dwaze inbeelding zal een almachtige Voorzienigheid de triomf van Zijn Geloof volbrengen. Door de armen en nederigen van dit land, door het bloed dat zij op Zijn pad zullen hebben vergoten, zal de almachtige Soeverein de instandhouding van Zijn Zaak verzekeren en het fundament ervan bestendigen. Diezelfde God zal, in de komende wereld, de kroon van onsterfelijke glorie op uw hoofd zetten, en zal u overladen met Zijn onschatbare zegeningen. Van de duur van uw aardse leven resten u nog slechts drie maanden en negen dagen, waarna u zich met geloof en zekerheid naar uw eeuwige verblijf zult spoeden.”¹⁴

Drie maanden en negen dagen later overleed de gouverneur van Isfáhán, precies zoals de Báb had voorspeld. Kort na zijn dood stuurde zijn opvolger een bericht naar de koning in Teheran met de vraag wat hij met de Báb moest doen. De koning beval hem de Báb in vermomming naar de hoofdstad te sturen, waar de koning van plan was hem te ontmoeten. Dus, in het gezelschap van een bereden escorte, begon de Báb Zijn reis naar Teheran.

1. Aan wie schreef de Báb toen hij de stad Isfáhán naderde? _____

2. Welke woorden beschrijven het karakter van de gouverneur van Isfáhán? _____

3. Welke instructies gaf de gouverneur aan de hoogste religieuze functionaris van de provincie? _____

4. Wat maakte de geestelijkheid van Isfáhán jaloers? _____

5. Wat vreesden de geestelijken dat zij zouden verliezen als de Báb zijn Boodschap mocht blijven verkondigen? _____

6. Wat deed de gouverneur van Işfáhán om de Báb te beschermen tegen de plannen van de geestelijkheid? _____

7. Wat bood de gouverneur aan te doen voor de Zaak van de Báb? _____

8. Hoe reageerde de Báb op het aanbod van de gouverneur? _____

9. Welke diepgaande waarheid over de vooruitgang van de Zaak van God bracht de Báb over in Zijn antwoord aan de gouverneur? _____

10. Welke orders gaf de koning aan de opvolger van de gouverneur? _____

PARAGRAAF 7

De toenmalige premier van Perzië was een egoïstische en incompetente man. Hij was bang dat, als de Báb naar Teheran zou komen en de koning zou ontmoeten, hij zijn eigen positie en macht zou verliezen. Daarom overtuigde hij de koning om zijn orders te wijzigen en de Báb naar de provincie Ádhirbáyján in het noordwesten van het land te zenden.

Aangekomen onder escorte in Tabríz, de hoofdstad van de provincie, in juni 1847, werd de Báb naar een huis geleid dat was uitgekozen voor zijn opsluiting. Een detachement soldaten bewaakte de ingang van het huis. Niemand mocht hem zien, behalve twee van zijn volgelingen. De mensen van de stad werden gewaarschuwd dat iedereen die probeerde de Báb te ontmoeten in de gevangenis zou worden gegooid en al zijn bezittingen in beslag zouden worden genomen.

De Báb verbleef korte tijd in Tabríz en werd toen overgeplaatst naar de vesting van Máh-Kú, gelegen in de bergen van Ádhirbáyján, ver weg van grote steden en dorpen. De minister-

president had gedacht dat, verbannen naar deze afgelegen en onherbergzame uithoek van het land, de Báb zijn invloed zou verliezen en Zijn Geloof vergeten zou worden. Maar hij realiseerde zich niet dat, als de lamp van de religie van God eenmaal was ontstoken, geen mensenhand de vlam kan doven. Door Zijn majesteit en liefdevolle vriendelijkheid won de Báb spoedig het respect en de bewondering van zowel de gezagsdrager van het fort als van de mensen in de streek.

Zo werden de strenge beperkingen die de Báb waren opgelegd geleidelijk versoepeld en de deuren van het fort geopend voor zijn volgelingen, die in toenemende aantallen uit verschillende delen van Perzië kwamen om Hem te zien. Gedurende de periode van Zijn gevangenschap in Máh-Kú, openbaarde de Báb de Perzische Bayán, het belangrijkste van al zijn werken. In dat boek, stelde Hij de wetten van Zijn Beschikking vast, kondigde Hij duidelijk en direct de komst aan van een andere Openbaring groter dan de Zijne, en spoorde Zijn volgelingen aan te zoeken en te vinden “Hem die God zal openbaren”. Een van de vroege gelovigen die in die tijd in Máh-Kú woonde, beschreef de openbaring van de Perzische Bayán met deze woorden:

“De stem van de Báb, terwijl Hij de leringen en beginselen van Zijn Geloof dicteerde, kon duidelijk worden gehoord door degenen die aan de voet van de berg woonden. De melodie van Zijn gezang, de ritmische stroom van de verzen die van Zijn lippen stroomden, ving onze oren en drong door tot in onze ziel. Berg en dal echoden de majesteit van Zijn stem. Onze harten trilden tot op de bodem bij de bekoring van Zijn uiting.”¹⁵

Toen de minister-president vernam dat de Báb de liefde en steun van de mensen van Máh-Kú had gewonnen en dat Zijn Geloof zich bleef verspreiden over het land, vaardigde hij een bevel uit om de Báb over te brengen naar het fort van Chihríq. Maar ook daar werden de mensen van de omliggende steden en de ambtenaar van het fort aangetrokken door de magnetische persoonlijkheid van de Báb. Zelfs enkele van de meest vooraanstaande geestelijken van de regio aanvaardden het nieuwe Geloof en verlieten hun bevoorrechte posities om zich bij de geleerden van zijn volgelingen te voegen.

Zodra de eerste minister hoorde van de gebeurtenissen in Chihríq, gaf hij opdracht de Báb onmiddellijk naar Tabríz te sturen. Er werd een bijeenkomst van de religieuze autoriteiten belegd om de Báb te ondervragen en een manier te vinden om een eind aan Zijn invloed te maken. Dat was rond juli 1848. Op die bijeenkomst probeerden de geestelijken en regeringsfunctionarissen de Báb te vernederen, maar werden overweldigd door Zijn majesteit. Toen Hem werd gevraagd: “Wie beweert U te zijn, en wat is de boodschap die U heeft gebracht?” verklaarde hij:

“Ik ben, Ik ben, Ik ben de Beloofde! Ik ben Degeen, Wiens naam u duizend jaar lang hebt aangeroepen, bij het noemen van Wiens naam u bent opgestaan, naar Wiens komst u hebt verlangd om te aanschouwen, en het uur van Wiens Openbaring gij God hebt gebeden te bespoedigen. Waarlijk, Ik zeg u, het is de plicht van de volkeren in zowel het oosten als het westen Mijn woord te gehoorzamen en plechtig te beloven trouw te zijn aan Mijn Persoon.”¹⁶

Een paar dagen na de bijeenkomst werd de Báb teruggebracht naar Chihríq. Zijn vijanden hadden gehoopt dat ze hem in Tabríz zouden dwingen Zijn missie op te geven. Maar uiteindelijk besloten ze dat, zolang de Báb in leven bleef, het onmogelijk zou zijn om het tij van zijn stijgende invloed onder de mensen van Perzië te keren.

1. Welke woorden beschrijven het karakter van de toenmalige premier van Perzië?

-
-
2. Waarom was de minister-president bang dat de koning de Báb zou ontmoeten?

 3. Wat heeft de minister-president gedaan om te voorkomen dat de koning de Báb zou ontmoeten? _____

 4. Waarom bewaakten soldaten de ingang van het huis waar de Báb verbleef in Tabríz?

 5. Welke waarschuwing kregen de inwoners van de stad? _____

 6. Waarheen werd de Báb overgeplaatst na zijn korte verblijf in Tabríz?

 7. Wat dacht de minister-president dat er met de Zaak van de Báb zou gebeuren zodra hij gevangen was gezet in Máh-Kú? _____

 8. Hoe heeft de minister-president zich vergist? _____

 9. Hoe kwam het dat de poorten van de gevangenis van de Báb in Máh-Kú open kwamen te staan voor Zijn volgelingen? _____

 10. Welk belangrijk boek heeft de Báb geopenbaard tijdens de periode van zijn opsluiting in het fort van Máh-Kú?
 11. Noem enkele thema's van de Perzische Bayán? _____

-
12. Wie spoorde de Báb Zijn volgelingen in de Bayán, aan te zoeken en te vinden?
-
13. Wat deed de minister-president toen hij hoorde dat het Geloof van de Báb zich bleef verspreiden? _____
-
14. Hoe werd de zaak van de Báb beïnvloed door Zijn overplaatsing naar Chihríq?
-
15. Wat dachten de vijanden van de Báb te bereiken door de Báb van Chihríq naar Tabríz te brengen? _____
-
16. Welke vragen stelden de autoriteiten aan de Báb tijdens Zijn verhoor?
-
17. Wat verklaarde de Báb als antwoord op hun vragen? _____
-

PARAGRAAF 8

Wat de Báb betreft, verklaart ‘Abdu’l-Bahá:

“Wat de Báb – mag mijn ziel een offer voor Hem zijn! – betreft: het was op jonge leeftijd, dat wil zeggen in het vijfentwintigste jaar van Zijn gezegend leven, dat Hij opstond om Zijn Zaak te verkondigen. [...] Hij nam – helemaal alleen – een taak op Zich die nauwelijks te bevatten is, want de Perzen staan over de hele wereld bekend om hun religieus fanatisme. Dit luisterrijke Wezen stond met zo’n kracht op dat Hij de religieuze wetten, gebruiken, manieren, zeden en gewoontes van Perzië in hun grondvesten deed schudden en een nieuwe wet, een nieuw geloof en een nieuwe religie invoerde. Alhoewel de vooraanstaande staatslieden, de meerderheid van de mensen en de religieuze leiders, zonder uitzondering opstonden om Hem te ruïneren en te vernietigen, bood Hij hun alleen en zonder hulp het hoofd en zette Hij heel Perzië in beweging. Hoe talrijk de theologen, de leiders en de bewoners van dat land die met

volmaakte vreugde en blijdschap hun leven op Zijn pad opofferden en zich naar het slagveld van martelaarschap haastten.

De regering, de natie, de geestelijkheid en de prominente leiders probeerden Zijn licht te doven, maar tevergeefs. Ten slotte kwam Zijn maan op, straalde Zijn ster, werd Zijn fundament verankerd en baadde Zijn horizon in het licht. Hij schoolde een groot aantal mensen door goddelijke opvoeding en oefende een wonderbaarlijke invloed uit op de gedachten, gewoontes, zeden en manieren van de Perzen. Hij verkondigde de blijde tijding van de manifestatie van de zon van Bahá aan al Zijn volgelingen en bereidde hen voor op geloof en zekerheid.

De manifestatie van zulke wonderbaarlijke tekenen en grootse ondernemingen, de invloed die werd uitgeoefend op het denken en de geest van de mensen, het leggen van de fundamenten voor vooruitgang en het vaststellen van de noodzakelijke voorwaarden voor succes en voorspoed door een jonge koopman, vormen het grootste bewijs dat Hij een universele Opvoeder was, een feit dat geen enkel rechtvaardig mens ooit zou ontkennen.”¹⁷

U wordt aangemoedigd een korte toespraak voor te bereiden en te houden over het leven van de Báb, gebaseerd op de bovenstaande woorden van ‘Abdu’l-Bahá en op de geschiedenis die u tot nu toe hebt bestudeerd.

PARAGRAAF 9

In het jaar 1850 gaf de nieuwe premier van Perzië, even bloeddorstig als de vorige, opdracht voor de executie van de Báb. Opnieuw werd de Báb van Chihríq naar Tabríz gebracht, waar Hij in een cel werd geplaatst naast een binnenplaats die de plaats van Zijn martelaarschap zou worden.

Terwijl de Báb naar de cel werd geleid, drong een jongeman zich een weg door de menigte en wierp zich aan de voeten van de Báb. “Stuur mij niet van U weg, o Meester,” smeekte de jongeling. Hij smeekte de Báb hem toe te staan Hem te volgen waarheen Hij ook mocht gaan. “Sta op,” antwoordde de Báb, “en wees er zeker van dat gij met Mij zult zijn. Morgen zult gij getuige zijn van wat God heeft verordend.”¹⁸ De jongen werd onmiddellijk gearresteerd, samen met twee van zijn metgezellen, en naar dezelfde cel gebracht waar de Báb en zijn secretaris werden opgesloten. Deze jongeman werd bekend als Anís.

Anís had van de nieuwe Boodschap gehoord van de Báb zelf tijdens Zijn eerste korte verblijf in Tabríz, ondanks de strenge beperkingen die destijds waren opgelegd aan Zijn contact met de inwoners van de stad. Zo sterk brandde het vuur van de liefde van God in het hart van Anís dat het zijn enige verlangen was om zichzelf op te offeren voor zijn nieuwe Geloof. Maar zijn stiefvader, gealarmeerd door het gedrag van zijn zoon, beperkte Anís in zijn bewegingen en hield hem onder streng toezicht in zijn huis. Daar bracht Anís weken door in gebed en meditatie, God smekend om hem toe te staan om opnieuw de aanwezigheid van zijn Geliefde te bereiken. Op een dag, terwijl hij in gebed verzonken was, had hij een buitengewoon visioen. Hij zag de Báb voor zich staan en hem roepen. Anís wierp zich aan Zijn voeten. “Verheug u,” zei de Báb tot hem, “het uur nadert dat Ik in deze stad zal worden opgehangen voor de ogen van de schare en ten prooi zal vallen aan het vuur van de vijand. Ik zal niemand uitverkiezen behalve u om met Mij de beker van martelaarschap te delen. Wees er zeker van dat deze belofte, die Ik u geef, vervuld zal worden.”¹⁹ En zo bleef Anís geduldig wachten, wetend dat de dag spoedig zou

komen dat hij herenigd zou worden met zijn Geliefde. Nu, eindelijk, had hij zijn hartenwens bereikt.

Die avond was de Báb stralend van vreugde. Hij sprak met opgewektheid tot Anís en de andere drie trouwe volgelingen die bij Hem in zijn gevangenis waren. “Morgen,” zei Hij tot hen, “zal de dag van Mijn martelaarschap zijn. Ik zou willen dat een van u nu zou opstaan en met zijn eigen handen een einde aan Mijn leven zou maken. Ik word liever gedood door de hand van een vriend dan door die van de vijand.” Niemand van hen kon het in zijn hoofd halen zo’n kostbaar leven te nemen en zij zwegen, terwijl de tranen hen in de ogen sprongen. Toen sprong Anís plotseling overeind en zei dat hij bereid was te gehoorzamen aan wat de Báb ook zou bevelen. “Deze zelfde jongeling die is opgestaan om aan Mijn wens te voldoen,” verklaarde de Báb, “zal, samen met Mij, het martelaarschap ondergaan. Hem zal Ik kiezen om met Mij de kroon te delen.”²⁰

De volgende morgen vroeg, op 9 juli 1850, was de Báb aan het werk met zijn secretaris toen een ambtenaar plotseling hun gesprek onderbrak. “Niet voordat Ik tot hem alles gezegd heb wat Ik wil zeggen,” zei de Báb tegen de functionaris, “kan enige aardse macht Mij het zwijgen opleggen. Al zou de hele wereld tegen Mij opstaan, toch zullen zij machteloos zijn om Mij af te houden van het vervullen, tot het laatste woord, van Mijn voornemen.”²¹ Maar de ambtenaar begreep de betekenis van de woorden van de Báb niet. Hij gaf geen antwoord en droeg de secretaris op hem te volgen. De Báb werd toen uit Zijn cel gebracht naar de huizen van de drie hoogstegeplaatste geestelijken in de stad, die zonder aarzelen het decreet voor zijn executie ondertekenden.

Later die ochtend werd de Báb teruggeleid naar de binnenplaats waar een menigte van bijna tienduizend mensen zich op de daken hadden verzameld om getuige te zijn van zijn executie. Hij werd overgeleverd in de handen van Sám Khán, de commandant van het regiment soldaten dat opdracht had Hem te executeren. Maar Sám Khán was niet op zijn gemak. Hij was bevangen door angst dat zijn daden de toorn van God over hem zou brengen. “Ik ben christen en heb niets tegen u. Als uw Zaak de Zaak der Waarheid is, sta mij dan toe verschoond te blijven van de taak uw bloed te vergieten.” “Doe wat u opgedragen is,” antwoordde de Báb, “en als uw bedoelingen oprecht zijn is de Almachtige zeker in staat u uit uw dilemma te bevrijden.”²²

Sám Khán beval zijn mannen een ijzeren spijker in de muur te slaan en er twee touwen aan vast te maken. Aan deze touwen werden de Báb en Anís opgehangen. Het regiment stelde zich vervolgens op in drie rijen van elk tweehonderdvijftig man. De ene na de andere rij opende het vuur. Toen de rook van de zevenhonderdvijftig geweren was opgetrokken, aanschouwde de verbaasde menigte een tafereel dat ze nauwelijks konden geloven. Anís stond levend en ongedeerd voor hen, en de Báb was uit hun zicht verdwenen. De kogels hadden alleen de touwen doorsneden waaraan zij waren opgehangen. Een verwoede zoektocht naar de Báb begon. Uiteindelijk werd Hij zittend gevonden in zijn cel, zijn onderbroken gesprek met zijn secretaris afmakend. “Ik heb Mijn gesprek beëindigd,” zei de Báb, “nu kunt u uw voornemen uitvoeren.”²³

Verbijsterd door wat er was gebeurd, weigerde Sám Khán zijn mannen toe te staan de Báb te verwonden en beval hen de binnenplaats te verlaten. Een ander regiment werd opgeroepen om de executie uit te voeren. Opnieuw werden de Báb en Anís op de binnenplaats opgehangen, en de soldaten openden het vuur. Deze keer vonden de kogels hun doel. De lichamen van de Báb en Anís waren volledig verbrijzeld, maar hun gezichten bleven bijna onaangetaast. Terwijl het regiment zich klaarmaakte om het vuur te openen, sprak de Báb deze laatste woorden tot de toekijkende menigte:

“O eigenzinnig geslacht, als gij Mij had geloofd zou ieder van u het voorbeeld van deze jongeman die in rang boven de meesten van u staat, hebben gevolgd en zich bereidwillig hebben opgeofferd op Mijn pad. De dag zal komen dat gij Mij zult erkennen; op die dag zal Ik niet meer bij u zijn.”²⁴

- 1 In welke stad vond de marteldood van de Báb plaats? _____
- 2 Wie beval de executie van de Báb? _____
- 3 Vertel in uw eigen woorden hoe de jongeling, Anís, samen met de Báb de marteldood stierf.

- 4 Waarom werd Anís door de Báb uitgekozen om met Hem de kroon van het martelaarschap te delen? _____

- 5 Toen de ambtenaar de Báb en zijn secretaris onderbrak op de ochtend van zijn executie, zei de Báb tegen hem: “Niet voordat Ik tot hem _____ gezegd heb wat Ik _____ zeggen,” zei de Báb tegen de functionaris, “kan enige _____ Mij _____.”
- 6 Wat was de naam van de commandant van het regiment dat de opdracht kreeg om de executie uit te voeren? _____
- 7 Wat vroeg Sám Khán aan de Báb? _____

- 8 Wat zei de Báb tegen Sám Khán dat hij moest doen? _____

9 Hoeveel soldaten openden het vuur op de Báb en Zijn metgezel, Anís? _____

10 Wat zag de verbaasde menigte toen de rook van de geweren was opgetrokken?

11 Wat was de Báb aan het doen toen hij gevonden werd?

12 Wat zei de Báb toen hij uiteindelijk gevonden werd?

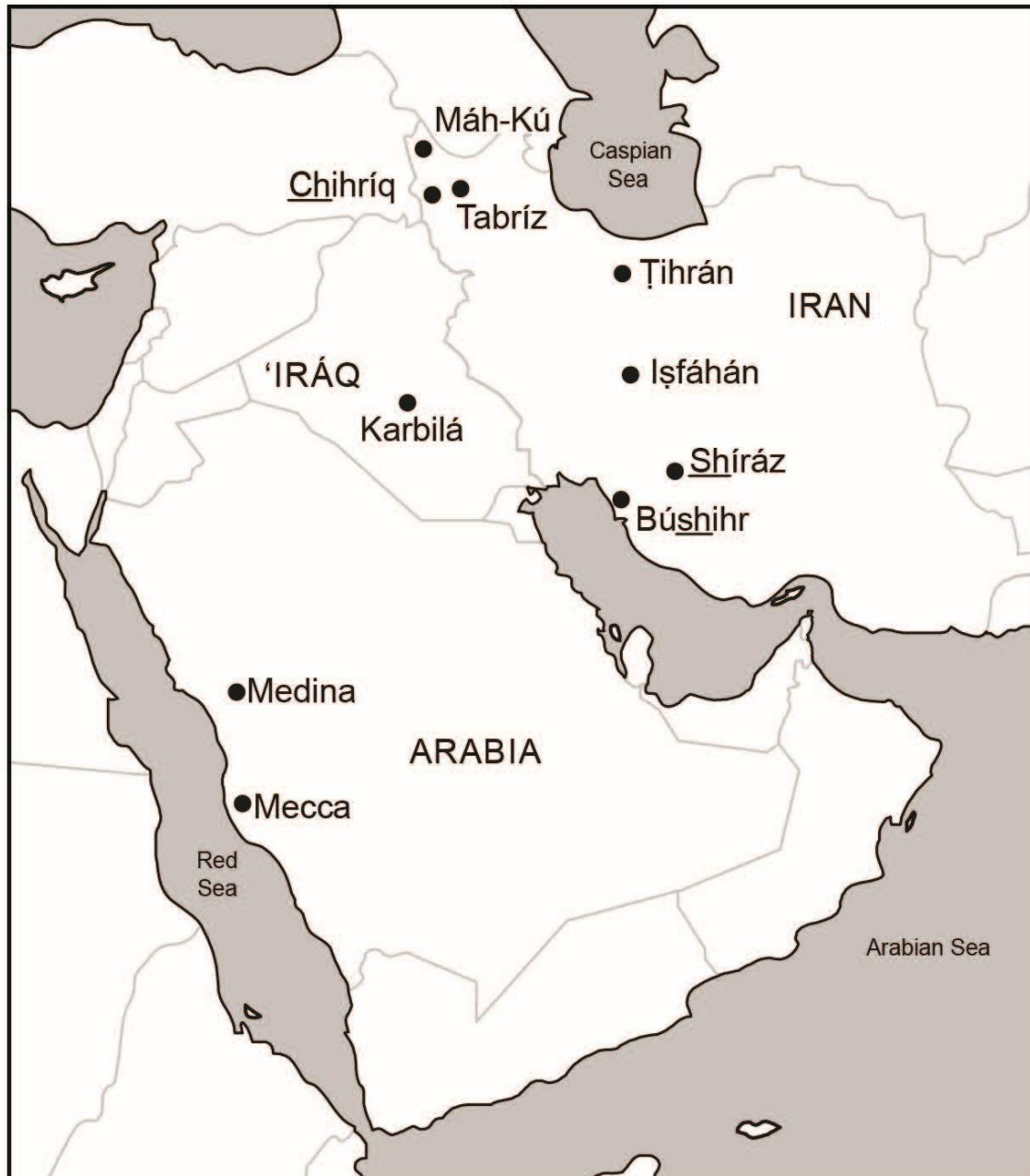
13 Op welke datum vond het martelaarschap van de Báb plaats? _____

14 Hoe oud was de Báb ten tijde van zijn martelaarschap? _____

15 Schrijf in de ruimte hieronder de laatste woorden op die de Báb sprak tot de menigte die verzameld was om getuige te zijn van Zijn executie.

PARAGRAAF 10

We stellen voor dat u op de kaart hieronder de route tekent van de reizen van de Báb en Zijn verbanningen. Terwijl u dat doet, probeer u te herinneren wat er op elke plaats gebeurde en mediteer over de betekenis ervan.

PARAGRAAF 11

In dit deel hebt u geleerd over het leven van een van de Tweelingmanifestaties van God voor deze Dag. Tijdens Zijn korte Beleidsperiode creëerde de Báb een geestelijke revolutie in Perzië. Vele duizenden zuivere zielen aanvaardden Zijn Boodschap en begonnen zich voor te bereiden

op de komst van de Manifestatie van God, door de Báb aangeduid als “Hem die door God zal worden geopenbaard”. U weet dat, telkens wanneer een Manifestatie van God op aarde verschijnt, zij die dorsten naar macht en leiderschap tegen Hem opstaan en proberen het licht van Zijn Openbaring te doven. In dit geval werd niet alleen de Báb gemarteld door de onwetende leiders van Perzië, maar duizenden van Zijn volgelingen werden ter dood gebracht. De heldhaftige levens van deze vroege bábís, die de boom van de pasgeboren Openbaring met hun bloed bewaterden, zullen het onderwerp van uw studie zijn in de komende jaren. Figuren zoals Mullá Husayn, Quddús, Táhírih en Vahíd zullen een bron van inspiratie en moed zijn voor u gedurende uw hele leven als u blijft leren over de buitengewone geschiedenis van de eerste jaren van het bahá’í-tijdperk. Voor nu zouden we er goed aan doen om over één fundamentele vraag na te denken: Hoe konden in zo’n korte tijd de levens van zovele duizenden mensen totaal zijn getransformeerd en, van een bevolking doordrenkt van bijgeloof en tot slaaf gemaakt door corrupte leiders, zulke heilige zielen opstaan om daden van uitzonderlijke heldhaftigheid te verrichten? Het antwoord kan alleen gevonden worden in de Persoon van ‘Alí Muḥammad, de Báb. We stellen daarom voor dat u bepaalde passages bestudeert en mediteert over bepaalde passages uit de geschriften van Bahá’u’lláh, ‘Abdu’l-Bahá, en de Behoeder over dat Heilige Wezen.

In Zijn testament, zegt ‘Abdu’l-Bahá:

“Het fundament van het geloof van het volk van Bahá (moge mijn leven voor hen worden geofferd) is dit: “Zijne heiligheid de Verhevene (de Báb) is de Manifestatie van de eenheid en het een-zijn van God en de Voorloper van de Aloude Schoonheid. Zijne Heiligheid de Abhá-schoonheid (moge mijn leven een offer zijn voor Zijn standvastige vrienden) is de allerhoogste Manifestatie van God en de Dageraad van Zijn meest goddelijke Wezen. Alle anderen zijn Zijn dienaren en volgen Zijn gebod.”
25

In *God Schrijdt Voorbij*, lezen we de volgende passage geschreven door de Behoeder:

“De Báb, door Bahá’u’lláh uitgeroepen als de “Kern der Kernen” de “Zee der Zeeën” het “Punt waaromheen de wezenlijkheid van de Profeten en Boodschappers wentelt” “uit Wie God de kennis van alles wat was en zijn zal deed voortkomen” Wiens “rang die van alle Profeten overtreft” en Wiens “Openbaring het bevattingsvermogen en begrip van alle uitverkorenen te boven gaat” had Zijn Boodschap gebracht en Zijn zending vervuld. Hij Die volgens de woorden van ‘Abdu’l-Bahá het “Ochtendglorien van de Waarheid” was en de “Voorbode van het grootste Licht”, Wiens komst terzelfder tijd de beëindiging van de “profetische tijdkring” en de aanvang van de “cyclus van vervulling” aanduidde, had gelijktijdig door Zijn Openbaring de schaduw van de nacht die over Zijn land was gevallen verdreven en de op handen zijnde opkomst van die onvergelykelijke Hemelbol, Wiens glans de gehele mensheid zou omgeven, aangekondigd.”²⁶

Bahá’u’lláh Zelf legt uit:

“Dat zulk een korte spanne tijds, deze meest machtige en wonderbare Openbaring moet hebben gescheiden van Mijn voorafgaande Manifestatie, is een geheim dat geen mens kan ontrafelen en een mysterie zoals geen verstand kan doorgronden...”²⁷

‘Abdu’l-Bahá verklaart:

“De verschijning van de Báb lijkt op de dageraad, want de dageraad houdt de belofte van de zon in. De dageraad van de Báb beloofde het opgaan van de Zon van Waarheid die de hele wereld zal omhullen.”²⁸

PARAGRAAF 12

Tijdens zijn korte leven als een Manifestatie van God op aarde, heeft de Báb een groot aantal boeken en Tafelen geopenbaard. Nu u uw studie van Zijn leven hebt voltooid, wordt aanbevolen dat u twee van Zijn onderstaande gebeden uit het hoofd leert.

“Is er iemand die moeilijkheden wegneemt buiten God? Zeg: Ere zij God! Hij is God! Allen zijn Zijn dienaren, en allen verblijven bij Zijn gebod!”²⁹

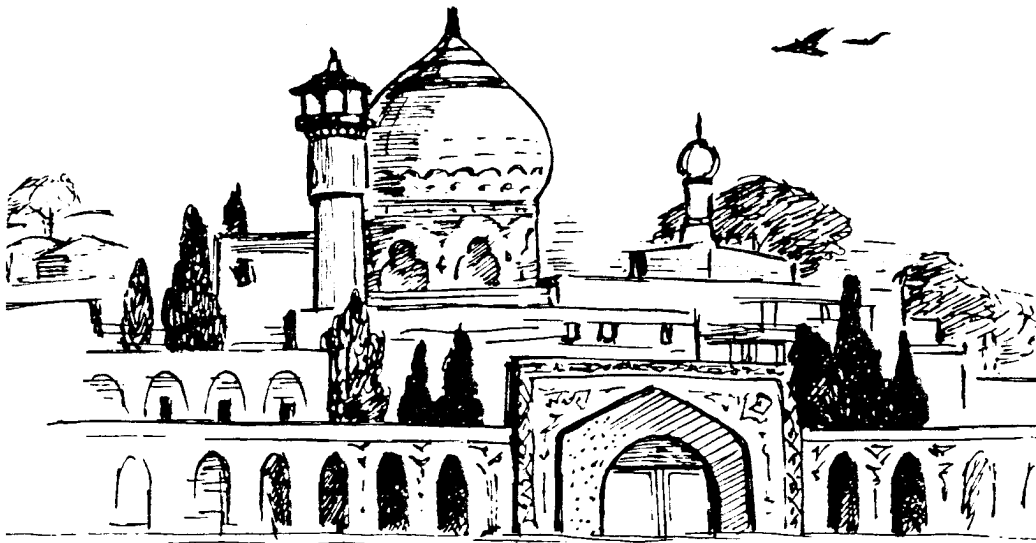
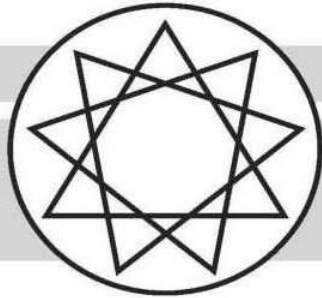
“Zeg: God voldoet alle dingen boven alle dingen en niets in de hemel of op aarde en al wat er tussen ligt behalve God, uw Heer, is genoeg. Waarlijk, Hij is in Zichzelf de Wetende, de Helper, de Almachtige.”³⁰

PARAGRAAF 13

In het derde deel van Boek 2 heeft u uw inspanningen gericht op het leren spreken over een aantal thema's, in het bijzonder met mensen die nieuw zijn in het geloof, tijdens een reeks thuisbezoeken in uw gemeenschap. Nu u deze eenheid hebt voltooid, kunt u aan de lijst van thema's die u zou willen bespreken de levensgeschiedenis van de Báb toevoegen. Hoeveel details u wilt behandelen zal natuurlijk afhangen van vele factoren. Maar, ongeacht de omstandigheden, moet u hopen een breed verslag te delen van de belangrijkste gebeurtenissen van Zijn leven als de Voorloper van Bahá'u'lláh en de Heraut van een Nieuw Tijdperk. Soms zult u de pagina's die volgen nuttig vinden.

De Báb

De Heraut van de Nieuwe Dag

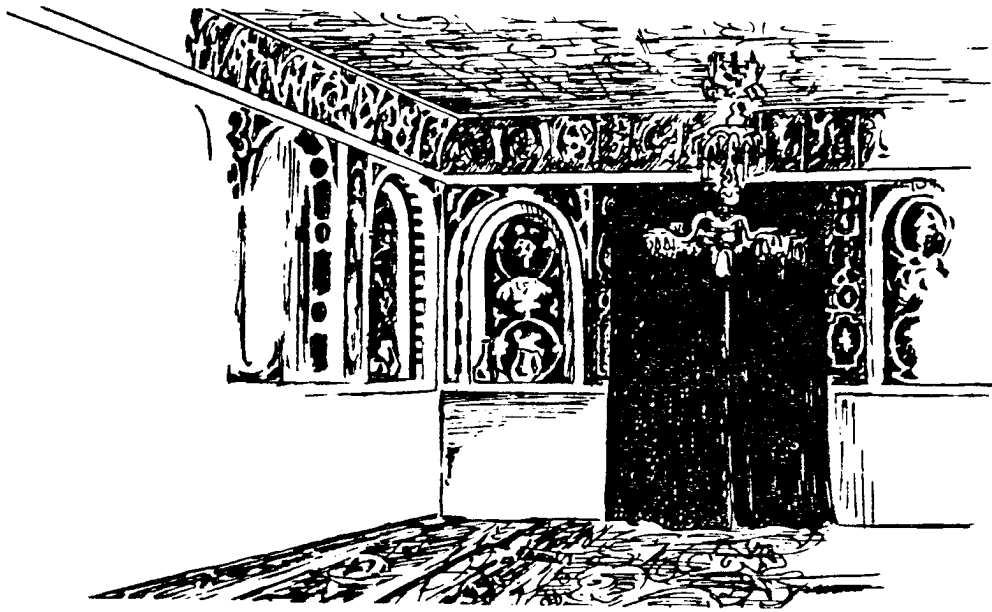
De Báb werd geboren op 20 oktober 1819 in Shiráz, een stad in het zuiden van Iran. Hij was nog een kind toen Zijn vader overleed. Hij werd opgevoed door Zijn oom, die Hem op jonge leeftijd naar school stuurde.

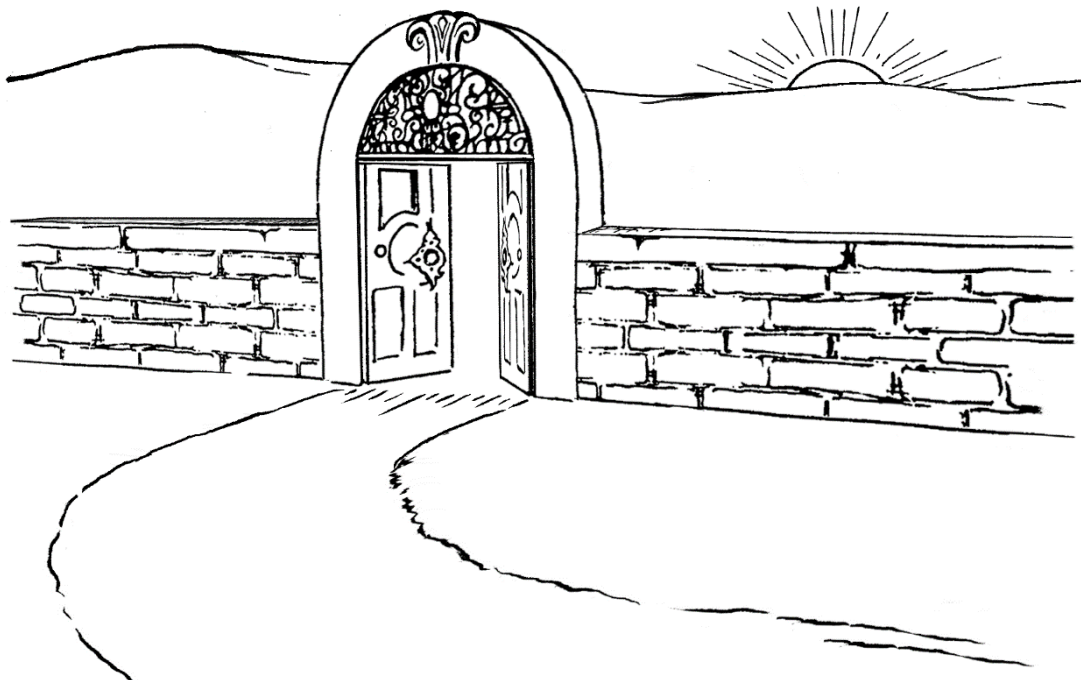
De leraar van de Báb herkende al snel Zijn grote capaciteiten en besepte dat hij niet in staat was om zo'n buitengewoon kind te onderwijzen. De Báb was door God begiftigd met aangeboren kennis.

In die tijd verwachtte het volk van Iran de komst van een nieuwe Boodschapper van God. Zij baden dat Hij spoedig zou worden geopenbaard en een periode van vrede en gerechtigheid op aarde zou brengen. Velen verlieten hun huis op zoek naar de Beloofde.

Op de vooravond van 23 mei 1844 kwam een jongeman in Shíráz aan, op zoek naar de Beloofde. De Báb ontmoette hem buiten de poorten van de stad en nodigde hem uit in Zijn huis om zich te verfrissen na zijn lange reis. Daar verklaarde de Báb dat Hij Degene was op wiens komst de mensen zo reikhalzend wachtten.

Het woord “báb” betekent “poort” of “deur”. De Báb kondigde aan dat er spoedig een andere Boodschapper van God zou verschijnen, Die alle volkeren van de wereld als één familie zou verenigen. De Báb was als een deur die leidde naar een nieuwe en glorieuze toekomst.

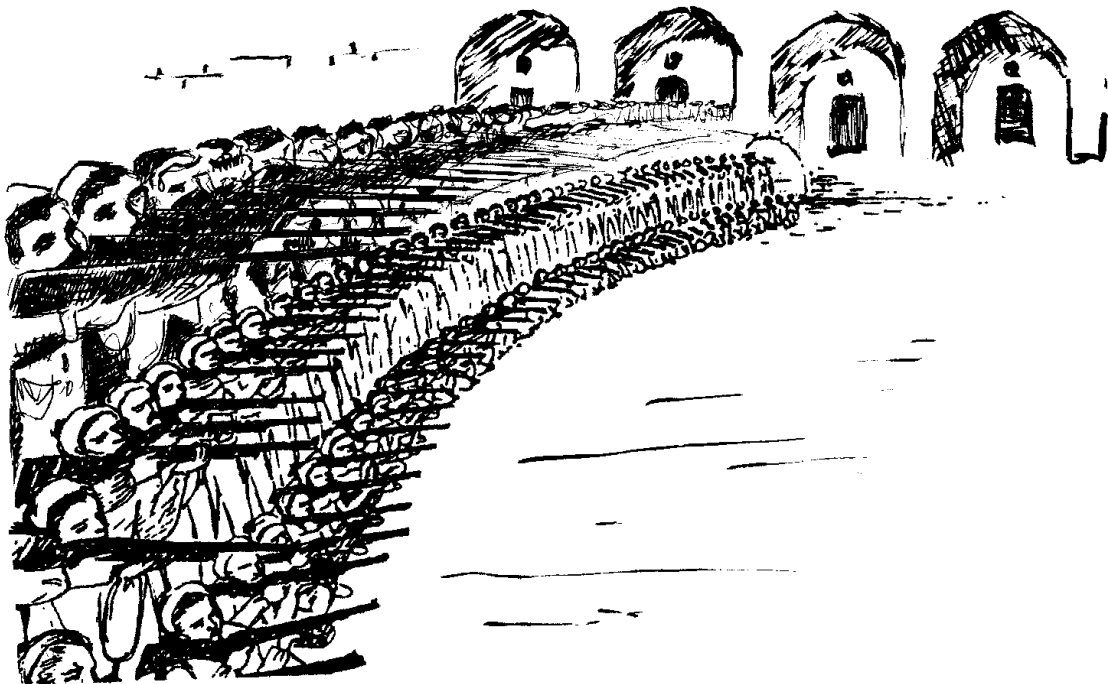
Het aantal volgelingen van de Báb groeide heel snel. Door heel Iran begonnen zij de goddelijke Leringen die Hij openbaarde te verspreiden.

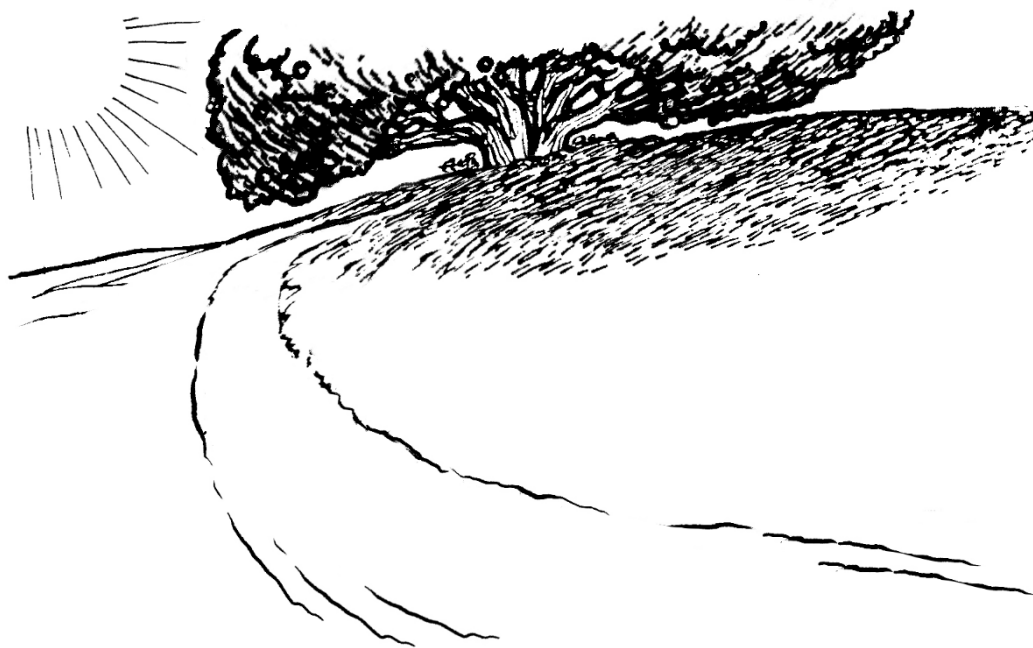
Spoedig kwamen de regeringsautoriteiten en de geestelijkheid, die bang waren hun macht over het volk te verliezen, in opstand tegen het nieuwe Geloof van God. Zij zetten de Báb gevangen in een fort in een afgelegen deel van het land, ver van Zijn volgelingen.

De volgelingen van de Báb hebben de meest wrede vervolging ondergaan. Zij werden aangevallen, geslagen en in de gevangenis gegooid. Duizenden werden ter dood gebracht, maar de Zaak van God bleef zich verspreiden.

In het jaar 1850 stierf de Báb de marteldood. Op bevel van de regering werd Hij samen met een van Zijn volgelingen op een binnenplaats opgehangen en door een regiment soldaten doodgeschoten. De Báb was pas in het 31^e jaar van Zijn leven.

De Báb gaf Zijn leven om de weg te bereiden voor de komst van Bahá'u'lláh, “De Heerlijkheid van God”, Wiens banier van Geloof voorbestemd was om te worden opgeheven in elke uithoek van de planeet.

REFERENTIES

1. *The Dawn-Breakers: Nabil's Narrative of the Early Days of the Bahá'í Revelation* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1932, 2018 printing), blz. 75-76.
2. *Nabil's verhaal, een verkorte weergave door Zena Sorabjee*, (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland), blz. 26.
3. *The Dawn-Breakers*, blz. 63.
4. Shoghi Effendi in *God Schrijdt Voorbij* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, 1983), blz. 6.
5. Uit een toespraak van 'Abdu'l-Bahá van 23 mei 1912, gepubliceerd in *The Promulgation of Universal Peace: Talks Delivered by 'Abdu'l-Bahá during His Visit to the United States and Canada in 1912* (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2012), paragraaf 2.
6. *The Dawn-Breakers*, blz. 85-86.
7. *De Toespraak van de Báb aan de Letters van de Levende* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, Bahai-referentiebibliotheek.nl)
8. *The Dawn-Breakers*, blz. 142-143.
9. idem, blz. 146.
10. Uit een toespraak van 'Abdu'l-Bahá van 23 mei 1912, gepubliceerd in *The Promulgation of Universal Peace*, alinea 2.
11. *The Dawn-Breakers*, blz. 148-150.
12. idem, blz. 198.
13. idem, blz. 212.
14. idem, blz. 213.
15. idem, blz. 249.
16. Shoghi Effendi, *God Schrijdt Voorbij*, blz. 23.
17. 'Abdu'l-Bahá in *Beantwoorde Vragen* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, Bahai-referentiebibliotheek.nl), hoofdstuk 8.
18. *The Dawn-Breakers*, blz. 507.
19. idem, blz. 307-308.
20. idem, blz. 508.
21. idem, blz. 509.
22. *Nabil's Verhaal*, blz. 117.
23. *Nabil's Verhaal*, blz. 118.
24. Shoghi Effendi in *God Schrijdt Voorbij*, blz. 56-57.
25. Het Testament van 'Abdu'l-Bahá (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, Bahai-referentiebibliotheek.nl), alinea 37.
26. Shoghi Effendi in *God Schrijdt Voorbij*, blz. 60-61.
27. Bahá'u'lláh, aangehaald door Shoghi Effendi in *The World Order of Bahá'u'lláh: Selected Letters* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1991, 2012 printing), blz. 124.
28. *Abdul Baha on Divine Philosophy* (Boston: The Tudor Press, 1918), blz. 51-52.
29. *Bahá'í-gebeden* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, 2017), nr. 12.
30. *Bahá'í-gebeden* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, 2017), nr 165.

Het Leven van Bahá'u'lláh

Doel

Het verkrijgen van een waardering
voor de omvang van de geestelijke
krachten die door Bahá'u'lláh zijn
losgelaten en leren het verhaal van
Zijn leven te vertellen

PARAGRAAF 1

Bahá'u'lláh, Die eigenlijk Mírzá Husayn-'Alí heette, werd geboren op 12 november 1817 in Teheran, de hoofdstad van Perzië. Zijn vader, Mírzá Buzurg, was een vooraanstaand edelman die een hoge positie bekleedde aan het hof van de Perzische koning. Van jongs af aan vertoonde Bahá'u'lláh tekenen van grootheid en buitengewone kennis en wijsheid. Hij ging niet naar een gewone school en kreeg alleen thuis wat onderricht. Met betrekking tot zijn kindertijd, zegt 'Abdu'l-Bahá:

“De Gezegende Volmaaktheid, Bahá'u'lláh, behoorde tot de adel van Perzië. Vanaf zijn vroegste jeugd onderscheidde Hij zich onder zijn verwanten en vrienden. Zij zeiden: “Dit kind heeft buitengewone kracht.” In wijsheid, intelligentie en als bron van nieuwe kennis was Hij ver vooruit op Zijn leeftijd en superieur aan Zijn omgeving. Allen die Hem kenden waren verbaasd over Zijn vroegrijpheid. Het was gebruikelijk dat zij zeiden: “Zo'n kind zal niet lang leven,” want algemeen wordt aangenomen dat vroegrijpe kinderen niet volwassen worden.”¹

In een Tafel vertelt Bahá'u'lláh zelf een verhaal uit Zijn kindertijd. Hij woonde het bruiloftsfeest van een van Zijn broers in Teheran bij. Zoals de gewoonte was in die tijd, werd er een groot feest gehouden van zeven dagen en nachten. Op de laatste dag werd een poppenspel over een beroemde koning opgevoerd als vermaak voor de gasten. Bahá'u'lláh zat in een bovenkamer met uitzicht op de binnenplaats waar een tent was opgezet voor de voorstelling.

Hij vertelt ons dat het toneelstuk begon met de binnenkomst van een paar kleine figuren, die mensen voorstelden en aankondigden dat de koning in aantocht was. Al snel verschenen er meer figuren. Sommige waren aan het vegen, anderen sprenkelden water ter voorbereiding op de komst van de koning. Daarna kwam de stadsomroeper binnen en zei dat de mensen zich moesten verzamelen voor een audiëntie bij de koning. Verschillende groepen figuren verschenen en namen hun plaats in. Tenslotte maakte de koning zijn grote entree. Hij droeg een kroon op zijn hoofd, liep langzaam en majestueus en zette zich op een troon. Er werden salutschoten gelost, trompetten schalden en de tent werd gevuld met rook.

Toen de rook was opgetrokken, zag men de koning, nog steeds zittend op zijn troon, omringd door ministers, prinses en staatsambtenaren, die allen in zijn aanwezigheid in de houding stonden. Op dat moment werd een dief voor de koning gebracht, die beval dat hij onthoofd moest worden. De hoofdbeul voerde zijn instructies zonder uitstel uit. Na de executie ging de koning in gesprek met zijn ministers en ambtenaren. Plotseling kwam het nieuws dat er een opstand was uitgebroken in een van de grensgebieden. Onmiddellijk werden troepen gezonden om de opstand neer te slaan. Een paar minuten later klonk het geluid van kanonschoten op de achtergrond, en werd aangekondigd dat de troepen van de koning in gevecht waren met de rebellen.

Zo ging het toneelstuk verder. Bahá'u'lláh was zeer verbaasd over de inhoud van de voorstelling. Nadat het was afgelopen en het gordijn was dichtgetrokken, zag Hij een man van achter de tent naar buiten komen met een doos onder zijn arm. Wat is dit voor een doos,” vroeg Bahá'u'lláh hem, “en wat was de aard van deze vertoning?” “Al dit buitensporig vertoon en deze verfijnde voorwerpen,” antwoordde hij, “de koning, de prinses en de ministers, hun pracht en praal, hun macht en kracht, alles wat je zag, is nu in deze doos opgeborgen.”² Deze uitspraak maakte grote indruk op Bahá'u'lláh, die later verklaarde:

“Sinds die dag lijkt alle werlds vertoon in de ogen van deze Jongeling op datzelfde schouwspel. Het heeft nooit enig gewicht of betekenis gehad, en zal dat ook nooit hebben, zelfs niet dat van een mosterdzaadje...

Dit uiterlijk vertoon, deze zichtbare schatten, deze aardse ijdelheden, deze legers in slagorde, deze versierde gewaden, deze trotse en aanmatigende zielen, alles zal overgaan in de begrenzing van het graf, zoals in die doos. In de ogen van hen die met inzicht zijn begiftigd, zijn al deze conflicten, twisten en ijdelheden er altijd geweest, en zullen ze er altijd zijn, zoals het spel en de vermakelijkheden van kinderen.”³

Een ander verhaal over Bahá'u'lláh's kindertijd gaat over een droom die Zijn vader had waarin Bahá'u'lláh verscheen als

“...zwevend in een uitgestrekte, grenzeloze oceaan. Zijn lichaam straalde over het water met een uitstraling die de zee verlichtte. Rond Zijn hoofd, dat duidelijk boven het water te zien was, straalden in alle richtingen Zijn lange, gitzwarte lokken, die overvloedig op de golven dreven. ...een menigte vissen verzamelde zich om Hem heen, elk zich vastklampend aan het uiteinde van één haar. Gefascineerd door de schittering van Zijn gelaat, volgden zij Hem in welke richting Hij ook zwom. Hoe groot hun aantal ook was, en hoe stevig zij zich ook aan Zijn lokken vastklampten, niet één haar scheen van Zijn hoofd te zijn losgeraakt, noch had Zijn Persoon de geringste verwonding opgelopen. Vrij en onbelemmerd bewoog Hij zich over het water en zij volgden Hem allen.”⁴

Onder de indruk van deze droom vroeg Bahá'u'lláh's vader aan een man, die bekend stond om zijn inzicht, om de droom voor hem te interpreteren. Deze man, als geïnspireerd door een glimp van de toekomstige glorie van Bahá'u'lláh, zei:

“De grenzeloze oceaan die u in uw droom hebt gezien, is niets anders dan de wereld van het bestaan. Eigenhandig en alleen zal Uw zoon er de opperste heerschappij over bereiken. Waarheen Hij maar wil, zal Hij ongehinderd gaan. Niemand zal Zijn opmars weerstaan, niemand zal Zijn vooruitgang belemmeren. De menigte vissen betekent de beroering die Hij zal opwekken onder de volken en rassen van de aarde. Rond Hem zullen zij zich verzamelen, en aan Hem zullen zij zich vastklampen. Verzekerd van de onfeilbare bescherming van de Almachtige, zal dit tumult Zijn persoon nooit schaden, noch zal Zijn eenzaamheid op de zee van het leven Zijn veiligheid in gevaar brengen.”⁵

1. Wat was Bahá'u'lláh's naam? _____
2. Wat was Zijn geboortedatum? _____
3. Waar werd hij geboren? _____
4. Onder welke andere naam is Perzië nu bekend? _____
5. Wat was de naam van Bahá'u'lláh's vader? _____
6. Wat voor positie bekleedde Bahá'u'lláh's vader? _____

7. Welke tekenen vertoonde Bahá'u'lláh als kind? _____

8. Wat voor scholing heeft Bahá'u'lláh genoten? _____

9. Beschrijf de poppenkast die Bahá'u'lláh in Zijn jeugd zag.

10. Wat dacht Bahá'u'lláh toen Hij hoorde dat alles wat Hij in het toneelstuk had gezien - de koning, ministers, soldaten en troon, allemaal in een kist was opgeborgen?

11. Bahá'u'lláh heeft verklaard dat, vanaf de dag dat Hij de koning, zijn ministers, soldaten en troon in een kist opgeborgen zag worden: "...alle _____ in de _____ van deze _____ op datzelfde _____ . Het heeft _____ enig _____ of _____ gehad, en zal dat ook nooit hebben, zelfs niet dat van een _____ ..."

"Dit _____, deze _____, deze _____, deze _____, deze _____, deze _____ en _____ zielen, alles zal overgaan in de begrenzing van het _____, zoals in die _____. In de ogen van hen die met _____ zijn begiftigd, zijn al deze _____, _____ en _____ er altijd geweest, en zullen ze er altijd zijn, zoals het _____ en de _____ van kinderen.

12. Vertel de droom van Mírzá Buzurg in je eigen woorden.

13. Wat was de betekenis van de oceaan in de droom? _____

14. Wat was in de droom de betekenis van de menigte vissen die zich rond Bahá'u'lláh verzamelden? _____

15. Wat betekende het dat Bahá'u'lláh zich vrij en ongeremd over het water bewoog?

PARAGRAAF 2

Goddelijke Manifestaties zijn begiftigd met aangeboren kennis en hoeven niet te leren op scholen en universiteiten. Zij zijn de Opvoeders, niet de opgeleiden. Bahá'u'lláh verklaart:

“Deze Verguisde heeft geen school bezocht, noch heeft Hij de twistgesprekken van de geleerden bijgewoond. Bij Mijn leven! Niet uit Mijn eigen wil heb Ik Mij geopenbaard, maar God heeft Mij naar Zijn eigen keuze gemanifesteerd.”⁶

Verwijzend naar Bahá'u'lláh's aangeboren kennis, legt 'Abdu'l-Bahá uit:

“Niemand trad in Zijn aanwezigheid zonder diep ontzag te krijgen voor Zijn macht. De geleerden die tot Hem kwamen waren verbluft over Zijn kennis, toch ging Hij nooit naar school noch leerde Hij van mensen. Zijn vrienden en Zijn familie getuigen allen hiervan, toch zijn Zijn leringen de ziel van deze tijd.

De zon straalt uit zichzelf en haalt haar licht niet uit andere bronnen. De goddelijke Leraren hebben het aangeboren licht; Zij hebben kennis en begrip van alles in het universum; de rest van de wereld ontvangt dit licht van Hen en door Hen herleven de kunsten en wetenschappen in elk tijdperk.”⁷

1. Vul de volgende zinnen aan:

a. De zon straalt uit _____ en haalt haar _____ niet uit _____.

b. De goddelijke Leraren hebben _____

c. De goddelijke Leraren hebben _____ en _____ van alles in het universum.

- d. Van de goddelijke Leraren _____ de rest van de wereld _____.
 - e. Door de goddelijke Leraren _____ de _____.
2. Bespreek met de andere leden van je groep de betekenis van de uitdrukking “aangeboren kennis” en hoe aangeboren kennis verschilt van verworven kennis.
 3. Leer het bovenstaande citaat uit de geschriften van Bahá’u’lláh uit je hoofd.

PARAGRAAF 3

Naarmate Bahá’u’lláh opgroeide, werden de tekenen van Zijn grootheid steeds duidelijker. Tegen de tijd dat Hij een jongeling was, stond Hij bekend om Zijn scherpe intelligentie, Zijn uitmuntende karakter, Zijn vrijgevigheid en medeleven. Hij was in staat de moeilijkste problemen op te lossen en de meest ingewikkelde en diepzinnige vragen te beantwoorden. Maar ondanks Zijn buitengewone krachten, streefde Hij nooit naar aanzien of bekendheid. Toen Zijn vader overleed, werd Bahá’u’lláh gevraagd in zijn voetsporen te treden en zijn positie aan het hof van de koning in te nemen. Maar Hij weigerde. Hij was niet geïnteresseerd in de titels en eer van deze wereld. Zijn interesse lag in het verdedigen van de armen en het beschermen van de behoeftigen. Op achttienjarige leeftijd trouwde Bahá’u’lláh met Ásíyih Khánum en hun huis werd een toevluchtsoord voor iedereen. Niemand werd hun gastvrijheid ontzegd.

Bahá’u’lláh was zevenentwintig jaar oud toen, op 23 mei 1844, de Báb Zijn Zending aan Mullá Ḥusayn in Shíráz verklaarde. Nauwelijks drie maanden na die historische gebeurtenis ontving Bahá’u’lláh een boekrol van de Báb die enkele van Zijn Geschriften bevatte. Hij getuigde onmiddellijk van de waarheid van de Openbaring van de Báb en stond op om Zijn leringen te verbreiden. Het verhaal over hoe Bahá’u’lláh die boekrol ontving gaat als volgt.

Spoedig nadat de Báb Zijn uitverkoren discipelen, de achttien Letters van de Levende, benoemd had, riep Hij hen in Zijn aanwezigheid en droeg hen op de nieuwe Boodschap te verspreiden en te delen. Hij gaf aan ieder een speciale taak, en wees aan sommigen hun eigen geboortestreek toe als het terrein van hun inspanningen. Uit deze achttien gezegende zielen werd Quddús gekozen om Hem te vergezellen op Zijn pelgrimstocht naar Mekka, waar Hij Zijn Missie zou verkondigen.

Tot Mullá Ḥusayn, de eerste die in Hem geloofde, richtte Hij deze woorden: “Treur niet dat gij niet zijt uitverkoren om Mij te vergezellen op Mijn pelgrimstocht naar Hijáz. In plaats daarvan zal Ik uw schreden richten naar die stad die een Mysterie herbergt van zo’n bovenzinnelijke heiligheid als Hijáz noch Shíráz kunnen hopen te evenaren.”⁸ Hij gaf Mullá Ḥusayn een boekrol en droeg hem op om naar Teheran te gaan. Hij zei hem God te smeken, dat hij geholpen mocht worden om de pracht van het geheim verborgen in die stad te erkennen en in aanwezigheid van de Geliefde te verwijlen.

Mullá Ḥusayn vertrok op zijn missie en, na verschillende steden te zijn gepasseerd, kwam hij in Teheran aan. Daar nam hij een kamer in een school voor religieuze studies. Een van zijn eerste daden was de Boodschap van de Báb te verkondigen aan het hoofd van die school, die haar arrogant afwees. Een jonge student hoorde echter hun gesprek en was diep getroffen door de woorden van deze reiziger. Hij besloot hem midden in de nacht te bezoeken om meer te weten te komen over de Boodschap die hij met zoveel enthousiasme verkondigde. Mullá Ḥusayn

ontving de jongeman en sprak tot hem met grote hoffelijkheid en vriendelijkheid. Hij vertelde de student dat hij nu begreep waarom hij naar deze plaats was gekomen. Het hoofd van de school had minachtend de Boodschap afgewezen die hij had gebracht. “Mijn hoop is,” zei Mullá Ḥusayn, “dat zijn leerling, in tegenstelling tot zijn meester, de waarheid ervan erkent.”⁹

Tijdens hun gesprek vroeg Mullá Ḥusayn de student waar hij vandaan kwam. Hij antwoordde dat hij uit het district Núr kwam, in de provincie Mázindarán. “Zeg mij,” vroeg Mullá Ḥusayn, “is er thans onder de familie van wijlen Mírzá Buzurg-i-Núrí, die zo vermaard was om zijn karakter, zijn charme en artistieke en intellectuele bekwaamheden, iemand die bewezen heeft in staat te zijn de hoge tradities van dat roemruchte geslacht in stand te houden?”¹⁰

“Ja,” antwoordde hij, “onder zijn nu levende zonen heeft er Zich één onderscheiden door dezelfde eigenschappen, die Zijn vader kenmerkten. Door Zijn deugdzaam leven, Zijn hoge verworvenheden, Zijn liefdevolle vriendelijkheid en vrijgevigheid, heeft Hij zichzelf bewezen als een edele afstammeling van een edele vader.” “Wat is Zijn bezigheid?” vroeg Mullá Ḥusayn. “Hij bemoedigt de troostelozen en voedt de hongerigen.” “Wat is Zijn rang en positie?” “Hij heeft er geen, behalve dat Hij bevriend is met de arme en de vreemdeling.” “Wat is Zijn naam?” “Ḥusayn-‘Alí.”¹¹

Elk antwoord vervulde Mullá Ḥusayn met meer vreugde. “Hoe brengt Hij Zijn tijd door?” vroeg hij verder. “Hij zwerft door de bossen en geniet van de schoonheden van het platteland.” “Wat is Zijn leeftijd?” “Acht en twintig.” Het gezicht van Mullá Ḥusayn straalde van tevredenheid en vreugde toen hij de jongeman vroeg: “Ik neem aan dat je Hem vaak ontmoet?” “Ik bezoek dikwijls Zijn huis,” antwoordde hij. “Wil jij iets dat mij is toevertrouwd in Zijn handen geven?” “Zeer zeker,” was zijn antwoord. Mullá Ḥusayn overhandigde hem toen de rol gewikkeld in een stuk stof en verzocht hem deze de volgende dag bij zonsopgang aan Bahá’u’lláh te overhandigen. “Mocht Hij zich verwaardigen mij te antwoorden,” voegde Mullá Ḥusayn eraan toe, “wil je dan zo vriendelijk zijn mij op de hoogte te brengen van Zijn antwoord?”¹² De student nam de boekrol en stond bij het aanbreken van de dag op om Mullá Ḥusayn’s verzoek uit te voeren.

Toen hij het huis van Bahá’u’lláh naderde, zag hij Zijn broer, Mírzá Músá, bij de poort staan en legde hem de reden van zijn bezoek uit. Mírzá Músá leidde de jongeman man in de aanwezigheid van Bahá’u’lláh, en de boekrol werd voor Hem neergelegd. Bahá’u’lláh vroeg hen te gaan zitten. De boekrol openvouwend, begon Hij enkele passages ervan hardop voor te lezen. Hij had nog maar een bladzijde gelezen toen Hij zich tot Zijn broer wendde en zei: “Músá, wat zeg je daarvan? Voorwaar, Ik zeg: wie in de Koran gelooft en de goddelijke oorsprong ervan erkent en toch aarzelt, al is het maar voor een ogenblik, om toe te geven dat deze woorden, die de ziel beroeren, met dezelfde regenererende kracht zijn begiftigd, heeft zich zeker vergist in zijn oordeel en is ver afgedwaald van het pad van rechtvaardigheid.”¹³ Toen hij de jongeman uit Zijn aanwezigheid wegstuurde, verzocht Bahá’u’lláh hem om voor Mullá Ḥusayn, als een geschenk van Hem, wat broodsuiker en een pak thee mee te nemen en om hem Zijn erkentelijkheid en liefde over te brengen.

Vervuld van geluk stond de jongeman op en haastte zich terug naar Mullá Ḥusayn. Hij overhandigde hem het geschenk en de boodschap van Bahá’u’lláh. Geen woorden kunnen de vreugde beschrijven waarmee Mullá Ḥusayn ze ontving. Met gebogen hoofd nam hij het geschenk aan en kuste het vurig. Toen omhelsde hij de jongeman, kuste zijn ogen en zei: “Mijn innig geliefde vriend! Ik bid dat God, zoals jij mijn hart hebt verblijd, jou eeuwige gelukzaligheid schenkt en je hart met onvergankelijke blijdschap vervult.”¹⁴ De jongeman was zeer verbaasd over Mullá Ḥusayn’s gedrag. Wat zou, vroeg hij zich af, de aard kunnen zijn van

de band tussen deze twee zielen? Wat zou de oorzaak kunnen zijn van de vriendschap tussen hen? Waarom zou Mullá Ḥusayn zo'n blijdschap hebben getoond bij het ontvangen van zo'n klein geschenk van Bahá'u'lláh? De jonge man werd geconfronteerd met een mysterie dat hij niet kon ontrafelen.

Een paar dagen later vertrok Mullá Ḥusayn naar Khurásán, een provincie in het noordoosten van Iran. Toen hij afscheid nam van de jonge student uit Núr, zei hij tegen hem: "Vertel niemand wat je hebt gehoord en gezien. Laat dit een geheim zijn, verborgen in je hart. Verspreid Zijn naam niet, want zij die Zijn positie benijden, zullen opstaan om Hem kwaad te doen. Bid, in je momenten van meditatie, dat de Almachtige Hem moge beschermen, dat Hij door Hem de vertrapten moge verheffen, de armen verrijken en de gevallen verlossen. Het geheim der dingen is verborgen voor onze ogen. Het is onze plicht om de roep van de nieuwe dag te verheffen en deze goddelijke boodschap aan alle mensen te verkondigen. Menige ziel zal in deze stad zijn bloed vergieten op dit pad. Dat bloed zal de Boom van God van water voorzien en doen bloeien, en Hij zal de hele mensheid overschaduwen."¹⁵

1. Wat deed de Báb na de benoeming van de achttien Letters van de Levende?

2. Wie koos de Báb om Hem te vergezellen op de pelgrimstocht naar Mekka?

3. Naar welk land verwijst Hijáz? _____

4. De Báb richtte deze woorden tot Mullá Ḥusayn, de eerste die in Hem geloofde: "_____ niet dat gij niet zijt uitverkoren om Mij te vergezellen op Mijn _____ naar Hijáz. In plaats daarvan zal Ik uw schreden richten naar die stad die een _____ herbergt van zo'n _____ heiligheid als _____ noch _____ kunnen hopen te _____."

5. Wat heeft de Báb aan Mullá Ḥusayn meegegeven? _____

6. Bij zijn aankomst in Teheran nam Mullá Ḥusayn een kamer in een school voor religieuze studies. Hoe reageerde het hoofd van die school op de Boodschap van de Báb?

7. Waarom had God Mullá Ḥusayn naar de school geleid? _____

8. Waar kwam de student die reageerde op de Boodschap van de Báb, vandaan?

9. Waar stond Bahá'u'lláh's voorouderlijk huis?
10. Zoals uitgelegd door de student uit Núr, in antwoord op de vragen van Mullá Husayn:
- Om welke eigenschappen stond Bahá'u'lláh's vader bekend? _____

 - Waar hield Bahá'u'lláh Zich mee bezig? _____

 - Wat was Zijn rang en positie? _____

 - Hoe bracht Hij Zijn tijd door? _____

11. Wat vroeg Mullá Husayn aan de student uit Núr om te doen? _____

12. Na het lezen van een bladzijde van de door de Báb gezonden boekrol, zei Bahá'u'lláh:
“Voorwaar, Ik zeg: wie in de _____ gelooft en de _____
ervan erkent en toch _____, al is het maar voor een _____, om toe
te geven dat deze _____, die de ziel beroeren, met dezelfde
_____ zijn begiftigd, heeft zich zeker _____ in
zijn _____ en is ver _____ van het pad van
_____.”
13. Hoe heeft Mullá Husayn het geschenk van Bahá'u'lláh in ontvangst genomen?

14. Wat verbaasde de jonge student over het gedrag van Mullá Husayn bij het ontvangen van
het geschenk? _____

15. Vertel in je eigen woorden wat Mullá Husayn tegen de student uit Núr zei toen hij
afscheid van hem nam. _____

PARAGRAAF 4

De Báb verwees naar Bahá'u'lláh als “Hij die door God zal worden geopenbaard”. De Geschriften van de Báb, met inbegrip van Zijn Heiligste Boek, de Bayán, bevatten ontelbare verwijzingen als lofprijzing aan ‘Hij die door God zal worden geopenbaard’. Hieronder volgen slechts enkele citaten uit de Geschriften van de Báb die ons een glimp geven van de Rang van Bahá'u'lláh en de relatie tussen de Tweeling-Manifestaties.

“En weet met zekerheid dat met het paradijs wordt bedoeld de erkenning van en de onderwerping aan Hem, Die door God zal worden geopenbaard, en met het vuur het gezelschap van die zielen, die zouden nalaten zich aan Hem te onderwerpen of zich aan Zijn welbehagen over te geven.” ¹⁶

“...zuiver uw oor, opdat u niets buiten God hoort, zuiver uw oog, opdat het niets buiten God ziet, en uw geweten, opdat het niets buiten God waarneemt, zuiver uw tong, opdat ze niets buiten God verkondigt, en uw hand, opdat ze niets buiten de woorden Gods schrijft, zuiver uw kennis, opdat ze niets buiten God begrijpt, en uw hart, dat het geen andere wens koestert dan God, en zuiver op dezelfde wijze al uw handelingen en uw bezigheden, opdat u in het paradijs van de zuivere liefde mag worden gevoed, en misschien de tegenwoordigheid mag bereiken van Hem Die door God zal worden geopenbaard, getooid met een reinheid die Hij zeer koestert, en geheiligd zult worden van hen, die zich van Hem hebben afgekeerd en Hem niet steunen.” ¹⁷

“Zeg: Voorwaar, het welbehagen van Hij die door God zal worden geopenbaard is het welbehagen van God en het onbehagen van Hij die door God zal worden geopenbaard is niets anders dan het onbehagen van God.” ¹⁸

1. Naar wie verwijst “Hij die door God zal worden geopenbaard”? _____

2. De Báb spoort zijn volgelingen aan zich voor te bereiden opdat zij zullen worden toegelaten tot de tegenwoordigheid van ‘Hij die door God zal worden geopenbaard’. Wat zegt Hij hun te doen? _____

PARAGRAAF 5

Vanaf het moment dat Bahá'u'lláh getuigde van de waarheid van de Openbaring van de Báb, stond Hij op om die te verkondigen. De eerste reis die Hij ondernam was naar Zijn voorouderlijke woonplaats in Núr, in de provincie Mázindarán. Daar ging Hij naar Zijn ouderlijk huis in het dorp Tákur.

Het nieuws van Bahá'u'lláh's aankomst in Tákur verspreidde zich snel door de hele regio. Vele van de plaatselijke ambtenaren en hoogwaardigheidsbekleders kwamen om Hem te begroeten en, tegelijkertijd, nieuws te horen over de koning, zijn hof en de staatszaken. Maar Bahá'u'lláh beantwoordde hun vragen met weinig belangstelling. Hij veranderde snel van onderwerp en begon op de meest welsprekende manier de Boodschap verkondigd door de Báb naar voren te brengen. Degenen die Hem hoorden waren verbaasd dat een persoon van Zijn hoge positie zo'n grote belangstelling had voor zaken die gewoonlijk de geestelijkheid en de religieuze leiders betroffen. Zijn enthousiasme en diepgaande kennis trokken al snel de aandacht van grote aantallen mensen voor de Zaak van de Báb, waaronder vele prominente personen en leden van Zijn eigen familie. Niemand die Zijn aanwezigheid betrad kon de invloed van Zijn zoete woorden weerstaan of durfde de waarheid van Zijn verklaringen tegen te spreken, niemand behalve Zijn eigen oom.

Deze oom deed al het mogelijke om Bahá'u'lláh en de waarheid van de Boodschap die Hij had gebracht in diskrediet te brengen. Toen hij inzag dat hij daartoe niet in staat was, ging hij naar een bekende moslim geestelijke en smeekte om diens hulp. Hij klaagde dat Bahá'u'lláh naar Núr was gekomen en, hoewel hij niet tot de geestelijkheid behoorde, sprak over religieuze zaken. Hij waarschuwde de geestelijke dat iedereen die in Bahá'u'lláh's aanwezigheid trad in Zijn ban raakte en werd overmand door de kracht van Zijn woorden. "Ik weet niet of Hij een tovenaars is," zei hij, "of dat Hij een geheimzinnige substantie door Zijn thee mengt, waardoor iedereen die de thee drinkt, het slachtoffer wordt van Zijn charme."¹⁹

Wetende dat hij er nooit in zou slagen Bahá'u'lláh uit te dagen, negeerde de geestelijke de smeebeden van de oom. Maar de Boodschap van de Báb bleef zich als een lopend vuurtje door het district verspreiden, en de gealarmeerde volgelingen van de geestelijke begonnen druk op hem uit te oefenen om enige vorm van actie te ondernemen. Tenslotte besloot hij zijn twee beste leerlingen op bezoek te sturen bij Bahá'u'lláh om de aard van de Boodschap die hij verkondigde te onderzoeken. Dit is het verhaal van wat er gebeurde toen die twee vertegenwoordigers de aanwezigheid van Bahá'u'lláh betraden.

Toen hen bij hun aankomst in Tákur werd verteld dat Bahá'u'lláh naar Zijn winterverblijf was vertrokken, besloten de vertegenwoordigers van de geestelijke Hem daarheen te volgen. Bij hun aankomst troffen zij Bahá'u'lláh bezig een commentaar op een van de hoofdstukken van de Koran te openbaren. Toen zij naar Hem gingen zitten luisteren, raakten zij diep onder de indruk van de welsprekendheid van Zijn presentatie en de buitengewone manier waarop Hij sprak. Een van de vertegenwoordigers kon zich niet inhouden, stond op van zijn zitplaats, liep naar de achterzijde van de kamer en bleef, in een houding van respect en onderdanigheid, stilstaan naast de deur. Bevend en met ogen vol tranen, zei hij tegen zijn metgezel: "Ik ben niet in staat om Bahá'u'lláh te ondervragen. De vragen die ik Hem had willen stellen zijn plotseling uit mijn geheugen verdwenen. U bent vrij om ofwel verder te gaan met uw onderzoek ofwel alleen terug

te keren naar onze leraar en hem op de hoogte te stellen van de toestand waarin ik mij bevind. Zeg hem van mij dat ik nooit meer naar hem kan terugkeren. Ik kan deze drempel niet langer verlaten.” Maar de andere vertegenwoordiger was evenzeer getroffen door Bahá’u’lláh’s woorden en volgde het voorbeeld van zijn vriend. “Ik kan mijn leraar niet langer erkennen,” was zijn antwoord. “Op dit moment heb ik aan God gezworen om de resterende dagen van mijn leven te wijden aan dienstbaarheid aan Bahá’u’lláh, mijn ware en enige Meester.”²⁰

Nieuws van de bekering van de leerlingen van de geestelijke verspreidde zich snel onder de bevolking van Núr. Hoogwaardigheidsbekleders, staatsambtenaren, religieuze leiders, handelaren en boeren verdrongen zich om in de aanwezigheid van Bahá’u’lláh te komen. Honderden werden onder de banier van de Zaak van de Báb gebracht. Niemand behalve Bahá’u’lláh wist echter dat er spoedig een verschrikkelijke vervolging zou volgen, een vervolging die vele van deze pasgeboren en tere plantjes met wortel en al zou uitrukken.

1. Wat deed Bahá’u’lláh nadat hij getuigenis had afgelegd over de waarheid van de Openbaring van de Báb? _____

2. Hoe werd Bahá’u’lláh ontvangen door de inwoners van Núr? _____

3. Waarom waren sommige mensen verbaasd over de manier waarop Bahá’u’lláh hun vragen beantwoordde? _____

4. Wat deed de oom van Bahá’u’lláh toen hij de Zaak van de Báb begon te verkondigen? _____

5. Waarom negeerde de bekende moslim geestelijke de smeekbeden van de oom? _____

6. Wat besloot de geestelijke uiteindelijk te doen toen hij onder druk van zijn volgelingen kwam te staan? _____

7. Vertel in je eigen woorden het verhaal van de twee vertegenwoordigers van de geestelijke die de tegenwoordigheid van Bahá’u’lláh bereikten? _____

-
-
-
8. Welk effect had de bekering van deze twee vertegenwoordigers op de vooruitgang van de Zaak van de Báb in Núr? _____

PARAGRAAF 6

Wat Bahá'u'lláh in het district Núr deed, is hetzelfde wat Hij ons vraagt te doen - opstaan en de Zaak van God bevorderen. Laat ons daarom de volgende woorden van Bahá'u'lláh bestuderen en overdenken, in gedachten houdend dat, nadat Hij de Openbaring van de Báb had aanvaard, Zijn eigen eerste daad was om op te staan en de Boodschap met vele honderden zielen te delen.

“O reiziger in het Pad van God! Neem uw deel van de oceaan van Zijn genade en onthoud u de dingen niet die in haar diepten verborgen liggen. Behoor tot hen die deel hebben aan haar rijkdommen. Eén dauwdruppel uit deze oceaan, indien uitgegoten over allen die in de hemelen en allen die op aarde zijn, zou voldoende zijn om hen te verrijken met de milddadigheid van God, de Almachtige, de Alwetende, de Alwijze. Haal het met de handen van zelfverloochening te voorschijn uit haar levenschenkende wateren en besprenkel daarmee al het geschapene, opdat zij mogen worden gezuiverd van alle door de mensen gemaakte beperkingen en de machtige zetel van God, deze gewijde en luisterrijke Plek, mogen naderen.

Wees niet bedroefd als u het alleen moet volbrengen. Laat God de altoereikende zijn voor u. Bid innig tot Zijn Geest en behoort tot de dankbaren. Verkondig de Zaak van Uw Heer aan allen die in de hemelen en op aarde zijn. Mocht er iemand zijn die gehoor geeft aan uw roep, toon hem dan de parelen der wijsheid van uw Heer, uw God Die Zijn Geest tot u heeft neergezonden en behoort tot hen die waarlijk geloven. En mocht iemand uw aanbod verwerpen, keer u dan van hem af en stel uw hoop en vertrouwen in de Heer, uw God, de Heer aller werelden.”²¹

1. Vul de volgende zinnen aan:
- a. Bahá'u'lláh vraagt ons om ons deel te nemen _____
- _____
- b. We moeten onszelf niet onthouden van _____
- _____

- c. Eén dauwdroppe uit deze oceaan, indien uitgegoten over allen die in de hemelen en allen die op aarde zijn, zou voldoende zijn om _____
- _____
- _____
- d. We worden gevraagd om _____ en _____ te besprenkelen.
- e. We moeten niet bedroefd zijn als _____
- f. We moeten innig _____ en behoren _____
- g. We moeten de _____ verkondigen.
- h. Mocht iemand gehoor geven aan onze oproep, dan zegt Bahá'u'lláh ons om _____
- _____
- _____
- i. Als iemand ons aanbod verwerpt, moeten we _____
- _____
- _____

PARAGRAAF 7

Goddelijke openbaring is progressief. God openbaart Zijn Wil geleidelijk door Zijn Manifestaties, die van tijd tot tijd komen, naarmate de mensheid van het ene stadium naar het andere vordert. Terwijl bepaalde essentiële waarheden worden bevestigd, brengt elke Manifestatie een nieuwe reeks wetten en verordeningen die geschikt zijn voor de capaciteit van de mensheid en heft andere van Degene die voor Hem kwam en die niet langer nodig zijn, op. Het kan echter moeilijk zijn voor mensen om het verleden achter zich te laten en vaak zijn zelfs zijn naaste discipelen in eerste instantie niet in staat om de volle betekenis te begrijpen van Zijn Openbaring. Zij blijven vasthouden aan religieuze praktijken en gewoonten die generaties al honderden jaren volgen. Pas na verloop van tijd beginnen zij te begrijpen dat de nieuwe Manifestatie nieuwe wetten vastlegt voor de volgende fase van evolutie van de mensheid.

Dit was het geval met de Openbaring van de Báb. De moslims, onder wie de Báb verscheen, geloofden dat zelfs geen "letter" van de leer van de Profeet Mohammed kon worden veranderd tot het einde van de wereld. Daarom stond de Báb toe dat Zijn volledige Boodschap slechts geleidelijk bekend werd gemaakt. Gedurende de eerste jaren van Zijn Beleid werden geen wijzigingen in de wetten van de Islam gemaakt. Maar, zoals u weet, toen hij later gevangen zat in de vesting van Máh-Kú, openbaarde de Báb in de Perzische Bayán een nieuwe reeks wetten.

Nu was het tijd voor Zijn volgelingen om een definitieve breuk te maken met het verleden en Zijn ware positie te verkondigen als Manifestatie van God. Dit werd gedaan op de Conferentie van Badasht.

Badasht is een dorp op enige afstand van Teheran in het noordoosten van het land. De Conferentie van Badasht werd gehouden in juli 1848. Eenentachtig van de meest vooraanstaande volgelingen van de Báb kwamen op deze conferentie bijeen. De voornaamste deelnemers waren Bahá'u'lláh, Quddús, en Táhírih.

Hoewel Bahá'u'lláh reeds in hoog aanzien stond bij Zijn mede-bábís, die Zijn kennis en wijsheid erkenden en naar Hem opkeken voor leiding, werden op de conferentie Zijn grootheid en majesteit in nog hogere mate geopenbaard. Zijn rol daar was inderdaad doorslaggevend. Hij huurde de tuinen waarin de conferentie werd gehouden, en gedurende tweeëntwintig dagen genoten allen die bijeengekomen waren van Zijn genereuze gastvrijheid. Elke dag openbaarde Bahá'u'lláh een Tafel om voor de gehele verzamelde groep gelezen te worden. Aan ieder gaf hij een nieuwe naam. Aan Táhírih en Quddús gaf Hij de titels waaronder zij in de geschiedenis bekend zullen staan. De titel Táhírih betekent “de Zuivere”, en Quddús betekent “Heilige”. Hijzelf werd vanaf die tijd bekend onder de naam Bahá. Later zou de Báb een speciale Tafel onthullen voor ieder van hen die de conferentie hadden bijgewoond, waarbij hij hen aansprak met de namen die zij bij die gelegenheid hadden ontvangen.

Op een dag was Bahá'u'lláh door ziekte aan Zijn bed gekluisterd en iedereen was in Zijn tegenwoordigheid verzameld. Toen verscheen plotseling Táhírih, die beschouwd werd als de essentie van zuiverheid en kuisheid, voor hen zonder de sluier die, volgens de overtuigingen van moslims in Iran, alle vrouwen in het openbaar moesten dragen. Sommige van de aanwezige bábís vonden dat zij schande had gebracht over zichzelf en over hun ontluikende Geloof. Quddús was zichtbaar boos. Maar Táhírih, niet geschokt en stralend van vreugde, sprak haar metgezellen met welsprekendheid toe. Zij riep hen op om te breken met het verleden, met zijn religieuze dogma's, zijn tradities en ceremonies. De spanning die tussen Quddús en Táhírih was ontstaan, werd door Bahá'u'lláh's tussenkomst verzacht. Terwijl enkele volgelingen van de Báb het Geloof verlieten als gevolg van deze proclamatie, bleef de meerderheid standvastig en werd vervuld met nieuw enthousiasme. Bahá'u'lláh had de gelegenheid meesterlijk aangegrepen om de dageraad van een nieuwe Dag te vieren. Táhírih had door haar stoutmoedige daad het trompetgeschal geblazen dat het einde van het oude en het begin van een nieuw geloof aankondigde.

De Conferentie van Badasht markeerde ook het begin van de meest turbulente fase in de ontwikkeling van het Bábí-geloof. Spoedig zouden de vervolgingen nieuwe niveaus van intensiteit aannemen en velen zouden worden opgeroepen tot het martelaarschap. Het was alsof de conferentie een afscheidsbijeenkomst was geweest, van waaruit zij zouden vertrekken om grote heldendaden te verrichten, alleen om herenigd te worden in de geestelijke sferen aan gene zijde.

De aanwezigen op de conferentie vertrokken gezamenlijk naar Mázindarán. Toen zij echter stopten om uit te rusten bij een dorp, werden ze aangevallen door de inwoners, die niet op de hoogte waren van hun ware bedoelingen. De bábís werden gedwongen te vluchten en verspreidden zich in verschillende richtingen. Bahá'u'lláh ging verder naar Núr in Mázindarán.

Het nieuws van de Conferentie van Badasht bereikte al snel Teheran, en de koning en zijn ministers werden op de hoogte gebracht van de gebeurtenissen die hadden plaatsgevonden en de rol van Bahá'u'lláh op de conferentie. De koning, zwak door een ziekte die hem spoedig het leven zou kosten, werd door de eerste minister geadviseerd om de arrestatie van Bahá'u'lláh te

bevelen. In overeenstemming daarmee werd een bevel gestuurd naar een van de ambtenaren van Mázindarán, waarin hem werd opgedragen Bahá'u'lláh aan te houden en hem naar de hoofdstad te brengen. Toevallig kwam het bevel aan één dag voordat diezelfde ambtenaar een ontvangst zou geven voor Bahá'u'lláh, aan wie hij toegewijd was. Hij was zeer bedroefd en verkoos het aan niemand te vertellen. De volgende dag bereikte Mázindarán het nieuws dat de koning was overleden; het arrestatiebevel was niet langer geldig.

1. Wat was het doel van de Conferentie van Badasht? _____

2. Wanneer vond de Conferentie van Badasht plaats? _____
3. Hoeveel dagen duurde ze? _____
4. Hoeveel volgelingen van de Báb woonden de conferentie bij? _____
5. Wie waren de belangrijkste deelnemers? _____

6. Wie was de voornaamste aanwezige? _____
7. Wat betekent de titel “Ṭáhirih”? _____
8. Wat betekent de titel “Quddús”? _____
9. Vertel in uw eigen woorden over de gebeurtenissen die tijdens de conferentie plaatsvonden op de dag dat Ṭáhirih ongesluierd verscheen. _____

10. Wat was het teken dat Ṭáhirih met haar stoutmoedige optreden op de conferentie gaf? _____

11. Wat deed de regering toen ze het nieuws van de bijeenkomst in Badasht ontving? _____

12. Leg uit wat er gebeurde nadat de regering het arrestatiebevel tegen Bahá'u'lláh uitvaardigde. _____

PARAGRAAF 8

De Conferentie van Badasht markeerde het afwerpen van het oude en het opnemen van het nieuwe. De volgende passage uit de Geschriften van ‘Abdu’l-Bahá beschrijft hoe, van tijd tot tijd door de eeuwen heen, de religie van God moet worden vernieuwd. Denk na over de betekenis van de passage in het licht van wat je hebt bestudeerd over de Conferentie van Badasht.

“Uit het zaad van werkelijkheid is religie uitgegroeid tot een boom die bladeren en takken, bloesems en vruchten heeft voortgebracht. Na verloop van tijd is deze boom in een toestand van verval geraakt. De bladeren en bloesems zijn verdord en vergaan, de boom is aangetast en onvruchtbaar geworden. Het is niet redelijk dat de mens vasthoudt aan de oude boom en beweert dat zijn levenskrachten onverminderd zijn, zijn vruchten ongeëvenaard, zijn bestaan eeuwig. Het zaad van werkelijkheid moet opnieuw in de mensenharten worden gezaaid, opdat daaruit een nieuwe boom kan groeien en nieuwe goddelijke vruchten de wereld kunnen verfrissen. Op deze wijze zullen de naties en volkeren, waarvan de godsdiensten nu uiteenlopen, tot eenheid worden gebracht, navolgingen zullen worden losgelaten, en een werkelijk universele broederschap zal worden gevestigd. Oorlog en twist zullen ophouden onder de mensheid, allen zullen zich verzoenen als dienaren van God. Want allen worden beschermt onder de boom van Zijn voorzienigheid en barmhartigheid. God is vriendelijk voor allen, Hij schenkt iedereen dezelfde genade, zoals Jezus Christus heeft verklaard dat God “regen zendt op de rechtvaardigen en onrechtvaardigen”, hetgeen wil zeggen: de barmhartigheid van God is universeel. De gehele mensheid staat onder de bescherming van Zijn liefde en gunst, en aan allen heeft Hij de weg gewezen van leiding en vooruitgang.”²²

PARAGRAAF 9

Násiri’-d-Dín Sháh, de koning die de troon besteeg in 1848, was zelfs nog meedogenlozer dan zijn vader, de vorige koning. Vanaf het begin van zijn regering namen de vervolgingen van de bábís dramatisch toe. De Báb Zelf stierf de marteldood in juli 1850 te Tabriz. Zijn onderdrukte volgelingen, die getuige waren geweest van de dood van duizenden medegelovigen, hadden nu de Meest Geliefde van hun hart verloren. In hun gedachten gaven velen de schuld aan de koning voor de gruwelijke daden die tegen hen begaan werden de afgelopen jaren. Maar ondanks deze gevoelens bleven zij de regering en de bevolking goedgezind. Hun energie werd aangewend om het nieuwe geloof te verspreiden door de kracht van goede daden en overtuigende argumenten. Er was echter een kleine groep, gedreven door intense woede, die speelde met gevaarlijke gedachten. In een staat van hopeloosheid geloofden deze dwazen dat ze het lot van de bábí-gemeenschap konden veranderen door de tirannie bij de wortels ervan aan te vallen. Ze begonnen een plan te maken voor een sluipmoord op de koning.

De intentie van de groep werd door één van de leiders ervan aan Bahá’u’lláh kenbaar gemaakt. Bahá’u’lláh adviseerde hem in duidelijke taal dat zij hun plan moesten opgeven. Hij

waarschuwde hen dat zulk een actie nieuwe rampen zou veroorzaken voor de met verdriet overladen volgelingen van de Báb. Maar de groep was in zulk een staat van bitterheid en het vuur van wraak brandde zo fel in hun hart dat zelfs de raadgevingen van Bahá'u'lláh hen niet konden weerhouden. Zij gingen verder een daad te verrichten die voor immer als een zwarte bladzijde zal worden beschouwd in de geschiedenis van de bábís die zich anders tooiden met niets dan zuivere, onzelfzuchtige heldendaden.

Op 15 augustus 1852 verliet de koning te paard zijn zomerverblijf vlakbij Teheran voor zijn ochtendrit. Zijn lijfwacht liep een stukje voor hem uit. Er heerste rust en alles verliep naar wens. Toen, tot ieders verrassing, probeerde een jongeman, die langs de weg stond te wachten en zich voordeed als een omstander met een petitie voor de koning, hem te doden. Zo dom was deze aspirant-moordenaar dat het pistool dat hij gebruikte slechts kleine kogeltjes afvuurde die totaal ongeschikt waren voor het beoogde doel. De koning werd slechts licht gewond, maar de woede die de aanslag op zijn leven veroorzaakte, gaf de vijanden van het Geloof de gelegenheid om het volk aan te zetten tot onvoorstelbare wreedheden tegen de bábís.

Deze ongelukkige jongeling werd onmiddellijk gedood; zijn lichaam werd aan de staart van een muilezel gebonden en helemaal naar Teheran gesleept, waar het in twee helften werd gesneden en voor het oog van het publiek werd opgehangen. Gesmolten lood werd in de keel van zijn medeplichtige gegoten - dit eerst nadat hij genadeloos was gemarteld en had geweigerd de namen van zijn vrienden te noemen. Zijn kameraad werd van zijn kleren ontdaan, brandende kaarsen werden in gaten in zijn vlees gestoken, en hij werd rondgeleid voor de menigte die schreeuwde en hem vervloekte.

Wat volgde kan niet in woorden worden beschreven. De regering, de geestelijkheid, en hun onwetende aanhangers stonden op om de bábís uit te roeien. De poorten naar de stad werden gesloten, en niemand mocht de stad verlaten zonder ondervraagd te worden. De bábís werden van huis tot huis gezocht, gearresteerd en ter dood gebracht met een wreedheid te gruwelijk om op deze bladzijden te beschrijven.

Op de dag dat de aanslag op het leven van de koning plaatsvond, was Bahá'u'lláh de gast van de broer van de eerste minister in een dorp bij Teheran. Het nieuws van de ramp bereikte Hem spoedig, en Hem werd aangeraden Zich te verbergen totdat de storm was gaan liggen. De moeder van de koning gaf Bahá'u'lláh de schuld van de aanslag op het leven van haar zoon en eiste Zijn arrestatie. Maar Bahá'u'lláh weigerde onder te duiken; integendeel, de volgende dag besteeg Hij Zijn paard en reed in de richting van het hoofdkwartier van de koning. De koning en zijn hof waren verbaasd toen zij hoorden van Bahá'u'lláh's nadering. Hoe kon iemand die beschuldigd werd van zo'n verschrikkelijke misdaad, in plaats van weg te lopen, zo zelfverzekerd het gevaar tegemoet rijden? De koning beval onmiddellijk Bahá'u'lláh's arrestatie. De pogingen van enkele van Zijn vrienden die probeerden een schuilplaats voor Hem te vinden in het huis van de minister-president mislukten. Hij werd gearresteerd in het dorp Shimírán, zo'n 30 kilometer van de hoofdstad, en werd in de boeien geslagen.

Te voet en blootgesteld aan de felle stralen van de midzomerzon, werd Bahá'u'lláh van Shimírán naar Teheran gebracht. De menigte, die te horen had gekregen dat Hij de vijand van hun koning was, schreeuwde langs de hele route beledigingen naar Hem. Het verhaal van een oude vrouw die verlangde een steen naar Bahá'u'lláh te werpen, geeft de waanzin van de menigte op die dag weer en toont de liefde die in Zijn hart was toen Hij de meest pijnlijke rampspoed onder ogen zag.

Bahá'u'lláh naderde de kerker waar Hij gevangen zou worden gezet toen een oude en zwakke vrouw zich een weg baande door de menigte met een steen in haar hand. Zij had een blik van

vastberadenheid en fanatisme die weinig vrouwen van haar leeftijd konden opbrengen. Haar hele lichaam trilde van woede. Ze stapte naar voren en hief haar hand op, klaar om haar steen te werpen. “Ik smEEK u,” smeekte zij, terwijl zij achter degenen aanrende die Bahá’u’lláh naar de kerker leidden, “geef mij een kans om mijn steen in zijn gezicht te werpen!” “Laat deze vrouw niet teleurgesteld worden,” waren Bahá’u’lláh’s woorden tot Zijn bewakers, toen Hij haar op Hem af zag snellen. “Ontzeg haar niet wat zij beschouwt als een verdienstelijke daad in de ogen van God.”²³

1. Wat was de naam van de koning die in 1848 in Perzië de troon besteeg? _____

2. Welk effect had de troonsbestijging van Náṣiri’-d-Dín Sháh op de behandeling van de bábís? _____

3. Hoe voelden de bábís zich in het algemeen na het martelaarschap van de Báb?

4. Wat was de gemoedstoestand van de groep die besloot de koning te vermoorden?

5. Wat zei Bahá’u’lláh tegen de leider van de groep toen Hij van hun bedoelingen hoorde?

6. Op welke datum vond de aanslag op het leven van de koning plaats? _____
7. Wat was het lot van degenen die de moordaanslag pleegden? _____

8. Welke gevolgen had de moordaanslag voor de Bábí-gemeenschap? _____

9. Waar was Bahá'u'lláh toen Hij hoorde van de aanslag op het leven van de koning?

10. Wat deed Bahá'u'lláh toen hij het nieuws van de moordaanslag ontving?

11. In welk dorp werd Bahá'u'lláh gearresteerd? _____

12. Aangezien Bahá'u'lláh niet machteloos was tegenover Zijn vijanden, waarom denk je dat Hij Zich liet arresteren, wetende in welk gevaar Hij Zichzelf zou brengen?

13. Onder welke omstandigheden werd Bahá'u'lláh van Shimírán naar Teheran gebracht?

14. Vertel in uw eigen woorden het verhaal van de oude vrouw die een steen wilde gooien naar Bahá'u'lláh toen Hij door de bewakers naar de kerker werd geleid. Wat toont het verhaal aan? _____

PARAGRAAF 10

Gedurende Zijn hele leven was Bahá'u'lláh omringd door vijanden die Hem kwaad wilden doen. Maar nooit trachtte Hij Zich te verbergen; nooit beschermde Hij Zichzelf. Integendeel, te allen tijde was Hij zichtbaar voor de ogen van de wereld en weerstond met kalmte en sereniteit de aanvallen van hen die Hem tegenwerkten. Hoewel zij vastbesloten waren om Zijn licht te doven, konden zij dit niet doen, en dag na dag werd Zijn luister stralender.

“Geen enkel moment heeft deze Verguisde Zichzelf ooit verborgen. Hij is eerder te allen tijde standvastig en duidelijk zichtbaar voor het oog van alle mensen gebleven. Nooit hebben Wij Ons teruggetrokken noch zullen Wij ooit vluchten. In waarheid zijn het de dwaze mensen die Onze aanwezigheid ontvluchten. Wij verlieten Ons vaderland, vergezeld van twee begeleiders te paard, die de twee geëerde regeringen van Perzië en Rusland vertegenwoordigden, totdat Wij in volle glorie en macht in Irak aankwamen. God zij geprezen! De Zaak waarvan deze Verguisde de Drager is, is hoog verheven als de hemel en schijnt stralend als de zon. Geheimhouding heeft geen toegang tot deze rang noch is er reden voor vrees of zwijgen.”²⁴

“Onverholen en openlijk heeft deze Verguisde te allen tijde voor het aangezicht van alle volkeren der wereld datgene verkondigd wat zal dienen als de sleutel voor het ontsluiten van de deuren van kunst en wetenschap, van kennis, van welzijn, van voorspoed en rijkdom. Evenmin hebben het door de onderdrukkers gepleegde onrecht het schelle geluid van de Verhevenste Pen tot zwijgen kunnen brengen, noch hebben de twijfels van de verdorvenen of van de oproerlingen Hem kunnen beletten het Verhevenste Woord te openbaren.”²⁵

Beschrijf in uw eigen woorden hoe we, in ons werk om de Zaak van Bahá'u'lláh te verdedigen, moeten handelen in moeilijke situaties.

PARAGRAAF 11

Síyáh-Chál, de naam van de gevangenis waar Bahá'u'lláh naar toe werd gebracht op die rampzalige dag in 1852, betekent “zwarte put”. Oorspronkelijk was het een waterreservoir voor een van de openbare baden in Teheran, maar nu was het een ondergrondse kerker waarin misdadigers van het ergste soort werden opgesloten.

Om de gevangenis te bereiken, moest men door een pikdonkere gang en dan drie trappen af naar beneden. Gehuld in dikke duisternis, was het ijsig koud, en de vloer was bedekt met vuil en

krioelde van ongedierte. Bahá'u'lláh zelf beschrijft de verschrikkelijke omstandigheden waaronder Hij gevangen werd gehouden:

“Bij Onze aankomst werden Wij eerst door een pikdonkere gang geleid, van waaruit Wij drie steile trappen afdaalden naar de voor Ons bestemde kerker. Deze kerker was in diepe duisternis gehuld, en Onze honderdvijftig medegevangenen waren dieven, moordenaars en struikrovers. Hoewel overvol was er geen andere opening dan de gang waardoor Wij waren binnengekomen. Geen pen kan die plaats afschilderen, noch enige tong haar walgelijke geur beschrijven. De meeste van deze mannen hadden noch kleren noch een rustplaats om op te liggen. God alleen weet wat Ons in die afgrijselijk stinkende en sombere plaats overkwam!”²⁶

Onder deze wrede omstandigheden werden Bahá'u'lláh en een aantal bábís door de koning vangengezet. Bahá'u'lláh's voeten werden in blokken gezet, en een zware ketting van zo'n 50 kilo werd om Zijn nek gelegd. Gedurende de eerste drie dagen en nachten kregen zij niets te eten of te drinken. De familie van Bahá'u'lláh bereidde voedsel voor Hem en vroeg de bewakers om het naar Hem te brengen. Hoewel zij aanvankelijk weigerden, gaven zij uiteindelijk toe aan hun smeekbeden. Maar zelfs dan kon niemand er zeker van zijn of het voedsel Hem bereikte of dat Hij zou accepteren het te eten terwijl Zijn medegevangenen honger leden.

Bahá'u'lláh en zijn metgezellen, ook in boeien en ketenen, waren allemaal samengebracht in één cel. Zij waren in twee rijen geplaatst, elk tegenover de ander. Bahá'u'lláh leerde hen bepaalde verzen te herhalen die zij elke nacht met grote vurigheid zongen. “God is mij toereikend, Hij is waarlijk de Al-toereikende!” zong de ene rij en de andere antwoordde: “Op Hem moeten de gelovigen vertrouwen.” Tot in de vroege uren van de ochtend kon het koor van hun gelukkige stemmen gehoord worden. Het geluid was zo krachtig dat het de oren van de sháh bereikte, wiens paleis niet ver van de Síyáh-Chál verwijderd was. “Wat betekent dit geluid?” zou hij gevraagd hebben. “Het is de hymne die de bábís in hun gevangenis aanheffen,”²⁷ was het antwoord. De sháh werd er stil van.

Elke dag kwamen de bewakers de cel binnen en riepen de naam van een van de bábís, met het bevel op te staan en hen te volgen naar de voet van de galg. Met gretigheid gaf de eigenaar van de naam gehoor aan die oproep. Zijn ketenen verwijderd, sprong hij op en, in een staat van onbetugelde verrukking, naderde hij Bahá'u'lláh en omhelsde Hem. Hij omhelsde vervolgens elk van zijn medegevangenen en ging met een hart vol hoop en vreugde de dood tegemoet die hem wachtte. Kort na het martelaarschap van elk van deze heldhaftige zielen kwam de beul, die Bahá'u'lláh was gaan bewonderen, naar Hem toe en informeerde Hem over de omstandigheden van de dood van de martelaar en over de vreugde waarmee hij, tot het einde toe, de pijn had verdragen die hem was aangedaan.

1. Wat was de naam van de gevangenis waarin Bahá'u'lláh werd opgesloten?

2. Wat betekent ‘Síyáh-Chál’? _____

3. Waar werd de Síyáh-Chál oorspronkelijk voor gebruikt? _____

4. Beschrijf de omstandigheden in de Síyáh-Chál. _____

5. Wat werd er bij Zijn binnenkomst in de Síyáh-Chál om de nek van Bahá'u'lláh gedaan? _____

6. Wat werd er met Zijn voeten gedaan? _____

7. Hoe werden Bahá'u'lláh en Zijn metgezellen in hun cel geplaatst? _____

8. Wat leerde Bahá'u'lláh hen te doen? ` _____

9. Wat zong één rij van de bábís de hele nacht? _____

10. Hoe antwoordde de andere rij? _____

11. Welk effect had hun zingen op de sháh? _____

12. Elke dag kwamen de gevangenisbewaarders naar de cel waar Bahá'u'lláh en Zijn metgezellen opgesloten waren en riepen één van de namen van de bábís. Vertel in eigen woorden wat er dan gebeurde.

-
13. Waarom denk je dat de bábís zo vol vreugde waren ondanks de afschuwelijke omstandigheden van hun gevangenschap?

PARAGRAAF 12

Er is een diepgaand concept dat iedere student van de bahá'í-geschiedenis moet begrijpen - namelijk dat de Zaak van God vooruitgaat door een reeks van crisissen en overwinningen. Telkens wanneer de krachten van onwetendheid, onrechtvaardigheid, wreedheid en fanatisme de Zaak aanvallen, waardoor een crisis ontstaat, wordt een overeenkomstige hoeveelheid van haar inherente macht vrijgegeven waardoor de krachten worden overwonnen, de Zaak naar nieuwe overwinningen wordt geleid die, vroeg of laat, een nieuwe uitbarsting van oppositie uitlokken, die op haar beurt dient om een verdere mate van haar Goddelijke macht vrij te maken. Zo gaat de Zaak van God van crisis naar overwinning naar crisis naar overwinning, en geen macht op aarde is in staat om haar opmars te stuiten.

De korte beleidsperiode van de Báb had reeds een dergelijke koers gevolgd. Toch zou de gemiddelde waarnemer hebben aangenomen dat deze laatste crisis niet zou worden overwonnen: De Báb was de marteldood gestorven. Duizenden van Zijn volgelingen waren gedood in een bloedbad van onnoemelijke wreedheid. De meest vooraanstaanden van Zijn discipelen waren de marteldood gestorven, en de Enige Die de hoop kon doen herleven lag geketend in de donkerste kerker. De crisis was inderdaad diep, maar de overwinning die volgde was zeer glorieus.

In de Síyáh-Chál maakte God aan Bahá'u'lláh de grootheid van Zijn Rang bekend. Gehuld in duisternis, de slechtste lucht inademend, Zijn voeten in boeien, en Zijn nek gebogen door een machtige ketting, ontving Bahá'u'lláh de eerste indrukken van Gods Openbaring. Onder deze vreselijke omstandigheden openbaarde de "grootste Geest" zich aan Hem en beval Hem om op te staan en Gods Woord te verkondigen.

Soms voelde het alsof er iets van de kruin van Zijn hoofd over Zijn borst stroomde, zoals een machtige stroom op aarde valt vanaf de top van een hoge berg. Hij zag de Maagd des hemels voor zich zweven, sprekend tot Zijn innerlijke en uiterlijke mens, en naar Hem verwijzend als de Meestgeliefde der werelden, de Schoonheid van God en de Kracht van Gods soevereiniteit. Hem werd verzekerd dat Hij de overwinning zou behalen door Zichzelf en door Zijn Pen, en door de hulp van hen die God zou opwekken.

Zo verrees uit de duisternis van de Zwarte Put de Zon der Waarheid. De belofte van de Báb was vervuld; de Bahá'í-openbaring was geboren. Toch heeft Bahá'u'lláh niemand geïnformeerd over wat er was gebeurd. Hij zou wachten op het vastgestelde uur, door God verordend, om Zijn Zending bekend te maken.

1. Beschrijf in uw eigen woorden hoe ernstig de crisis was waarin de bábí-gemeenschap zich bevond ten tijde van Bahá'u'lláh's gevangenneming.

2. Wat was de overwinning die op deze diepe crisis volgde?

PARAGRAAF 13

De mensheid heeft het geluk dat deze meest gedenkwaardige gebeurtenis in de religieuze geschiedenis is opgetekend in Bahá'u'lláh's eigen woorden. Lees de passages uit Zijn geschriften hieronder en vul de lege plekken in de zinnen die op elke passage volgen.

Bahá'u'lláh herinnert zich de manier waarop Gods Openbaring eerst Zijn ziel vervulde en zegt:

**“Op een nacht weerklonken in een droom deze verheven woorden van alle zijden,
“Voorwaar, Wij zullen U doen overwinnen door Uzelf en door Uw Pen. Treur niet**

om hetgeen U is geschied, en wees niet bevreesd, want Gij zijt in veiligheid. Eerlang zal God de schatten der aarde te voorschijn roepen, mensen die U zullen helpen door Uzelf en door Uw Naam, waarmee God de harten van hen die Hem hebben erkend, heeft opgewekt.”²⁸

In deze passage vertelt Bahá'u'lláh ons dat op een nacht, in een droom, deze woorden werden gehoord van alle zijden: “Voorwaar, Wij zullen U doen _____ door _____ en door _____. Treur niet om hetgeen _____, en wees niet _____, want Gij zijt in _____. Eerlang zal God _____ der aarde _____ die U zullen helpen door _____ en door _____, waarmee God de harten van hen die _____, heeft _____.

In een andere passage beschrijft Bahá'u'lláh de uitwerking van Gods Openbaring op Zijn wezen:

“In de dagen dat Ik in de gevangenis van Teheran lag, voelde Ik, hoewel het knellende gewicht van de ketenen en de van stank vervulde lucht Mij slechts weinig slaap vergunden, toch in die zeldzame momenten van sluimer alsof er iets van de kruin van Mijn hoofd over Mijn borst vloeide, zoals een machtige bergstroom die zich van de top van een hoge berg op de aarde stort. Alle ledematen van Mijn lichaam werden als gevolg daarvan als het ware in vuur gezet. Op zulke momenten sprak Mijn tong dingen die geen mens kon verdragen te horen.”²⁹

Bahá'u'lláh zegt dat gedurende de dagen dat Hij in de gevangenis van Teheran lag, Hij voelde, hoewel _____ van de ketenen en de _____ Hem slechts weinig slaap vergunden, toch in die zeldzame _____ alsof _____ van de _____ over _____. Alle ledematen van Zijn lichaam werden als gevolg daarvan als het ware _____. Op zulke momenten sprak Zijn tong dingen die geen mens _____.

En in een andere passage beschrijft Hij hoe de Maagd, symbool van de “grootste Geest”, aan Hem verscheen:

“Terwijl Ik overspoeld werd door beproevingen hoorde Ik een wonderbaarlijke, een lieflijke stem boven Mijn hoofd roepen. Toen Ik Mijn aangezicht draaide, zag Ik een Maagd – de belichaming van de gedachtenis aan de naam van Mijn Heer – voor Mij in de lucht zweven. Zo verheugd was zij in haar ziel, dat haar gelaat glansde met het sieraad van Gods welbehagen en haar wangen gloeiden met de helderheid van de Albarmhartige. Tussen hemel en aarde deed zij een oproep die de harten en geesten der mensen in vervoering bracht. Zij gaf zowel Mijn innerlijk als Mijn uiterlijk tijdingen die Mijn ziel en de zielen van Gods geëerde dienaren verblijdden. Zij wees met haar vinger naar Mijn hoofd en richtte zich tot allen die in de hemel zijn en allen die op aarde zijn en zei: “Bij God! Dit is de Meestgeliefde der werelden, en toch begrijpt u niet. Dit is de Schoonheid van God onder u, en de kracht van Zijn soevereiniteit in u, zou u het slechts verstaan. Dit is het Mysterie van God en Zijn Schat, de Zaak van God en Zijn heerlijkheid voor allen die in de koninkrijken van Openbaring en van de schepping zijn, indien gij behoort tot hen, die het beseffen.”

³⁰

Bahá'u'lláh vertelt ons dat Hij, overspoeld door beproevingen, een _____, een _____ boven Zijn hoofd hoorde roepen. Toen Bahá'u'lláh Zijn aangezicht draaide, zag Hij een Maagd voor Zich _____ zweven. Zo verheugd was zij in haar ziel, dat haar gelaat glansde _____ en haar wangen gloeiden met _____. Zij gaf zowel Zijn _____ nieuws door dat Zijn _____ en de zielen van Gods _____. Met haar vinger naar Bahá'u'lláhs hoofd wijzend richtte _____ zich tot allen die in _____ zijn en tot allen die _____ zijn en zei: “Bij God! Dit is _____, en toch begrijpt gij niet. Dit is de _____ onder u, en de _____ in u, zoudt gij het slechts verstaan. Dit is het _____ en Zijn _____, _____ en _____ voor allen, die in de koninkrijken der _____ en der _____ zijn, indien gij behoort tot hen, die het beseffen.

PARAGRAAF 14

Het concept van crisis en overwinning is zo belangrijk dat het de moeite waard is op dit punt te pauzeren en na te denken over de kracht van de Zaak, die in staat is elk obstakel op haar pad te overwinnen. Om u daarbij te helpen, raden wij u aan de onderstaande citaten te lezen - één uit de Geschriften van Bahá'u'lláh en het andere uit een brief geschreven namens Shoghi Effendi, en dan de vraag die volgt te beantwoorden.

“Zie hoe in deze Godsbeschikking de onwaardigen en dwazen zich ijdelijk verbeeld hebben dat zij door middel van bloedbaden, roof en verbanning de Lamp die de Hand van goddelijke Macht had ontstoken konden uitdoven en de Dagster van eeuwigdurende pracht verduisteren. Hoe volkomen onwetend schenen zij te zijn van de waarheid dat zulke tegenspoed de olie is die de vlam van deze Lamp voedt! Zodanig is Gods herscheppende kracht. Hij verandert al wat Hij wil; Hij heeft waarlijk macht over alle dingen.”³¹

“Zoals iedere goddelijke Zaak, kan ook deze slechts met succes gevestigd worden als ze het hoofd biedt aan en heldhaftig triomfeert over de krachten der oppositie waardoor ze wordt aangevallen. De geschiedenis van het Geloof is daarvan op zich al voldoende bewijs. Beproevingen en vervolgingen zijn altijd het lot van de uitverkorenen Gods geweest, en dat zal altijd zo blijven. Maar zij moeten deze beschouwen als verholde zegeningen, daar hun geloof hierdoor levend, zuiver en sterk wordt. Bahá'u'lláh vergelijkt zulke kwellende beproevingen met de olie die de lamp van Gods Zaak voedt.”³²

Hoe helpt het weten dat het Geloof door een reeks van crisissen en overwinningen gaat u in uw vastberadenheid om een pad van dienstbaarheid te bewandelen voor de Zaak en de mensheid?

PARAGRAAF 15

Terwijl Bahá'u'lláh geketend in de Síyáh-Chál verbleef, waren Zijn vijanden druk bezig om Zijn doodvonnis van de koning te verkrijgen. Maar Bahá'u'lláh was zowel geliefd bij mensen van hoog als laag en kon niet zo gemakkelijk worden geëxecuteerd. Er was bewijs nodig dat Hem in verband zou brengen met de aanslag op het leven van de koning. Hoe meer zij probeerden zulk bewijs te vinden, hoe meer het duidelijk werd dat Hij volkomen onschuldig was. Niet in staat om Zijn executie te bewerkstelligen, besloten deze meedogenloze vijanden Zijn voedsel te vergifigen. Het gif was echter zo sterk, dat de eerste effecten snel werden opgemerkt, en Bahá'u'lláh stopte met het eten van de maaltijd. Uiteindelijk hadden de autoriteiten geen andere keus dan Hem uit de gevangenis vrij te laten; dit deden zij alleen op voorwaarde dat Hij het land zou verlaten en in ballingschap gaan.

Bahá'u'lláh had vier maanden in de gevangenis doorstaan. Hij was nu ziek en uitgeput. De onmenselijke omstandigheden in de gevangenis, de ketting van zo'n 50 kilo om Zijn nek, en tenslotte het gif hadden Hem in zo'n verzwakte toestand achtergelaten dat Hij onder waakzame zorg aan Zijn bed gekluisterd was. De schakels van de ketting hadden diepe wonden gemaakt in Zijn nek en, hoewel deze met de tijd genazen, bleven er littekens tot het einde van Zijn leven. Te midden van dit alles moest de familie zich voorbereiden om binnen een maand een zware reis te ondernemen. Bahá'u'lláh had de vrijheid gekregen om de plaats van Zijn ballingschap te kiezen. Hij koos Bagdad, toen een stad in het Ottomaanse Rijk en vandaag de hoofdstad van Irak.

De reis duurde van 12 januari 1853 tot 8 april van datzelfde jaar. Het was midden in de winter en Bahá'u'lláh en Zijn familie moesten door het westelijke deel van Iran reizen waar de winters bitter koud zijn. De voorraden die zij voor de reis hadden waren niet toereikend, en zij moesten zich tevreden stellen met weinig voedsel. Maar deze kleine groep reizigers werd beschermd door de Almachtige God Zelf, en door Zijn niet aflatende bijstand kwamen zij veilig in Bagdad aan.

Iran had zichzelf beroofd van de genade van de aanwezigheid van Bahá'u'lláh en had Hem gedwongen te vertrekken, om nooit naar Zijn geboorteland terug te keren. Irak moest nu het thuis worden van het meest kostbaarste Wezen op de planeet. Een voortreffelijke bahá'í-historicus zei deze woorden over Bahá'u'lláh's ballingschap uit Iran:

“Toen Bahá'u'lláh de grens naderde, kwam een periode tot zijn einde. Waren de mensen van Iran zich bewust van het verlies dat zij leden? Doordrenkt van onwetendheid, verzonken in onverdraagzaamheid, verblind door vooroordelen, geleid door zelfzuchtige mensen, bedrogen door leugens, was het hun niet gegeven te zien en te weten. En zo vertrok de Verlosser van de wereld uit hun midden. Hij Die eens geliefd en gerespecteerd werd door rijk en arm, hoog en laag, vorst en boer, werd nu verlaten door hetzelfde volk

over wie Hij te allen tijde barmhartigheid, liefde, gerechtigheid en naastenliefde had uitgestort. Iran verloor de aanwezigheid van Bahá'u'lláh, maar zou Zijn geest ooit afwezig kunnen zijn uit dat of enig ander land?”³³

1. Waarom waren Bahá'u'lláh's vijanden niet in staat om Zijn doodvonnis te verkrijgen?

2. Bahá'u'lláh's vijanden waren niet succesvol in hun plannen om Hem in verband te brengen met de aanslag op het leven van de koning. Wat deden zij toen?

3. Hoeveel maanden was Bahá'u'lláh in de Síyáh-Chál? _____

4. Op welke voorwaarden werd hij vrijgelaten? _____

5. Welke stad koos Bahá'u'lláh als de plaats van Zijn ballingschap? _____

6. Van welk rijk maakte in die tijd de stad Bagdad deel uit? Van welk land is het hoofdstad vandaag? _____

7. Op welke datum begonnen Bahá'u'lláh en Zijn familie hun reis naar Bagdad? Op welke datum, bijna drie maanden later, eindigde hun reis? _____

8. Beschrijf de omstandigheden van de reis.

PARAGRAAF 16

Het volgende door Bahá'u'lláh geopenbaarde gebed geeft ons een glimp van het lijden dat Hij ondervond in de Síyáh-Chál en de ontberingen die Hij te verduren had in de maanden onmiddellijk daarna.

“Mijn God, Mijn Meester, Mijn Verlangen! ... Gij hebt dit atoom van stof geschapen door de volmaakte kracht van Uw macht en koesterde Hem met Uw handen die door niemand kunnen worden geketend... Gij hebt voor Hem beproevingen en rampspoeden bestemd, die geen tong kan beschrijven en die geen van Uw Tafelen naar behoren kan weergeven. De hals die Gij deed gewinnen aan de aanraking van zijde, hebt Gij tenslotte omsloten met sterke ketenen en het lichaam dat Gij verweende met brokaat en fluweel, hebt Gij uiteindelijk onderworpen aan de vernedering van een kerker. Uw gebod heeft Mij in talloze boeien gekluisterd en om Mijn hals ketenen geslagen, die niemand kan slaken. Een aantal jaren is voorbijgegaan, waarin beproevingen als buien van genade op Mij neerregenden... Hoeveel nachten waren er, waarin het gewicht van de ketenen en boeien Mij geen rust gunde en hoeveel dagen, waarin vrede en rust Mij werden ontzegd vanwege hetgeen de handen en de tongen van de mensen Mij hebben aangedaan! Zelfs brood en water, dat Gij door Uw alomvattende genade hebt geschonken aan de dieren des velds, heeft men enige tijd aan deze dienaar onthouden en de dingen, die zij weigerden diegenen aan te doen, die zich van Uw zaak hebben afgescheiden, hebben zij Mij laten ondergaan, totdat tenslotte Uw gebod onherroepelijk vaststond en Uw bevel deze dienaar gelastte uit Perzië te vertrekken, vergezeld van een paar lichamelijk zwakke mannen en zeer jonge kinderen, op een tijdstip dat de koude zo intens is, dat men niet eens kan spreken en er zoveel ijs en sneeuw ligt, dat het onmogelijk is zich voort te bewegen.”³⁴

Misschien wil je het bovenstaande gebed uit je hoofd leren. Maar zelfs als je het slechts enkele keren doorleest, zullen bepaalde uitspraken over Bahá'u'lláh's lijden in je geest gegrift worden. Kun je er een aantal noemen?

PARAGRAAF 17

In Bagdad huurde Bahá'u'lláh een huis in de oude wijk van de stad. In de maanden na Zijn aankomst, vonden steeds meer bábís hun weg naar Bagdad. Helaas waren velen in een erbarmelijke toestand verzonken; zij waren verward en verbijsterd, en sommigen pleegden daden die een volgeling van de Báb onwaardig waren. Bahá'u'lláh ontving allen die aankwamen met grenzeloze liefde en hielp hen met het zuiveren van hun hart en het herleven van hun ziel. Onder Zijn invloed begon het lot van de bábí-gemeenschap te veranderen en bloeide de hoop weer op. Maar, helaas, een nieuwe crisis was in de maak. Deze keer lag de bron binnen de gemeenschap zelf; de oorzaak van de ellende was niemand minder dan Bahá'u'lláh's eigen halfbroer, Mírzá Yaḥyá, die beweerde de opvolger van de Báb te zijn.

In werkelijkheid had de Báb niet de noodzaak gezien om een opvolger te benoemen, want Hij wist dat de Belofte van alle Eeuwen spoedig zou verschijnen. Wat Hij had gedaan, op advies van Bahá'u'lláh en een betrouwbare volgeling, was om Mírzá Yahyá als hoofd in naam te benoemen. Dit zou Bahá'u'lláh in staat stellen de Zaak in relatieve veiligheid te behartigen. Mírzá Yahyá had gedurende zijn vroege leven veel liefde en ondersteuning ontvangen van Bahá'u'lláh, maar toch bleek hij zowel ambitieus als laf. Het martelaarschap van de Báb had hem zo geschokt dat hij bijna zijn geloof had verloren. Hij had een tijd als een derwisj in de bergen van Mázindarán rondgezworven, en zijn gedrag was zo beschamend dat hij sommige bábís uit de regio had verwijderd van de Zaak. Gebruikmakend van de ene vermomming na de andere, kwam hij tenslotte naar Bagdad en, nadat hij een som geld van Bahá'u'lláh had gekregen om handel te drijven, leefde hij onder een nieuwe naam in een van de wijken van de stad.

Het groeiende respect en de liefde van de volgelingen van de Báb voor Bahá'u'lláh, evenals Zijn stijgend prestige onder de stadsambtenaren, hadden een verschrikkelijk effect op Mírzá Yahyá. Zijn jaloezie was gewekt, en het vuur ervan brandde met zo'n intensiteit dat het elk spoor van fatsoen verteerde. Samen met een metgezel die nog schaamtelozer was dan hijzelf, ging Mírzá Yahyá erop uit om onder de bábís het zaad van twijfel te zaaien over Bahá'u'lláh's bedoelingen. Opnieuw daalden de wolken van achterdocht, angst en ijdele inbeelding neer op de bábí-gemeenschap. De korte periode van kalmte en rust was ten einde gekomen en met de dag werd Bahá'u'lláh's lijden verhevigd.

Op de ochtend van 10 april 1854 werd Bahá'u'lláh's familie wakker om te ontdekken dat Hij weg was. Hij had de stad verlaten zonder iemand Zijn doel of bestemming te vertellen. Ziende waar de daden van Mírzá Yahyá toe leidden, had Bahá'u'lláh ervoor gekozen om zich terug te trekken in de bergen van Koerdistan, ten noordoosten van Bagdad. “Het enige doel van Onze afzondering”, heeft Hij later gezegd, “was om te vermijden een voorwerp van onenigheid onder de gelovigen te worden, een bron van verontrusting voor Onze metgezellen of een oorzaak van schade aan enige ziel of droefheid voor enig hart.”³⁵

In de wildernis, op enige afstand van de stad Sulaymáníyyih, leefde Bahá'u'lláh alleen in gemeenschap met God. Hij was tevreden met weinig voedsel. Af en toe ontving Hij wat melk van de herders in de omgeving en af en toe bezocht Hij de stad om aan de minimale levensbehoeften te komen. Toch kon, zelfs tijdens deze korte contacten met de mensen van de streek, Bahá'u'lláh's grootheid niet voor hun ogen verborgen blijven. Zijn liefde en wijsheid trok de inwoners van Sulaymáníyyih aan en Zijn roem verspreidde zich naar de aangrenzende gebieden. Het nieuws van een man van buitengewone wijsheid en welsprekendheid die in die streek van Koerdistan woonde bereikte uiteindelijk Bagdad. Zijn familie, zich realiserend dat deze Persoonlijkheid niemand anders dan Bahá'u'lláh kon zijn, stuurde een betrouwbare gelovige om Hem te smeken terug te keren. Bahá'u'lláh aanvaardde hun verzoek, en beëindigde daarmee Zijn twee jaar durende vrijwillige terugtrekking.

1. In wat voor staat waren de bábís die naar Bagdad kwamen na Bahá'u'lláh's aankomst in die stad? _____

2. Waarom waren zij in zo'n toestand geraakt? _____

3. Wat begon er met de bábí-gemeenschap te gebeuren onder de invloed van Bahá'u'lláh?

4. Had de Báb een opvolger benoemd? Waarom niet? _____

5. Wie had de Báb als boegbeeld genoemd? _____

6. Wat was Mírzá Yahyá's relatie tot Bahá'u'lláh? _____

7. Beschrijf het karakter van Mírzá Yahyá: _____

8. Wat had Mírzá Yahyá gedaan na het martelaarschap van de Báb? _____

9. Welke invloed had het groeiende respect en de groeiende liefde die de volgelingen van de Báb aan Bahá'u'lláh betoonden, evenals Zijn stijgend prestige onder de stadsambtenaren, op Mírzá Yahyá? _____

10. Wat deed Bahá'u'lláh toen Hij zag waartoe Mírzá Yahyá's daden leidden?

11. In welke regio trok Bahá'u'lláh zich terug? _____

12. Bahá'u'lláh vertelt ons dat het enige doel van Zijn afzondering was om te vermijden om een voorwerp van _____, een bron van _____, een oorzaak van _____, of een oorzaak van _____ te worden.
13. Wat deed Bahá'u'lláh in de wildernis van Koerdistan? _____

14. Hoe lang duurde Bahá'u'lláh's terugtrekking uit Bagdad? _____
15. Wat waren de omstandigheden die tot Zijn terugkeer leidden? _____

PARAGRAAF 18

Elke Manifestatie van God sluit een Verbond met Zijn volgelingen. De volgelingen van de Báb hadden een Verbond met Hem gesloten om Hem te zoeken en te aanvaarden Die door God zou worden geopenbaard en te leven in gehoorzaamheid aan Zijn geboden. Hoewel Bahá'u'lláh nog niet aan anderen had verteld dat Hij Degene was Die door de Báb was beloofd, werd Zijn grootheid duidelijker met elke dag die voorbijging, en enkelen waren zelfs begonnen Zijn Rang te erkennen. Mírzá Yahyá, die niet blind was voor de majesteit en glorie van Bahá'u'lláh, zou doorgaan met het stoken van onheil onder de bábís. In de komende jaren zullen, zoals u zult zien, zijn complotten tegen Bahá'u'lláh steeds grotere proporties aannemen, totdat hij uiteindelijk openlijk het Verbond van de Báb zou verbreken. Verwijzend naar de beroering en beproevingen die hen te wachten stonden, waarschuwde Bahá'u'lláh Zijn trouwe metgezellen:

“De dagen van beproeving zijn nu gekomen. Oceanen van tweedracht en rampspoed golven op en de banieren van twijfel zijn in iedere nis en hoek aan het werk om onheil te verwekken en de mensen in het verderf te storten... Laat de stem van sommige ongelovige strijders geen twijfel in uw midden zaaien, en sta uzelf niet toe uw ogen te sluiten voor Hem Die de Waarheid is, aangezien er in iedere Beschikking zulke geschillen zijn voorgekomen. God echter zal Zijn Geloof vestigen en Zijn licht doen schijnen alhoewel de onruststokers het verafschuwen... Kijk iedere dag uit naar de Zaak van God... Allen zijn gevangen in Zijn greep. Er is geen plaats, waarheen ook maar iemand kan vluchten. Denk niet dat de Zaak van God licht kan

worden opgevat en iets is waarin ieder naar eigen inzicht zijn grillen kan botvieren. In verschillende kringen heeft een aantal mensen thans dezelfde aanspraak naar voren gebracht. De tijd is nabij dat ... ieder van hen zal zijn omgekomen en verloren, ja zelfs tot niets zal zijn geworden en een voorwerp waaraan niemand meer denkt, zoals het stof.”³⁶

1. Vul de volgende zinnen aan:
 - a. Bahá'u'lláh zei tegen Zijn metgezellen dat zij niet moesten toestaan dat _____ van sommige _____ zaaien.
 - b. Hij waarschuwde hen om niet _____ voor _____.
 - c. Hij verzekerde Zijn metgezellen dat God _____ zal bevestigen en _____ zal openbaren, ook al verafschuwen de opruiers het.
 - d. Niemand moet denken dat de Zaak van God _____, waarin hij _____ kan _____.
 - e. De tijd zal komen dat allen die zich tegen het Geloof hebben gekeerd, zullen zijn _____ en _____. Zoals het stof, zal niemand meer aan hen _____.
2. Bahá'u'lláh noemt degenen die twijfel willen zaaien “ongelovige strijders”. Wat bestrijden zij?

PARAGRAAF 19

Gedurende de afwezigheid van Bahá'u'lláh had de toestand van het Geloof het dieptepunt in haar geschiedenis bereikt. Zoals verwacht had Mírzá Yahyá zichzelf onkundig bewezen om zelfs de kleine gemeenschap in Bagdad te leiden. Op verschillende plekken waren babí's betrokken bij zaken die schade toebrechten aan de kostbare Zaak van de Báb. Dus nam Bahá'u'lláh opnieuw de taak op Zich om de gemeenschap te doen herleven. Zijn aankomst in maart 1856 werd aan de gelovigen verkondigd en Zijn deur stond open voor allen die naar waarheid hunkerden. Het bescheiden verblijf waarin Hij woonde met Zijn familie werd het centrum waar zoekers, pelgrims en bezoekers bij elkaar kwamen. Iedereen die in Zijn nabijheid kwam, werd getransformeerd door de kracht van Zijn zoete en liefdevolle woorden. Zij die bevoorrecht waren om in Zijn nabijheid te wonen, voelden zich alsof ze in het paradijs waren. Zij werden een nieuwe schepping, geheel onthecht van de dingen van deze wereld. Dit is hoe Nabíl, de befaamde geschiedschrijver van de vroege jaren van het bahá'í-tijdperk, de staat van deze zielen beschreef:

“Menige avond leefden niet minder dan tien personen van dadels ter waarde van een stuiver. Niemand wist aan wie eigenlijk de schoenen, de mantels of de bovenkleding behoorden, die zich in hun huizen bevonden. Ieder die naar de markt ging, kon zeggen, dat de schoenen aan zijn voeten de zijne waren en iedereen die Bahá'u'lláh bezocht kon

bevestigen, dat de mantel en het kled die hij dan droeg, hem toebehoorden. Zij waren hun eigen namen vergeten, hun hart was vrij van alles behalve de verering van hun Geliefde... O, de vreugde van die dagen en de blijdschap en het wonder van die uren!”³⁷

Na Zijn terugkomst uit Sulaymáníyyih bleef Bahá’u’lláh gedurende zeven jaar in Bagdad. Gedurende die tijd bleef Hij Zijn positie verborgen houden als de Manifestatie van God voor deze Dag. Maar de Goddelijke liefde stroomde in zulk een mate van Hem uit dat ontvankelijke harten er slechts door geraakt konden worden. De leiding die Hij openbaarde in gesprekken en in geschreven verzen en Tafelen veranderde het karakter van de bábís, die zo lang zonder herder waren gebleven. Dit zijn de jaren waarin Hij het Boek van Zekerheid openbaarde, waarin Hij de aard van Gods Openbaring in zulke duidelijke bewoordingen uiteenzette, dat de fundamenten van de dogma’s uit het verleden werden vernietigd. Het is in deze zelfde periode dat Hij, terwijl Hij in meditatie verzonken langs de oevers van de rivier de Tigris liep, de Verborgen Woorden openbaarde, die ieder van ons zo koestert als een gids voor onze geestelijke groei. De snelheid waarmee Goddelijke verzen uit Zijn pen vloeiden was verbazingwekkend. Hijzelf verwijst naar die periode van buitengewoon vermogen:

“Wij openbaarden, als een overvloedige regen, met de hulp van God en Zijn Goddelijke Genade en barmhartigheid, Onze verzen en zonden ze naar verschillende delen van de wereld. Wij vermaanden alle mensen en in het bijzonder dit volk, door Onze wijze raadgevingen en liefdevolle waarschuwingen, en verboden hen zich bezig te houden met opruiing, onenigheid, twistgesprekken en conflicten. Als gevolg hiervan en door Gods genade, werden eigenzinnigheid en dwaasheid veranderd in vroomheid en begrip, en werden wapens omgezet in werktuigen voor vrede.”³⁸

De zeven jaar van Bahá’u’lláh’s leven in Bagdad vertegenwoordigden een periode van grootse overwinningen. Het was dus te verwachten dat er vroeg of laat een crisis zou komen die op zijn beurt gevolgd zou worden door een nog grotere overwinning. Het groeiende prestige van Bahá’u’lláh bleef niet onopgemerkt voor de vijanden van het Geloof. De meest actieve onder hen was een zekere shaykh die op alle mogelijke manieren probeerde om de ambtenaren van zowel de Perzische als de Ottomaanse regering alsook de geestelijkheid op te laten staan tegen Hem.

Jarenlang werden de inspanningen van de shaykh gedwarsboomd door de wijsheid van Bahá’u’lláh en de nobelheid van Zijn woorden en daden. Zo riep deze shaykh een keer de leidende geestelijken bijeen in de regio met de bedoeling om hun unanieme veroordeling van Bahá’u’lláh te verkrijgen. Allen waren bereid een aanval te lanceren tegen de kleine groep ballingen in Bagdad om het Geloof in zijn hart te vernietigen. Tot hun verbazing weigerde echter de hoogstgeplaatste onder hen, een man die bekend stond om zijn rechtvaardigheid en vroomheid, de noodzakelijke veroordeling van de bábís uit te spreken. Hij vertelde de groep dat, voor zover hij wist, de bábí-gemeenschap niets had gedaan dat een dergelijke daad zou rechtvaardigen en verliet de bijeenkomst.

Aangezien het oorspronkelijke plan was mislukt, besloot de groep een geleerd man naar Bahá’u’lláh te sturen en Hem een aantal vragen voor te leggen om Zijn kennis te testen. Na het horen van Bahá’u’lláh’s antwoorden op de vragen, aanvaardde deze boodschapper, namens de groep geestelijken, de uitgestrektheid van Zijn kennis. Maar toen zei hij dat, om alle betrokkenen te overtuigen van de waarheid van Zijn Zending, Hij een wonder voor hen zou moeten verrichten. “Ofschoon u niet het recht hebt dit te vragen, daar God Zijn schepselen moet beproeven en zij niet God moeten beproeven, zal Ik dit verzoek toch toestaan en inwilligen.”³⁹

Hij gaf de boodschapper echter één voorwaarde: De geestelijken moesten eerst een wonder uitkiezen en schriftelijk vastleggen dat zij, na de voltrekking daarvan, niet langer aan Hem zouden twifelen en de waarheid van Zijn Zaak zouden erkennen en belijden. Zij moesten dit geschreven document verzegelen en het naar Hem brengen.

Dit duidelijke en uitdagende antwoord had een diepgaand effect op de boodschapper. Hij stond onmiddellijk op, kuste de knie van Bahá'u'lláh, en vertrok. Hij bracht Bahá'u'lláh's boodschap over aan de groep geestelijken. Zij debatteerden er drie dagen over, maar konden niet tot een besluit komen. Tenslotte hadden zij geen andere keuze dan de zaak te laten vallen.

Toch gaven de meedogenloze vijanden van het Geloof hun complotten tegen Bahá'u'lláh niet op. Zij bleven onrust stoken en Zijn bedoelingen verkeerd voorstellen bij de autoriteiten totdat uiteindelijk, in de lente van 1863, hun inspanningen vruchten afwierpen, en de volgende crisis opdoemde.

1. In welke staat verkeerde de bábí-gemeenschap toen Bahá'u'lláh terugkeerde naar Bagdad? _____

2. Had Mírzá Yahyá laten zien dat hij geschikt was om de gemeenschap te leiden? _____
3. Welk effect had de terugkeer van Bahá'u'lláh naar Bagdad op de bábís? _____

4. Vertel op basis van Nabíl's beschrijving iets over de toestand van hen die leefden in de nabijheid van Bahá'u'lláh.

5. Hoeveel jaar verbleef Bahá'u'lláh in Bagdad na Zijn terugkeer van Sulaymáníyyih?

6. Noem twee van de werken die Bahá'u'lláh gedurende die zeven jaar in Bagdad openbaarde: _____
7. Wat is het hoofdthema van *Het Boek van Zekerheid*? _____

8. Wat voor onderwerpen komen aan bod in *De Verborgene Woorden*? _____

9. Vul de volgende zinnen aan:

a. Bahá'u'lláh vertelt ons dat met de _____ van God en Zijn
_____ en _____,
Hij Zijn verzen openbaarde als
_____.

b. Hij zond deze verzen naar
_____.

c. In deze verzen vermaande Hij alle mensen door Zijn
_____ en
_____.

d. Hij verbood hen _____ met
_____, _____, _____ en
_____.

e. Als gevolg hiervan en door Gods genade, werden
_____ en _____ veranderd in
_____ en _____ en werden _____
omgezet in _____.

10. Hoe beïnvloedde het groeiende prestige van Bahá'u'lláh de vijanden van het geloof?

11. Wat betekent het om “unanieme veroordeling” te bereiken? _____

12. Vertel in je eigen woorden het verhaal van de groep geestelijken en de boodschapper die zij naar Bahá'u'lláh in Bagdad stuurden.

PARAGRAAF 20

In de loop van uw studie van het Geloof zult u het Boek van Zekerheid lezen en nadenken over de diepere betekenis van de vele thema's. U bent nu al bekend met de Verborgen Woorden. Dit boek zal een constante metgezel voor u zijn gedurende uw leven en de goddelijke leiding die erin staat zal van grote invloed zijn op uw geestelijke ontwikkeling. Op dit punt, terwijl u nadenkt over de periode van Bahá'u'lláh's leven in Bagdad waarin deze twee belangrijke boeken werden geopenbaard, wilt u misschien de openingspassage van elk memoriseren. Het Boek van Zekerheid begint met deze woorden:

“Niemand zal de kusten van de Oceaan van waarachtig begrip bereiken, tenzij hij los is van alles in de hemel en op aarde. Heilig uw zielen, o gij volkeren der aarde, opdat u mogelijk die staat moge bereiken die God voor u heeft bestemd, en aldus de tabernakel binnengaan die volgens de beschikkingen van de Voorzienigheid is opgericht in het uitspannel van de Bayán.” ⁴⁰

En de openingspassage van *De Verborgen Woorden* luidt:

“Dit is hetgeen uit het rijk van heerlijkheid is neergedaald, door de tong van kracht en macht is geuit en aan alle Profeten van ouds geopenbaard. Wij hebben het diepste wezen ervan genomen en in het gewaad van beknoptheid gehuld als een teken van genade voor de rechtvaardigen, opdat zij trouw blijven aan het Verbond Gods, in hun leven Zijn vertrouwen niet beschamen en in het rijk van de geest het kleinood van goddelijke deugd verwerven.” ⁴¹

PARAGRAAF 21

Tegen het einde van Zijn verblijf in Bagdad begon Bahá'u'lláh af en toe te verwijzen naar de tests en beproevingen die in het verschiep lagen. Een droom die Hij eens aan Zijn metgezellen vertelde veroorzaakte grote onrust. “Ik zag,” schreef Hij in een Tafel, “de Profeten en de Boodschappers zich verzamelen en om Mij heen plaats nemen, jammerend, wenend en luid klagend. Vol verbazing vroeg Ik hun naar de reden hiervan, waarop hun geweeklaag en geweenerger werden en zij tegen Mij zeiden: ‘Wij wenen om U, o grootste Mysterie, o Tabernakel van Onsterfelijkheid!’ Zij weenden met zulk een geweend, dat Ik ook met hen weende. Daarop richtten de hemelse heerscharen zich tot Mij, zeggende: ‘Weldra zult Gij met Uw eigen ogen aanschouwen wat nog geen Profeet heeft aanschouwd... Wees geduldig, wees geduldig.’... Gedurende de gehele nacht spraken zij tegen Mij tot het aanbreken van de ochtendstond.” ⁴²

In het vroege voorjaar van 1863 openbaarde Bahá'u'lláh de Tafel van de Heilige Zeevaarder, die in mystieke taal toekomstige gebeurtenissen voorspelde en sprak over verraad en scheiding. Deze Tafel werd voorgelezen aan de vrienden die in Zijn aanwezigheid bijeen waren. Oceanen van verdriet stroomden in hun harten toen zij voelden dat Hij van hen zou worden weggenomen. Later, op dezelfde dag, bracht een boodschapper Bahá'u'lláh een bericht met een verzoek om een onderhoud tussen Hem en de gouverneur van Bagdad. De volgende dag, bij Zijn aankomst voor het onderhoud, werd Bahá'u'lláh een brief gepresenteerd van de eerste minister van het Ottomaanse Rijk, waarin Bahá'u'lláh op een hoffelijke manier werd uitgenodigd om naar de

Ottomaanse hoofdstad Constantinopel te reizen. Er was een escorte te paard besteld om Hem te vergezellen voor Zijn bescherming. Bahá'u'lláh ging onmiddellijk op het verzoek in maar weigerde het geld aan te nemen dat de regering voor Zijn reizen aanbood. De vertegenwoordiger van de gouverneur stond erop dat Hij het aannam, zeggende dat de autoriteiten beledigd zouden zijn als Hij het niet zou doen. Uiteindelijk nam Hij de aanzienlijke som geld aan en verdeelde haar meteen onder de armen van de stad.

Het nieuws van Bahá'u'lláh's aanstaande vertrek uit Bagdad schokte de bábí-gemeenschap. Die toegewijde zielen, wier harten zo gehecht waren geraakt aan Zijn stralende aanwezigheid, waren overweldigd door droefheid. Aanvankelijk was niemand in staat te slapen of te eten. Geleidelijk aan werden zij echter gekalmeerd door Bahá'u'lláh's vriendelijke en tedere woorden en aanvaardden dat de meesten de milddadigheid om Hem te vergezellen op de volgende etappe van Zijn ballingschap zou worden onthouden. Als teken van Zijn liefde, schreef Hij in Zijn eigen handschrift een Tafel voor elk van de gelovigen die in de stad woonden – man, vrouw en kind.

In de nabijheid van Bagdad, was er een prachtige tuin vol rozen, en de roos was Bahá'u'lláh's favoriete bloem. Op de middag van 22 april verliet Hij de stad en ging de tuin in. De gelovigen, en ook grote aantallen van de mensen in Bagdad, waren zeer bedroefd. De bábí-gemeenschap, nu totaal herboren door de tedere zorg van Bahá'u'lláh, was in een nieuwe crisis beland. Het antwoord dat gegeven werd aan de bábís wier hart gebroken was, en die nu bijeen waren gekomen om Hem vaarwel te zeggen, was ontzagwekkend. Bahá'u'lláh zou de sluiers wegrukken die Zijn ware Rang verborgen hielden en zou verklaren dat Hij de Beloofde van alle eeuwen was.

Bahá'u'lláh verbleef twaalf dagen in de tuin, die tegenwoordig bekend staat als de Tuin van Ridván, voordat hij naar Constantinopel vertrok. Zijn vijanden hadden getracht de Zaak een fatale slag toe te brengen door Hem af te scheiden van het merendeel van Zijn volgelingen. God echter veranderde het afscheid in een gelegenheid van immense vreugde. De Verkondiging van Zijn Zending schiep nieuw leven in de zielen van Zijn metgezellen. Dit was de Dag der Dagen waarop de Báb hen had voorbereid. Bahá'u'lláh Zelf zegt dat op die Dag “al het geschapene werd ondergedompeld in de zee van loutering”.⁴³

Er is weinig bekend over de details van de gesprekken die Bahá'u'lláh voerde met de stroom bezoekers die Hij ontving in de Tuin van Ridván. De volgende woorden van de historicus Nabíl geven ons slechts een glimp van de glorie van die dagen:

“Iedere dag voor zonsopgang plachten de tuiniers de rozen langs de vier lanen in de tuin te vergaren en ze midden op de vloer van Zijn gezegende tent op te hopen. Op het uur, dat Zijn metgezellen in Zijn tegenwoordigheid hun ochtendthee kwamen drinken, was die stapel meestal reeds zo hoog, dat zij er niet overheen konden kijken. Al deze rozen placht Bahá'u'lláh iedere ochtend eigenhandig toe te vertrouwen aan enkele gelovigen, die Hij heenzone om ze uit Zijn naam aan Arabische en Perzische vrienden in de stad te brengen”. “Op een nacht,” vervolgt hij, “de negende nacht van de wassende maan, hield ik de wacht bij Zijn gezegende tent. Tegen het middernachtelijk uur zag ik Hem uit Zijn tent komen, voorbij de plekken gaan waar enkele van Zijn metgezellen lagen te slapen, en langs de maanovergoten, met bloemen omzoomde lanen van de tuin op en neer lopen. Het gezang van de nachtegalen klonk zo luid, dat alleen degenen die vlak bij Hem waren Zijn stem duidelijk konden horen. Hij bleef op en neer lopen tot Hij, midden in een van de lanen stilsthoudend, opmerkte, ‘Aanschouw deze nachtegalen. Hun liefde voor de rozen is zo groot dat zij, zonder te slapen, van de avondschemer tot zonsopgang hun melodieën

kwelen en zich met vurige hartstocht onderhouden met het voorwerp van hun aanbidding. Hoe dan kunnen zij die beweren ontvlamd te zijn door de roosachtige schoonheid van de Geliefde, verkiezen te slapen?’ Drie nachten achtereen hield ik de wacht en liep de ronde om Zijn gezegende tent. Iedere keer als ik langs de bank kwam, waarop Hij lag, merkte ik dat Hij wakker was, en iedere dag zag ik Hem van de ochtend tot de avond voortdurend in gesprek gewikkeld met de stroom bezoekers die vanuit Bagdad bleef komen. Niet eenmaal kon ik in Zijn woorden ook maar een spoor van geveinsdheid ontdekken.”⁴⁴

Vandaag de dag wordt het Feest van Riḍván elk jaar over de hele wereld gevierd ter herdenking van de Verklaring van de Zending van Bahá’u’lláh. Het duurt twaalf dagen en is het heiligste en belangrijkste van alle bahá’í-feestdagen.

1. Vertel in uw eigen woorden de droom die Bahá’u’lláh had tegen het einde van Zijn verblijf in Bagdad.

2. Wat was de betekenis van de droom? _____

3. Wanneer heeft Bahá’u’lláh de Tafel van de Heilige Zeevaarder geopenbaard? _____

4. Wat voorspelde de Tafel van de Heilige Zeevaarder? _____

5. Wat bracht de boodschapper van de regering naar Bahá’u’lláh op de dag dat de Tafel werd voorgelezen aan de vrienden die in Zijn aanwezigheid bijeen waren?

6. Wat werd de volgende dag aan Bahá’u’lláh overhandigd? _____

7. Waar had de regering besloten om Bahá'u'lláh heen te sturen? _____
8. Wat deed Bahá'u'lláh met de som geld die de regering Hem had aangeboden voor zijn reizen? _____

9. Hoe reageerde de gemeenschap van volgelingen op het nieuws van Bahá'u'lláh's naderende vertrek? _____

10. Wat deed Bahá'u'lláh als teken van Zijn liefde voor de gelovigen in Bagdad?

11. Onder welke naam staat de tuin waar Bahá'u'lláh zijn Zending openbaarde, nu bekend?

12. Hoeveel dagen verbleef Hij in deze tuin? _____
13. Verwijzend naar die glorieuze dagen die Bahá'u'lláh in de Tuin van Riḍván doorbracht, vertelt Nabíl ons:
- a. Iedere dag voor zonsopgang plachten de tuiniers _____
en ze _____
 - b. Die stapel rozen was, wanneer Bahá'u'lláh's metgezellen in Zijn tegenwoordigheid _____, meestal reeds zo hoog, _____
 - c. Al deze rozen placht Bahá'u'lláh iedere ochtend eigenhandig toe te vertrouwen aan enkele gelovigen, die Hij heenzond om ze uit Zijn naam

 - d. Op een nacht was Nabíl toevallig een van degenen _____

 - e. Tegen het middernachtelijk uur zag Nabíl Hem uit Zijn tent komen, voorbij de _____

en langs _____
 - f. _____ klonk zo luid, dat alleen degenen die vlak bij Bahá'u'lláh waren _____.

g. Bahá'u'lláh bleef op en neer lopen tot Hij

 _____, 'Aanschouw deze
 _____. Hun _____ voor de _____ is zo groot
 dat zij, _____ van _____ tot
 _____ hun _____ en zich
 _____ onderhouden met _____
 van hun _____. Hoe dan kunnen zij die
 _____ te zijn door de
 _____ van de _____,
 verkiezen te _____.

h. Drie nachten achtereen hield Nabíl

i. Iedere keer als Nabíl langs de bank kwam, waarop Bahá'u'lláh lag,
 _____, en iedere dag zag
 hij Hem van de ochtend tot de avond

j. Niet eenmaal kon ik in de woorden die Bahá'u'lláh sprak

14. Wat hadden de vijanden van het Geloof geprobeerd te bereiken door Bahá'u'lláh af te scheiden van het merendeel van de gelovigen, en wat had God in plaats daarvan gewild?

15. Welk feest vieren we vandaag als de gedenkdag van de Verkondiging van Bahá'u'lláh's Zending? _____

16. Hoe lang duurt het Feest van Riḍván, en wanneer wordt het gevierd? _____

17. Bereid, nu je klaar bent met het bestuderen van Bahá'u'lláh's verbanning van Iran naar Irak, een korte toespraak voor over deze periode van Zijn leven en presenteer deze.

PARAGRAAF 22

Hieronder staan passages uit een Tafel geopenbaard door Bahá'u'lláh. Lees ze met gevoel hardop voor. Denk, terwijl je dat doet, terug aan Bahá'u'lláh's Openbaring in de Tuin van Ridván en laat Zijn Woorden je hart vervullen van blijdschap.

“De goddelijke Lentetijd is gekomen, o Verhevenste Pen, want het Hoogtij van de Albarmhartige komt snel naderbij. Maak u op en verheerlijk de naam van God voor de gehele schepping en verkondig Zijn lof op zulk een wijze dat al het geschapene zal worden herboren en vernieuwd. Spreek en houd U niet stil. De dagster van gelukzaligheid schijnt boven de horizon van Onze naam, de Gelukzalige, aangezien het koninkrijk van de naam van God is getooid met het versiersel van de naam van uw Heer, de Schepper der hemelen. Sta op voor de volkeren der aarde en wapen u met de kracht van deze Grootste Naam, en behoer niet tot hen die dralen...

Kunt u in deze Dag iemand anders ontdekken dan Mij, o Pen? Wat is er geworden van de schepping en haar verschijnselen? Wat is er geschied met de namen en hun koninkrijk? Waarheen is al het geschapene, gezien of ongezien, gegaan? Wat is er gebeurd met de verborgen geheimen van het heelal en zijn openbaringen? Zie, de gehele schepping is voorbij gegaan! Er is niets over dan Mijn Aangezicht, de Immerverblijvende, de Luisterrijke, de Alglorierijke.

Dit is de Dag waarop niets anders kan worden waargenomen dan de pracht van het Licht dat van het aangezicht van Uw Heer, de Genadige, de Milddadigste, afstraalt. Waarlijk, Wij hebben ieder mens doen ophouden te bestaan krachtens Onze onweerstaanbare en allesonderwerpente soevereiniteit. Daarna hebben Wij een nieuwe schepping in het leven geroepen als een teken van Onze genade jegens de mensen. Ik ben waarlijk de Almilddadige, de Aloude van Dagen...

Zeg: Dit is het Paradijs op welks gebladerte de wijn van uiting de getuigenis heeft gestempeld: “Hij die verborgen was voor de ogen der mensen is geopenbaard, bekleed met soevereiniteit en macht!” Dit is het Paradijs, waarvan het geritsel der bladeren verkondigt: “O gij die de hemelen en de aarde bewonen! Daar is verschenen wat nog nimmer tevoren is verschenen. Hij Die sinds mensenheugenis Zijn Gelaat voor het oog der schepping had verborgen is thans gekomen.” Uit de fluisterende bries die door de takken waait komt de roep: “Hij die de soevereine Heer is over allen werd geopenbaard. Het Koninkrijk is aan God.” Terwijl uit de stromende wateren het gemurmel kan worden gehoord: “Alle ogen zijn verblijd, want Hij die door niemand is aanschouwd, Wiens geheim niemand heeft ontdekt, heeft de sluier van heerlijkheid opgelicht en het aangezicht van Schoonheid onthuld.”

Binnen dit Paradijs en vanuit de hoogten van de verhevenste vertrekken daarvan hebben de Maagden des Hemels luid geroepen en gejuicht: “Verblijd u, gij bewoners van de rijken in den hoge, want de vingers van Hem Die de Aloude van Dagen is, luiden in de naam van de Alglorierijke de Grootste Klok binnen in het hart der hemelen. De handen van milddadigheid hebben de kelken van eeuwig leven rondgedragen. Kom naderbij en drink met volle teugen. Drink met gezonde smaak, o gij die de ware incarnatie van verlangen, u die de belichaming bent van heftig begeren!”⁴⁵

PARAGRAAF 23

Bahá'u'lláh, Zijn familie en de kleine groep gelovigen die hen vergezelde, bleven maar vier maanden in Constantinopel. De Perzische regering ging op afstand door met het vervolgen van Degene wiens groeiende invloed zij duidelijk als een bedreiging zag. Haar ambassadeur aan het hof van de Sultán, de heerser van het Ottomaanse Rijk, zette een systematische campagne op tegen Bahá'u'lláh. De omgeving waarin de sultan, zijn ministers en hun metgezellen verbleven was een plek vol verraad, intriges en schijnheiligheid. Bahá'u'lláh weigerde om iets te maken te hebben met deze onwaardige mensen. Dit maakte het zelfs gemakkelijker voor de Perzische ambassadeur om de geesten van de autoriteiten te voeden met beschuldigingen en leugens. Zijn onophoudelijke pogingen waren effectief en uiteindelijk werd er een decreet uitgevaardigd dat Bahá'u'lláh verbannen moest worden naar de stad Adrianopel, nog verder van de Perzische grens.

Bahá'u'lláh's reactie op het bevel was een daad van uitzonderlijke moed. Hij openbaarde meteen een lange Tafel waarin Hij de sultan in eigen persoon aansprak, hem en zijn ministers berispte en hun onvolwassenheid en onbekwaamheid aan de kaak stelde. De Tafel werd aan de Eerste Minister van de sultan bezorgd in een verzegelde envelop. Er is gezegd dat toen hij de brief opende en hem begon te lezen, hij bleek werd en zei: "Het lijkt wel of de Koning der Koningen zijn bevel heeft uitgevaardigd tegen zijn nederigste vazal om hem tot de orde te roepen."⁴⁶

De twaalf dagen durende reis van Constantinopel naar Adrianopel was zeer zwaar voor Bahá'u'lláh en zijn familie die nu begonnen was aan haar derde verbanningstocht. Het was de maand december en het weer was extreem koud. Zelfs om water van de bronnen te krijgen die zij tijdens hun reis tegenkwamen moesten zij vuur maken om het ijs te laten smelten. De meeste bannelingen hadden niet voldoende kleren om hen te beschermen tegen zulk gruwelijk weer.

Bahá'u'lláh arriveerde in Adrianopel op 12 december 1863 en verbleef gedurende vier en een half jaar in deze stad. Deze periode was er weer een van pijnlijke crisissen en van grootse overwinningen. Naarmate de invloed van Bahá'u'lláh groeide, brandde het vuur van jaloezie steeds heviger in het hart van Mírzá Yahyá. Hij werd steeds stoutmoediger in zijn tegenstand en deed zijn best om de bábís te weerhouden van het accepteren van de Manifestatie van God voor deze Dag. De moeilijkheden die hij veroorzaakte hadden niet alleen effect op de gemeenschap zelf, maar gaven ook de vijanden buiten het Geloof munitie welke zij gebruikten voor het lanceren van verdere aanvallen tegen Bahá'u'lláh en Zijn volgelingen. Mírzá Yahyá's verraad scheen geen grenzen te hebben. Hij besloot zelfs om Bahá'u'lláh te vergiften en bleef plannen beramen en uitwerken totdat hij uiteindelijk zijn doel bereikte. Het effect van het vergif op Bahá'u'lláh was ernstig en ondanks dat Hij herstelde, hield Hij er tot aan het einde van Zijn leven een bevende hand aan over.

Adrianopel zal natuurlijk niet herinnerd worden vanwege de schandelijke daden van Mírzá Yahyá maar voor de grote overwinningen die Bahá'u'lláh in die stad behaalde. Het was van daar dat Bahá'u'lláh vele van Zijn Tafelen gericht aan de koningen en heersers van de wereld verstuurde en Zijn Geloof ver en wijd verkondigde.

Zijn openbare Verkondiging vertegenwoordigde het derde stadium van een geleidelijk proces waardoor Zijn Zending aan de mensheid bekend werd gemaakt. Het eerste stadium begon in de Sýyáh-Chál in Teheran toen de Goddelijke Geest zich aan Bahá'u'lláh openbaarde en Hem aankondigde dat Hij de Drager was van Gods Boodschap voor deze Dag. Hoewel de geboorte van Zijn Openbaring een decennium onbekend bleef, wekte het, zoals de dageraad, slapende

zielen, ontwaakten de ontvankelijksten en bereidde hen voor om Bahá'u'lláh te herkennen. Het tweede stadium begon in de Tuin van Ridván, waar Hij Zijn zending verklaarde aan sommige van de vrienden die bijeengekomen waren om afscheid van Hem te nemen. Nu was een klein aantal bevoorrechte zielen zich bewust van Zijn Rang. Het derde stadium zag de universele verkondiging van Zijn Zending. Het begon in Constantinopel, kreeg een aanzienlijke impuls in Adrianopel, en bereikte zijn grootste hoogte in 'Akká, de volgende en laatste plaats van Zijn ballingschap.

1. Hoe lang is Bahá'u'lláh in Constantinopel gebleven? _____
2. Hoe komt het dat Zijn verblijf in Constantinopel zo kort was? _____

3. Waarom raakte Bahá'u'lláh niet betrokken bij het hof van de Sultan tijdens Zijn verblijf in de hoofdstad? _____

4. Hoe maakte de Perzische ambassadeur gebruik van Bahá'u'lláh's weigering om iets te maken te hebben met de leden van het hof en hun onwaardige doelen? _____

5. Waarheen werd hij vervolgens verbannen? _____
6. Waarom wilde de Perzische regering hem verder weg van haar grenzen sturen? _____

7. Wat deed Bahá'u'lláh toen hij het nieuws van Zijn verbanning uit Constantinopel ontving? _____

8. Wat merkte de minister-president van de Sultan op toen hij de brief van Bahá'u'lláh las?

-
9. Wanneer kwam Bahá'u'lláh aan in Adrianopel? _____
 10. Hoe lang bleef Hij in die stad? _____
 11. Wat was de belangrijkste ontwikkeling die plaatsvond in Adrianopel? _____
-
12. Hoeveel stadia heeft Bahá'u'lláh's verklaring van Zijn Zending aan de mensheid doorlopen? _____
 13. Wat was het eerste stadium? _____
 14. Wat was het tweede stadium? _____
 15. Wat was het derde stadium? _____

PARAGRAAF 24

Mírzá Yahyá's openlijke oppositie tegen Bahá'u'lláh in Adrianopel veroorzaakte grote beroering onder de kleine groep ballingen, van wie velen net een glimp begonnen op te vangen van Bahá'u'lláh's Rang. Dit gaf de vijanden van de Zaak, die de macht van twee regeringen achter zich hadden - de Perzische en de Ottomaanse - de gelegenheid die zij nodig hadden om een nieuwe slag toe te brengen aan het pasgeboren Geloof van God. Op een ochtend werd het huis van Bahá'u'lláh plotseling omsingeld door soldaten, en iedereen werd gezegd zich voor te bereiden op onmiddellijk vertrek. Gedurende enige tijd wist niemand wat hun lot zou zijn. De grootste angst in de harten van de meesten was om gescheiden te worden van hun Geliefde, want er waren geruchten dat Bahá'u'lláh en Zijn familie naar één plaats zouden worden verbannen, terwijl de anderen gedwongen zouden worden zich te verspreiden. Uiteindelijk werd duidelijk dat Bahá'u'lláh zou worden verbannen naar de gevangenisstad 'Akká, en Mírzá Yahyá naar het eiland Cyprus. De meerderheid van de bannelingen, ongeveer zeventig in getal, werd naar 'Akká gezonden, waaronder de twee meest gemene aanhangers van Mírzá Yahyá. Vier van de metgezellen van Bahá'u'lláh, daarentegen, werden met de groep van Mírzá Yahyá naar Cyprus verbannen.

Bahá'u'lláh en zijn familie verlieten Adrianopel op 12 augustus 1868 en, na een moeilijke reis over land en zee, kwamen zij op 31 augustus in 'Akká aan. De inwoners van 'Akká waren gewend aan de komst van gevangenen aangezien de stad door de Ottomanen werd gebruikt als verbanningsoord voor misdadigers en opruiers. Deze keer werd hen verteld dat de nieuwkomers vijanden van de staat, van God en Zijn religie waren. De Sultan had bevolen dat zij in strikte afzondering moesten worden gehouden, in de overtuiging dat de barre omstandigheden van 'Akká tot hun uiteindelijke uitroeiing zouden leiden. Het bevel van de Sultan werd in het openbaar in de moskee voorgelezen, en iedereen begreep dat deze Perzen tot eeuwige gevangenschap waren veroordeeld en dat omgang met hen ten strengste verboden was.

Na hun ontschepping in 'Akká, werden de bannelingen naar de kazerne gebracht, waarvan een gedeelte hun gevangenis zou worden. Ze kregen de eerste nacht geen eten en drinken en daarna

kreeg ieder drie broden van slechte kwaliteit per dag. Al snel werd iedereen, op twee na, ziek en kort daarna stierven drie van hen. De bewakers weigerden de doden te begraven zonder de nodige onkosten vergoed te krijgen. Een klein gebedskleedje gebruikt door Bahá'u'lláh werd verkocht, en het bedrag werd aan de bewakers gegeven. Later werd vernomen dat zij hun woord niet hadden gehouden en de doden ongewassen, niet gehuld in een doodskleed en zonder kist hadden begraven. Zij hadden in feite twee keer het bedrag gekregen dat nodig was voor de begrafenis.

Hoewel de omstandigheden van de gevangenschap geleidelijk verbeterden, waren de eerste jaren in 'Akká een periode van ernstig lijden voor Bahá'u'lláh. Wat Hij had doorstaan in de Sýyáh-Chál was Hem uitsluitend aangedaan door de externe vijanden van het Geloof. De beroering in Adrianopel was van interne aard. De crisis van die eerste jaren in 'Akká echter, werd veroorzaakt door zowel externe als interne krachten. Hijzelf verwijst naar deze periode in woorden zoals de volgende:

“Weet, dat bij Onze aankomst op deze Plek, Wij die wensten aan te duiden als de ‘Grootste Gevangenis’. Ofschoon Wij vroeger in een ander land (Teheran) in ketenen en boeien waren gekluisterd, weigerden Wij het niettemin met die naam aan te duiden. Zeg: denk erover na, o gij, die met begrip zijt begiftigd!”⁴⁷

Ondanks het bevel van de Sultan dat niemand met Bahá'u'lláh en Zijn familie mocht omgaan, maakte een aantal gelovigen in Perzië de lange reis naar 'Akká, vaak te voet, in de hoop dat zij in Zijn aanwezigheid zouden worden toegelaten. Bij aankomst stonden deze toegewijde zielen, niet in staat om Hem te naderen, op een afstand met hun gezicht naar Zijn gevangenis, tevreden om door de tralies van Zijn raam zelfs maar een glimp van Zijn gestalte op te vangen. Het wuiven van Zijn gezegende Hand was voldoende beloning voor de maandenlange reis en de meesten van hen keerden huiswaarts vol dankbaarheid voor de milddadigheid die zij hadden ontvangen.

De meest tragische gebeurtenis uit deze periode was de plotselinge dood van Bahá'u'lláh's zoon Mírzá Mihdí, bekend als de Zuiverste Tak. Op een avond was hij op het dak van de kazerne, heen en weer benend in gebed en meditatie, toen hij door een dakraam viel op een houten krat op de vloer eronder. Zijn ribben waren doorboord en, hoewel er een dokter werd geroepen, was er niets aan te doen. Binnen tweeëntwintig uur was hij dood. Voor zijn heengaan, vroeg Bahá'u'lláh aan de Zuiverste Tak wat hij wenste. Hij antwoordde: “Ik wens dat het volk van Bahá in staat zal zijn om Uw aanwezigheid te bereiken.” “En zo zal het zijn,” zei Bahá'u'lláh. “God zal je wens inwilligen.”⁴⁸

Hoe zwaar Bahá'u'lláh's lijden in de Grootste Gevangenis ook was, we moeten niet vergeten dat Zijn verbanning naar 'Akká de vervulling was van profetieën uit het verleden. Het was in 'Akká dat de Zon van Waarheid vierentwintig jaar lang in haar volle glorie zou schijnen. Het was gedurende deze periode dat Hij, de berg Karmel dichtbij Haifa bezoekend, 'Abdu'l-Bahá aanwees waar de Grafftombe van de Báb later gebouwd moest worden. Het zou Zijn eigen rustplaats zijn in Bahjí, in de periferie van 'Akká, wat de Heiligste Plek op aarde zou worden, waarheen Zijn volgelingen over de hele wereld zich dagelijks in gebed zouden wenden. Op het terrein van het Heiligdom van de Báb zou de zetel van het Universele Huis van Gerechtigheid worden gevestigd. De tweelingsteden Haifa en 'Akká zouden het geestelijk en bestuurlijk wereldcentrum van het Bahá'í-geloof worden. Het was dus met deze woorden dat Bahá'u'lláh, in een Tafel die geopenbaard was tijdens de eerste jaren die hij in Adrianopel doorbracht, gezinspeeld had op Zijn verbanning naar 'Akká:

“Bij Onze aankomst werden Wij verwelkomd met banieren van licht, waarop de Stem van de Geest luide uitriep: ‘Spoedig zullen allen die op aarde wonen zich scharen onder deze banieren.’”⁴⁹

1. Hoe hebben de vijanden van buiten het Geloof de problemen, veroorzaakt door Mirzá Yahyá in Adrianopel in hun voordeel gebruikt? _____

2. Waarheen werd Bahá'u'lláh vervolgens verbannen? _____
3. Waarheen werd Mírzá Yahyá gestuurd? _____
4. Hoeveel mensen vergezelden Bahá'u'lláh naar 'Akká? _____
5. Waarom denk je dat sommige van Bahá'u'lláh's volgelingen naar Cyprus werden gestuurd met Mírzá Yahyá en twee van Yahyá's aanhangers naar 'Akká werden gestuurd? _____

6. Op welke datum vertrok Bahá'u'lláh uit Adrianopel? _____
7. Op welke datum kwam Hij aan in 'Akká? _____
8. Welke orders had de Sultan gegeven betreffende de gevangenneming van Bahá'u'lláh en degenen die hem vergezelden? _____

9. Hoe hebben de mensen van 'Akká de orders leren kennen? _____

10. Waarheen werden Bahá'u'lláh en zijn metgezellen gebracht bij hun aankomst in 'Akká?

11. Beschrijf in een paar woorden de omstandigheden van hun eerste dagen in de gevangenis:

12. Hoe noemde Bahá'u'lláh 'Akká? _____
13. Wat was de meest tragische gebeurtenis in de beginjaren in 'Akká? _____

14. Onder welke omstandigheden gingen de eerste pelgrims naar 'Akká? _____

15. Beschrijf de omstandigheden rond de dood van de Zuiverste Tak in je eigen woorden.

16. Hoeveel jaar verbleef Bahá'u'lláh in 'Akká en omgeving? _____
17. Waarop wees Bahá'u'lláh 'Abdu'l-Bahá tijdens zijn bezoek aan de berg Karmel in Haifa?

18. Wat is de Heiligste Plek op aarde en waar bevindt die zich? _____

19. Waar is de zetel van het Universele Huis van Gerechtigheid? _____

20. Waar is het geestelijke en bestuurlijke wereldcentrum van het Bahá'í-geloof?

21. Weet u wat pelgrims vandaag doen als ze Haifa en ‘Akká bezoeken? Misschien wilt u een vriend uit uw gemeenschap vragen die naar het Heilige Land op bedevaart is geweest om jullie daarover te vertellen.

PARAGRAAF 25

In ‘Akká zette Bahá’u’lláh Zijn universele verkondiging voort. Hier zijn een aantal passages die Hij vanuit Adrianopel en ‘Akká aan de koningen en regeringsleiders van de wereld richtte.

Aan de Franse keizer, Napoleon III:

“O Koning van Parijs! Zeg aan de priesters dat zij niet langer de klokken luiden. Bij God, de Ware! De Machtigste Klok is verschenen in de vorm van Hem die de Grootste Naam is...”⁵⁰

Aan Alexander II, de tsaar van Rusland:

“Sta op onder de mensen in de naam van deze allesoverheersende Zaak en roep dan de volkeren op tot God, de Verhevene, de Grote.”⁵¹

Aan koningin Victoria van het Verenigd Koninkrijk:

“Leg uw begeerte terzijde en richt uw hart op uw Heer, de Aloude van Dagen. Wij maken melding van u omwille van God en wensen dat uw naam zal worden verheven door uw gedachtenis aan God, de Schepper van hemel en aarde.”⁵²

Aan Wilhelm I, koning van Pruisen:

“Hoed u dat hoogmoed u niet belet de Dageraad van goddelijke Openbaring te erkennen, dat aardse begeerten u niet, als door een sluier, scheiden van de Heer van de Troon in den hoge en van de aarde hier beneden.”⁵³

Aan Frans-Jozef, keizer van Oostenrijk:

“Open uw ogen, opdat gij deze glorieuze Verschijning kunt aanschouwen, en Hem kunt erkennen Die gij bij dag en bij nacht aanroept, en opdat gij uw blik kunt laten rusten op het Licht dat stralend boven deze heldere Horizon schijnt.”⁵⁴

Aan ‘Abdu’l-’Azíz, sultan van het Ottomaanse Rijk:

“Laat de vreze Gods niet varen, en behoort tot hen, die rechtmatig handelen. Verzamel die dienaren rondom u, waarvan gij de geur van geloof en gerechtigheid kunt bespeuren, en beraad u met hen, en kies wat het beste is in uw ogen, en behoort tot hen die edelmoedig handelen.”⁵⁵

Aan Sháh Násiri’d-Dín van Perzië:

“Wij bidden dat Hij uit Zijn overvloed – verheven is Hij – door deze gevangenschap de hals van de mensen bevrijdt van ketenen en boeien, en hen zich met oprechte gezichten doet wenden tot Zijn Aangezicht, Die de Machtige, de Vrijgevege is. Bereid is Hij te antwoorden wie Hem aanroept en nabij is Hij hen die met Hem spreken.”⁵⁶

Aan de heersers van Amerika en de presidenten van haar republieken:

“Richt de terneergeslagenen op met rechtvaardige hand en verpletter de invloedrijke onderdrukker met de roede van de geboden van Uw Heer, de Beschikker, de Alwijze.”⁵⁷

Aan Paus Pius IX:

“Het Woord dat de Zoon verborgen hield, is geopenbaard. Het is neergezonden in de vorm van de menselijke tempel op deze dag. Gezegend zij de Heer, Die de Vader is! Voorwaar, Hij is gekomen tot de volkeren in Zijn grootste majesteit.”⁵⁸

Aan alle gezamenlijke monniken van de christelijke kerk:

“O samenkomst van monniken! Sluit u niet op in kerken en kloosters. Kom tevoorschijn met Mijn verlot en houd u bezig met datgene wat uw zielen en de zielen van de mensen ten goede zal komen.”⁵⁹

PARAGRAAF 26

Vier maanden na de plotselinge dood van de Zuiverste Tak moesten Bahá'u'lláh en Zijn metgezellen verwijderd worden uit de kazerne om plaats te maken voor legerstroepen. Hij en Zijn familie werden voor korte periodes in verschillende huizen geplaatst en uiteindelijk verhuisde Hij naar het huis dat vandaag de dag bekend staat als het huis van 'Abbúd. Zij bleven onder bewaking en werden omgeven door inwoners die beïnvloed door de bevelen van de sultan, onvriendelijk en vijandig tegenover hen stonden.

Na verloop van tijd kwamen de inwoners van 'Akká erachter dat deze kleine groep bannelingen uit Perzië onschuldig was en de omstandigheden van hun arrest werden enigszins verlicht. Veel van de veranderingen waren te danken aan 'Abdu'l-Bahá, die veel contact had met de inwoners van de stad en die in staat was om hen de ware motieven van de bahá'ís en de geest van zijn Vaders Leringen te laten zien. Uiteindelijk kon Bahá'u'lláh de stad 'Akká verlaten en nabij gelegen plaatsen bezoeken. Na zo lang in gevangenschap te hebben doorgebracht in een naargeestige stad, kon Bahá'u'lláh nu wat tijd doorbrengen op het platteland en kon Hij genieten van de schoonheid en het groen van de natuur waar Hij zoveel van hield.

De laatste jaren van Bahá'u'lláh's leven werden doorgebracht in het landhuis van Bahjí, net buiten 'Akká. Die was gebouwd terwijl Hij gevangen was binnen de muren van de stad en was verlaten door de eigenaar nadat er een epidemie was uitgebroken. 'Abdu'l-Bahá was in staat om dit huis te krijgen voor Zijn geliefde Vader, door het eerst te huren en het later te kopen.

Door de tijd heen was de houding van niet alleen de mensen uit 'Akká, maar ook van de nabijgelegen regio's van Syrië en Libanon tegenover Bahá'u'lláh volkomen veranderd. Hoewel de bevelen van de sultan nog steeds van kracht waren en Hij formeel gezien een gevangene was onder strikt huisarrest, werd Hij in werkelijkheid geëerbiedigd en gerespecteerd als een koning. Zelfs de ambtenaren uit de regio kwamen om Zijn raad en leiding. Zo groot is de kracht van Bahá'u'lláh's Openbaring om de harten der mensen te transformeren.

Gedurende de jaren in 'Akká en Bahjí openbaarde de pen van Bahá'u'lláh boeken vol leiding die de mensheid in staat zal stellen om een roemrijke wereldbeschaving op te bouwen. Het machtigste Werk dat uit Zijn pen vloeide was de Kitáb-i-Aqdas, het Heiligste Boek van Zijn

Beschikking, geopenbaard in het huis van ‘Abbúd rond 1873. Verwijzend naar Bahá’u’lláh’s Geschriften in het Heilige Land, legt Shoghi Effendi uit:

“De Geschriften van Bahá’u’lláh uit deze periode lijken in drie aparte categorieën uiteen te vallen, als wij het uitgestrekte gebied overzien dat ze omvatten. De eerste bevat die geschriften die het vervolg zijn op de bekendmaking van Zijn zending in Adrianopel. De tweede behelst de wetten en verordeningen van Zijn Beschikking, die voor het grootste gedeelte zijn opgetekend in de Kitáb-i-Aqdas, Zijn Heiligste Boek. De derde omvat de Tafelen die deels de fundamentele leerstellingen en grondbeginselen welke aan die Beschikking ten grondslag liggen, uiteenzetten, en die deels opnieuw bevestigen.”⁶⁰

De grote uitbreiding van het Geloof van Bahá’u’lláh in de Westerse wereld begon niet tijdens Zijn eigen leven; deze zou moeten wachten op de periode van ‘Abdu’l-Bahá’s beleid. Zijn leringen waren echter wel geïntroduceerd in landen van het Westen, en enkelen daar waren op de hoogte van de Gevangene van ‘Akká, die een opmerkelijke invloed had op hen met wie Hij in contact kwam. In de lente van 1890, tegen het einde van Bahá’u’lláh’s leven, kwam Edward Granville Browne, een bekende geleerde uit Cambridge, Engeland, om Hem te ontmoeten. De volgende passages zijn uit zijn verslag van dat historische interview:

“...mijn geleider hield een ogenblik stil, terwijl ik mijn schoenen uitdeed. Toen trok hij met een snelle beweging van de hand het gordijn open en liet het weer vallen nadat ik gepasseerd was. Ik bevond mij in een ruim vertrek, waar langs de verst verwijderde wand een divan stond, terwijl aan de kant tegenover de deur twee of drie stoelen waren geplaatst. Hoewel ik een flauw vermoeden had waarheen ik ging en wie ik zou zien (men had mij geen nadere aanduidingen gegeven), verliepen er een of twee seconden eer ik mij er plotseling met een gevoel van verbazing en ontzag van bewust werd dat ik niet alleen was in de kamer. In de hoek, waar de divan tegen de muur aansloot, zat een wonderbaarlijke en eerbiedwaardige figuur die een vilten hoofddeksel droeg van het soort dat de derwisjen ‘táj’ noemen, maar van ongewone hoogte en vorm, waarvan het benedenste gedeelte omwonden was met een smalle witte tulband. Het gelaat van hem op wie mijn blik viel, zal ik nooit vergeten, ofschoon ik het niet kan beschrijven. De doordringende ogen leken diep in iemands ziel te lezen, macht en autoriteit spraken uit dat hoge voorhoofd, diepe groeven in voorhoofd en gelaat deden aan een leeftijd denken die in tegenspraak scheen te zijn met het gitzwarte haar en de tot zijn middel reikende, weelderige baard. Onnodig te vragen in wiens tegenwoordigheid ik mij bevond, toen ik diep boog voor één die het voorwerp is van een toewijding en liefde die koningen hem zouden benijden en waarnaar keizers vergeefs verlangen!” Een zachte, waardige stem verzocht mij plaats te nemen en vervolgde: **‘Geprezen zij God, dat u gekomen bent! [...] U bent hier gekomen om een gevangene en banneling te zien... Wij wensen slechts het welzijn van de wereld en het geluk van de volkeren, toch houdt men Ons voor een onruststoker en oproerkraaiër, die het verdient gekneveld en verbannen te worden... Dat alle volkeren één worden in geloof en alle mensen als broeders, dat de banden van liefde en eenheid onder de mensen verstevigd worden, dat verscheidenheid van godsdienst ophoudt te bestaan, alle onenigheid tussen de rassen teniet wordt gedaan – welk kwaad schuilt daarin? [...] Toch zal dit eenmaal geschieden; dit vruchteloos strijden, deze vernietigende oorlogen zullen voorbijgaan en de ‘Allergrootste Vrede’ zal komen... Hebt u dit ook in Europa niet nodig? Is dit niet wat Christus heeft voorgezegd? [...] Toch zien Wij uw koningen en heersers hun schatten verspillen aan middelen die tot vernietiging van het menselijk ras leiden in plaats van ze aan te wenden om het geluk van de mensheid te bevorderen... Deze**

strijd, dit bloedvergieten en deze onenigheid moeten ophouden en alle mensen moeten als één familie worden... Men beroeme zich er niet op zijn vaderland lief te hebben, maar stelle er een eer in de wereld lief te hebben...”⁶¹

1. Onder welke omstandigheden werden Bahá'u'lláh en Zijn metgezellen verwijderd uit de kazerne? _____

2. Wat is de naam van het huis in 'Akká waar Bahá'u'lláh en Zijn familie uiteindelijk naar verhuisden? _____
3. Hoe veranderden de omstandigheden van hun leven in 'Akká? _____

4. Wat veroorzaakte deze verandering? _____

5. Wat is de naam van het landhuis waar Bahá'u'lláh de laatste jaren van zijn leven doorbracht? _____
6. Welke omstandigheden leidden ertoe dat 'Abdu'l-Bahá het landhuis van Bahjí kon verkrijgen? _____

7. Wat is het belangrijkste Werk geopenbaard door Bahá'u'lláh tijdens de jaren in 'Akká?

8. Waar werd het geopenbaard en wanneer? _____

9. Wat waren de drie categorieën waarin, volgens Shoghi Effendi, de Geschriften tijdens deze periode vielen?
 - a. _____

b. _____

c. _____

10. Noem een aantal wetten van de Beschikking van Bahá'u'lláh? _____

11. Noem een aantal principes en doelstellingen van de Beschikking van Bahá'u'lláh?

12. Wie was Edward Granville Browne? _____

13. Met welke woorden beschrijft Edward Granville Browne hoe het, buigend voor Bahá'u'lláh, voelt om in Zijn aanwezigheid te zijn? _____

14. Overeenkomstig de woorden opgetekend door Edward Granville Browne:
– Wat zegt Bahá'u'lláh dat Zijn verlangen is? _____

– Wat zegt Hij dat alle volkeren zouden moeten worden? _____

- Wat wenst Hij versterkt te zien? _____

- Wat roept Hij op om op te houden te bestaan? _____

- Wat roept Hij op om teniet te worden gedaan? _____

- Wat voorspelt Hij dat er zal gebeuren? _____

- Waarin zegt Bahá'u'lláh dat wij allen moeten roemen? _____

PARAGRAAF 27

De Kitáb-i-Aqdas is geen groot boek; het bestaat uit slechts 190 paragrafen. Desondanks liggen hierin de basiswetten en verordeningen besloten van de toekomstige wereldorde. Shoghi Effendi verwijst ernaar als het Moederboek van Bahá'u'lláh's Beschikking en het Handvest van Zijn Nieuwe Wereld Orde. Tijdens uw leven zult u passages uit de Kitáb-i-Aqdas herhaaldelijk bestuderen bij het streven om uw gedachten en daden in overeenstemming te brengen met de geboden van God. Voor dit moment wordt voorgesteld dat u uw best doet om de eerste vijf paragrafen uit uw hoofd te leren.

“De eerste plicht die God Zijn dienaren voorschrijft is de erkenning van Hem Die de Dageraad van Zijn Openbaring en de Bron van Zijn wetten is, Die het Opperwezen vertegenwoordigt in het Koninkrijk van Zijn Zaak alsmede in de wereld der schepping. Al wie deze plicht nakomt is tot al het goede gekomen, en al wie zich daaraan onttrekt heeft zich op dwaalwegen begeven, ook al handelt hij nog zo rechtvaardig. Het betaamt een ieder die deze zeer verheven staat, deze hoogste top van alles te boven gaande heerlijkheid bereikt, elk gebod van Hem Die het Verlangen der wereld is in acht te nemen. Deze twee plichten zijn niet van elkaar te scheiden. De ene is niet aanvaardbaar zonder de andere. Aldus is bevolen door Hem Die de Bron van goddelijke inspiratie is.

Zij die door God met inzicht zijn begiftigd zullen geredelijk erkennen dat de door God bepaalde voorschriften het hoogste middel vormen voor de handhaving van orde in de wereld en de veiligheid van haar volkeren. Wie zich daarvan afwendt wordt tot de verachtelijken en dwazen gerekend. Wij hebben u waarlijk geboden niet te zwichten voor de ingevingen van uw boze hartstochten en verdorven begeerten, en de grenzen die de Pen van de Allerhoogste heeft vastgesteld niet te overschrijden, want deze vormen de levensadem voor al het geschapene. De zeëen van goddelijke wijsheid en goddelijke woorden zijn gerezen onder de ijle ademtocht van de Albarmhartige. Haast u om met volle teugen te drinken, o mensen met begrip! Zij die het Verbond van God hebben geschonden door Zijn gebod te

overtreden, en zich er geheel van hebben afgekeerd, hebben in de ogen van God, de Albezittende, de Allerhoogste, smartelijk gedwaald.

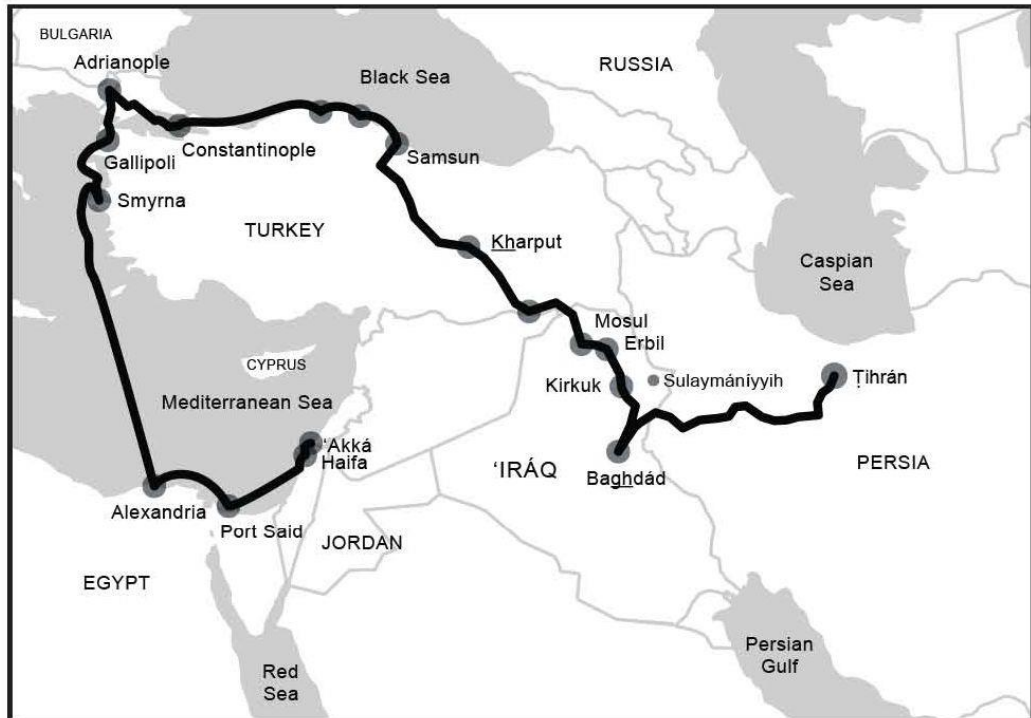
O gij volkeren der wereld! Weet voorzeker, dat Mijn geboden de lampen zijn van Mijn liefderijke voorzienigheid te midden van Mijn dienaren en de sleutels van Mijn barmhartigheid voor Mijn schepselen. Aldus is het neergezonden vanuit de hemel van de Wil van uw Heer, de Heer van Openbaring. Mocht iemand de zoetheid proeven van de woorden welke de mond van de Albarmhartige wenste uit te spreken, dan zou hij, al bezat hij de schatten der aarde, daar zonder uitzondering afstand van doen, opdat hij de waarheid zou kunnen aantonen van ook maar één van Zijn geboden, stralend boven de Dageraad van Zijn milddadige zorg en goedertierenheid.

Zeg: Uit Mijn wetten kunt gij de welriekende geur van Mijn kleed inademen en met behulp daarvan zullen de vaandels der overwinning op de hoogste toppen worden geplant. De Tong van Mijn gezag heeft, vanuit de hemel van Mijn almachtige heerlijkheid, deze woorden tot Mijn schepping gericht: ‘Neem Mijn geboden in acht uit liefde voor Mijn schoonheid.’ Gelukkig de minnaar die de goddelijke geur van zijn Meest Geliefde heeft ingeademd uit deze woorden, doortrokken van het parfum van een gratie die geen tong kan beschrijven. Bij Mijn leven! Hij die uit de handen van Mijn overvloedige genegenheid de uitgelezen wijn van rechtvaardigheid heeft gedronken, zal cirkelen om Mijn geboden die boven de Dageraad van Mijn schepping stralen.

Denk niet dat Wij u slechts een verzameling wetten hebben geopenbaard. Neen, veeleer hebben Wij met de vingers van macht en kracht het zegel van de uitgelezen Wijn verbroken. Hiervan getuigt hetgeen de Pen van Openbaring heeft onthuld. Overdenk dit, o mensen met inzicht!”⁶²

PARAGRAAF 28

Bahá'u'lláh's opeenvolgende verbanningen, hoewel ondernomen op bevel van twee despoten, in samenwerking met corrupte religieuze functionarissen, werden in werkelijkheid geleid door de hand van de Almachtige God zelf. De krachten die vrijkwamen door de Manifestatie van God toen Hij zich van plaats naar plaats verplaatste van Zijn geboorteland naar de kusten van 'Akká, in de nabijheid waarvan het geestelijke en bestuurlijke centrum van Zijn Geloof zou worden gevestigd, zijn niet te berekenen. De kaart hieronder, die de route van Zijn verbanningen toont, is u bekend uit uw bestudering van Boek 2. In het licht van de inzichten die u in dit deel hebt opgedaan, neemt u nu even de tijd om na te denken over de geestelijke betekenis van wat er gebeurde in elk van de meest opmerkelijke plaatsen. En, als u nadenkt over de talloze gebeurtenissen in verband met Zijn leven en een verdere glimp opvangt van Zijn grootheid en glorie, Zijn kracht en majesteit, denk dan aan Zijn woorden: “Hij Die voor de ogen van de mens eeuwig verborgen blijft, kan nimmer gekend worden behalve door Zijn Manifestatie, en Zijn Manifestatie kan geen groter bewijs van de waarheid van Zijn zending aanvoeren dan het bewijs van Zijn eigen Persoon.”

PARAGRAAF 29

Gedurende de jaren dat een Manifestatie van God in ons midden verkeert, worden Zijn buitengewone krachten over de wereld verspreid, waardoor de werkelijkheid van alle geschapen dingen ingrijpend verandert. In deze glorieuze Dag heeft Bahá'u'lláh bijna veertig jaar lang het Woord van God aan de mensheid geopenbaard, waarmee Hij de wereld van het bestaan begiftigde met onbegrensde mogelijkheden, waarvan de ontplooiing aanleiding zal geven tot een beschaving van onvoorstelbare schoonheid. Aan deze vier decennia van ononderbroken goddelijke Openbaring kwam een einde op 29 mei 1892.

Negen maanden voor Zijn hemelvaart had Bahá'u'lláh Zijn verlangen geuit om deze wereld te verlaten. Vanaf die tijd werd het steeds duidelijker uit de toon van de opmerkingen die Hij maakte dat het einde van Zijn leven op dit aardse vlak naderde. In de nacht van 8 mei kreeg Hij lichte koorts. De koorts nam de volgende dag toe, maar leek daarna te verdwijnen. Hij bleef toestaan dat sommigen van de gelovigen en pelgrims Hem ontmoetten. Het werd echter al snel duidelijk dat Hij niet in orde was. Zijn koorts keerde terug, deze keer sterker dan daarvoor en Zijn toestand verslechterde. Bij het aanbreken van de dag op 29 mei, in het 75e jaar van zijn leven, steeg Zijn geest op uit deze wereld.

Zes dagen voor Zijn heengaan riep Hij allen die in het landhuis van Bahjí verzameld waren bijeen voor wat hun laatste ontmoeting met Hem zou zijn. Terwijl Hij in bed lag, ondersteund door een van Zijn zonen, sprak Hij hen toe. “Ik ben zeer tevreden over u allen,” zei Hij. “Gij hebt vele goede diensten bewezen, en zijt zeer volhardend geweest in uw werkzaamheid. Gij zijt hier iedere ochtend en iedere avond gekomen. Moge God u bijstaan om verenigd te blijven. Moge Hij u helpen de Zaak van de Heer van bestaan tot aanzien te brengen.”⁶³ Er stroomden tranen uit de ogen van hen die om Hem heen verzameld waren.

Het bericht van Zijn hemelvaart werd ogenblikkelijk telegrafisch aan Sultan ‘Abdu’l-Ḥamíd gezonden, waarvan de eerste woorden luiden “De Zon van Bahá is ondergegaan”, en waarin de vorst werd ingelicht over het plan om het heilige stoffelijke overschot te begraven op het terrein van het landhuis. Een kleine kamer in een huis net ten westen van het landhuis werd uitgekozen, en kort na zonsondergang op de dag van Zijn hemelvaart, werden Zijn overblijfselen te ruste gelegd. Nabíl beschrijft de kwelling van die dagen met deze woorden: “Het komt mij voor, dat de geestelijke beroering in de stoffelijke wereld alle werelden van God heeft doen beven... Mijn geestelijk en stoffelijk spraakvermogen zijn niet bij machte de toestand te schetsen waarin wij ons bevonden... Temidden van de heersende opschudding zag men dat een groot aantal inwoners uit ‘Akká en de omliggende dorpen, die op het terrein van het landhuis waren samengestroomd, weenden en zich op het hoofd sloegen en hun verdriet uitschreeuwden.”⁶⁴

Een week lang was er een constante stroom van rouwenden die hun verdriet kwamen betuigen aan Bahá’u’lláh’s familie. Prominente mensen uit alle geledingen van de samenleving, inclusief moslims, Christenen en Joden, dichters, geestelijken en regeringsambtenaren, deelden in het rouwen over Zijn verlies en in het prijzen van Zijn deugden en grootheid. Velen van hen brachten zelfs een schriftelijk eerbetoon aan Hem. Soortgelijke eerbewijzen werden ontvangen uit steden in de hele regio, die allemaal werden voorgelegd aan ‘Abdu’l-Bahá, die nu de Zaak van Bahá’u’lláh vertegenwoordigde. Deze uitdrukkingen van verdriet waren echter, in de woorden van de Behoeder, “slechts een druppel vergeleken met de oceaan van droefenis en grenzeloze toewijding die bij het ondergaan van de Zon der Waarheid stroomde uit het hart van de vele, vele duizenden die Zijn Zaak hadden omhelsd, en die vastbesloten waren de banier in Perzië, India, Rusland, Irak, Turkije, Palestina, Egypte en Syrië hoog te houden.”

Presenteer nu, na even te hebben nagedacht over de bovenstaande paragrafen, samen met een ander lid van uw groep in eigen woorden het verslag van Bahá’u’lláh’s hemelvaart.

PARAGRAAF 30

Na het overlijden van Bahá’u’lláh werd Nabíl door ‘Abdu’l-Bahá uitgekozen om die passages te selecteren die de tekst vormen van de Tafel van Ontmoeting. Deze Tafel wordt geciteerd in de Heiligdommen van Bahá’u’lláh en de Báb, en wordt ook vaak gebruikt bij de herdenking van hun gedenkdagen. De hemelvaart van Bahá’u’lláh wordt herdacht in de vroege uren van 29 mei. Als u aan dergelijke bijeenkomsten in uw gemeenschap deelneemt zult u goed vertrouwd raken met de tekst van deze Tafel van buitengewone schoonheid, als u dat nog niet bent. Het is dan ook gepast, nu we deze cursus over het leven van Bahá’u’lláh beëindigen, dat u deze Tafel leest en erover nadenkt:

“De lof die vanuit Uw verhevenste Wezen is verschenen en de glorie die vanuit Uw luisterrijkste Schoonheid is voortgekomen ruste op U, o Gij die de Manifestatie van Grootheid zijt, en de Koning van Eeuwigheid, en de Heer van allen die in de hemel en op aarde zijn! Ik betuig dat door U de soevereiniteit van God en Zijn heerschappij, en de majesteit van God en Zijn grootheid zijn onthuld, de Dagsterren van aloude pracht hun luister in de hemel van Uw onherroepelijk gebod hebben verspreid, en de Schoonheid van de Ongeziene helder schijnt boven de horizon der schepping. Ik betuig bovendien dat Uw uitdrukkelijk bevel “Weest Gij” met slechts

één beweging van Uw Pen is voltrokken, Gods verborgen Geheim is onthuld, al het geschapene tot leven is geroepen en alle Openbaringen zijn neergezonden.

Ik getuig bovendien dat door Uw schoonheid de schoonheid van de Aanbedene is ontsluit, door Uw gelaat het gelaat van de Begeerde heeft geschenen, en dat Gij met één woord van U tussen al het geschapene hebt geoordeeld, waardoor zij die U zijn toegewijd naar de top van heerlijkheid opstijgen, en de ongelovigen in de diepste afgrond vallen.

Ik getuig dat hij die U kent God kent, en dat hij die Uw tegenwoordigheid bereikt de tegenwoordigheid Gods bereikt. Groot is daarom de gelukzaligheid van hem die in U en in Uw tekenen gelooft, die zich voor Uw soevereiniteit verootmoedigt, de eer geniet U te ontmoeten, het welbehagen van Uw wil verwerft, zich rond U beweegt en voor Uw troon heeft gestaan. Wee hem die tegen U zondigt en U verloochent, Uw tekenen afwijst, Uw soevereiniteit ontkent, tegen U opstaat, zich voor Uw aangezicht verhovaardigt, Uw bewijzen betwist, van Uw bewind en Uw heerschappij wegvluicht, en tot de ongelovigen wordt gerekend wier namen door de vingers van Uw bevel op Uw heilige Tafelen zijn gegrift.

Laat dan, o mijn God en mijn Geliefde, uit de rechterhand van Uw barmhartigheid en Uw goedertierenheid de heilige adem van Uw gunsten tot mij komen, dat zij mij van mijzelf en van de wereld mag wegvoeren naar de hoven van Uw nabijheid en van Uw tegenwoordigheid. Machtig zijt Gij te doen naar Uw behagen. Gij zijt waarlijk oppermachtig over alle dingen.

Het gedenken van God en Zijn lof, en de heerlijkheid van God en Zijn luister rusten op U, o Gij die Zijn schoonheid zijt! Ik getuig dat het oog der schepping nimmer heeft gerust op iemand zo verguisd als Gij. Gij waart alle dagen van Uw leven ondergedompeld in een oceaan van beproevingen. Er was een tijd dat Gij geketend en geboeid waart; andermaal werd Gij bedreigd door het zwaard van Uw vijanden. Ondanks dit alles hebt Gij toch alle mensen bevolen na te komen hetgeen U werd voorgeschreven door Hem die de Alwetende, de Alwijze is.

Moge mijn geest een offer zijn voor het onrecht dat Gij hebt ondergaan en mijn ziel een losgeld voor de tegenspoed die Gij hebt verduurd. Ik smee God, bij U en bij hen wier gelaat is verlicht door de pracht van het licht van Uw aangezicht, en die uit liefde voor U al wat hun werd bevolen zijn nagekomen, om de sluiers die tussen U en Uw schepselen zijn gekomen weg te nemen, en mij te voorzien van het goede van deze wereld en de wereld die komen gaat. Gij zijt in waarheid de Almachtige, de Verhevenste, de Alglorierijke, de Immervergevende, de Meedogendste.

Zegent Gij, o Heer mijn God, de goddelijke Lotusboom en zijn bladeren, zijn takken, zijn twijgen, zijn stammen en zijn uitlopers, zolang Uw voortreffelijkste namen en Uw verhevenste eigenschappen blijven bestaan. Bescherm hem dan tegen het kwaad van de aanvaller en de legers van tirannie. Gij zijt, in waarheid, de Almachtige, de Krachtigste. Zegent Gij eveneens, o Heer mijn God, Uw dienaren en Uw dienaressen die U bereikt hebben. Gij zijt waarlijk de Almiddadige, Wiens genade oneindig is. Geen God is er buiten U, de Immervergevende, de Edelmoedigste.”⁶⁵

PARAGRAAF 31

Vanuit uw eigen ervaring weet u dat u in de komende jaren talrijke gelegenheden zult hebben om het verhaal van het leven van Bahá'u'lláh te vertellen. U hebt het verhaal ongetwijfeld bij vele gelegenheden gedeeld sinds het voltooien van Boek 2, dat u een kort maar uitvoerig verslag bood van Zijn leven, als een van de verdiepende thema's die met vrienden en burens moesten worden verkend tijdens een reeks bezoeken aan hun huizen. Het verslag dat u nu hebt bestudeerd is gedetailleerder dan het verslag in Boek 2, en u zult in uw gesprekken over de persoon van Bahá'u'lláh de nieuw verworven kennis over de gebeurtenissen in Zijn leven inbrengen, al naar gelang de omstandigheden dat suggereren. Belangrijker echter zullen de inzichten zijn die u hebt opgedaan in de aard van Zijn Openbaring, het karakter van Zijn Zending, de omvang van de krachten die door Zijn verschijning vrijkomen, en de betekenis van deze periode in de menselijke geschiedenis. Wat de omstandigheden ook mogen zijn - een kort gesprek met iemand die nieuw is in het Geloof of een presentatie tijdens een bezoek aan een huishouden in uw dorp of buurt - het zijn deze inzichten die uiteindelijk van invloed zullen zijn op hoe u spreekt over de persoon van Bahá'u'lláh en wat u overbrengt aan de luisteraar. Natuurlijk zullen er momenten zijn waarop een eenvoudige presentatie nodig is, en de volgende bladzijden kunnen u daarbij helpen.

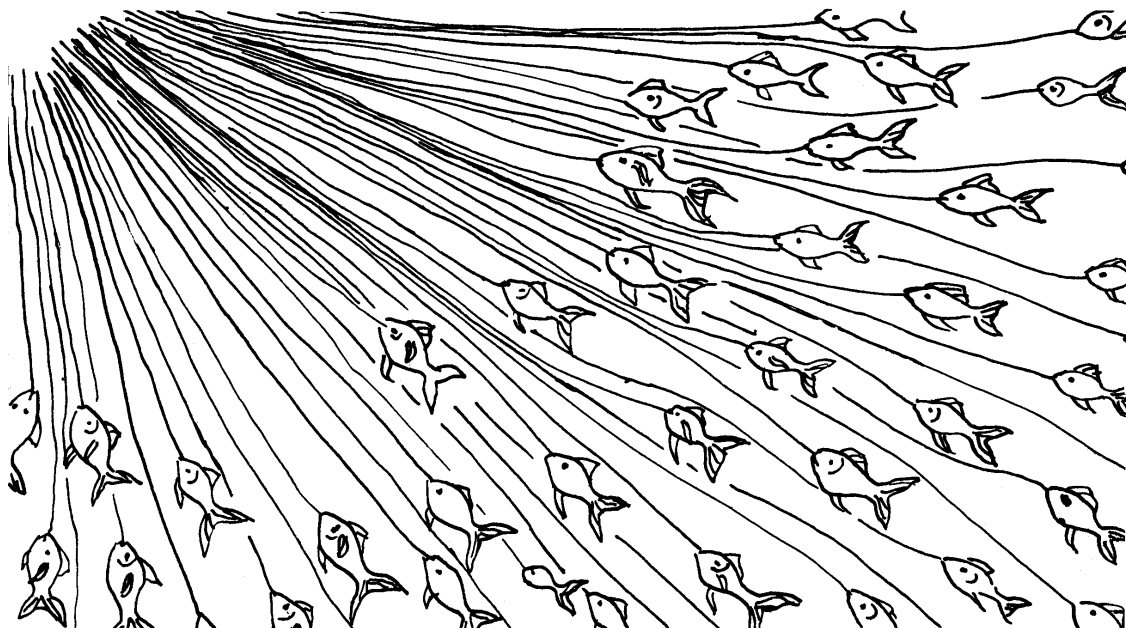
Bahá'u'lláh

De Heerlijkheid van God

Bahá'u'lláh werd geboren op 12 november 1817 in Teheran, de hoofdstad van Perzië.

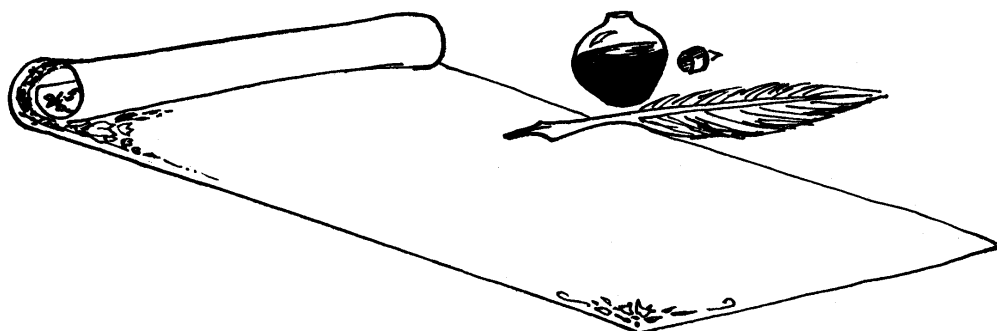
Vanaf Zijn kinderjaren vertoonde Hij tekenen van grootheid. Hij ontving thuis enig onderwijs, maar hoefde niet naar school te gaan, want Hij was door God begiftigd met aangeboren kennis.

Op een nacht had Zijn vader een droom waarin hij Bahá'u'lláh zag zwemmen in een oceaan. Het licht dat uit Zijn lichaam straalde verlichtte de wateren. Zijn lange zwarte haren dreven in alle richtingen, en een schare vissen volgde Hem, elk vasthoudend aan het uiteinde van een haar. Hij bewoog zich vrij en onbelemmerd. Deze droom was één van de vele aanwijzingen van de grote bestemming die Bahá'u'lláh te wachten stond.

Later toen Hij een jonge man was werd Bahá'u'lláh een hoge positie aan het hof van de koning aangeboden, maar dat wees Hij af. Hij wenste Zijn tijd te wijden aan het helpen van de onderdrukten, de zieken en de armen en het verdedigen van de zaak van rechtvaardigheid.

Toen Hij 27 jaar oud was, ontving Bahá'u'lláh een boekrol met Geschriften van de Báb, de nieuwe Boodschapper van God die het volk voorbereidde op de komst van de Belofte van alle Eeuwen. Bahá'u'lláh aanvaardde de Boodschap van de Báb en werd een van Zijn meest enthousiaste aanhangers.

De autoriteiten, die de door de Báb verkondigde waarheid niet wilden aanvaarden, gingen over tot vervolging van hen die in Hem geloofden, en zo begon het lijden van Bahá'u'lláh. In het jaar 1852 werd Hij gearresteerd en in de boeien geslagen in een van de vreselijkste gevangenissen van Teheran.

In deze gevangenis openbaarde God aan Bahá'u'lláh dat Hij Degene was die beloofd was door de Báb en al de Profeten uit het verleden. Uit deze donkere kerker rees de Zon van Waarheid die de wereld verlichtte en een nieuwe Dag in het leven van de mensheid inluidde.

Na vier maanden gevangenschap verbande de regering Bahá'u'lláh uit Zijn geboorteland. Tijdens de bittere koude van de winter, maakten Bahá'u'lláh en Zijn familie de lange reis van Teheran naar Bagdad.

In Bagdad verspreidde de roem van Bahá'u'lláh's wijsheid zich in alle richtingen. Mensen van elke achtergrond stroomden zich naar Zijn huis, Zijn hulp en advies zoekend. De regering, die bang was voor Bahá'u'lláh's invloed, besloot Hem nog verder van Zijn vaderland te verbannen.

Alvorens Bagdad te verlaten, verbleef Bahá'u'lláh twaalf dagen in een tuin buiten de stad, waar stromen bezoekers kwamen om afscheid van Hem te nemen. In deze tuin verkondigde Bahá'u'lláh dat Hij de Manifestatie van God was voor deze Dag. Eeuwenlang zal de periode van 21 april tot 2 mei gevierd worden als het Feest van Ridván, de verjaardag van de verklaring van Bahá'u'lláh van Zijn wereldomvattende Zending.

Sultán 'Abdu'l-Azíz van
het Ottomaanse Rijk

Tsaar Alexander II
van Rusland

Frans-Jozef,
keizer van Oostenrijk

Napoleon III,
keizer van Frankrijk

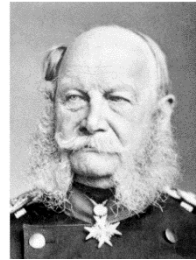
Násiri'd-Dín Sháh
van Perzië

Paus Pius IX

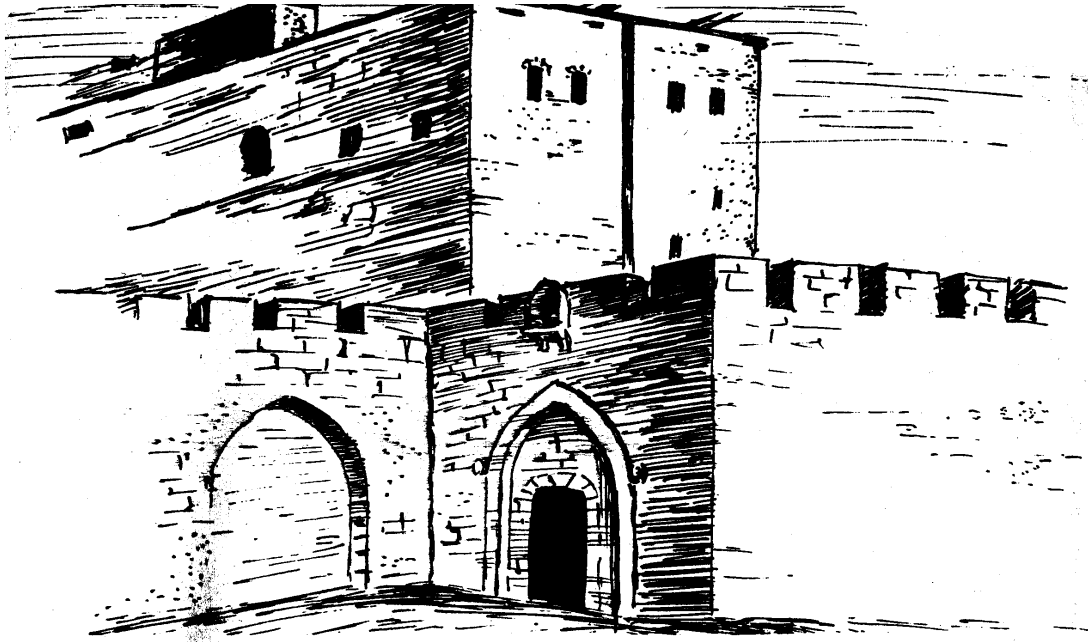

Koningin Victoria van
het Verenigd Koninkrijk

Wilhelm I, koning van
Pruisen en later keizer van
Duitsland

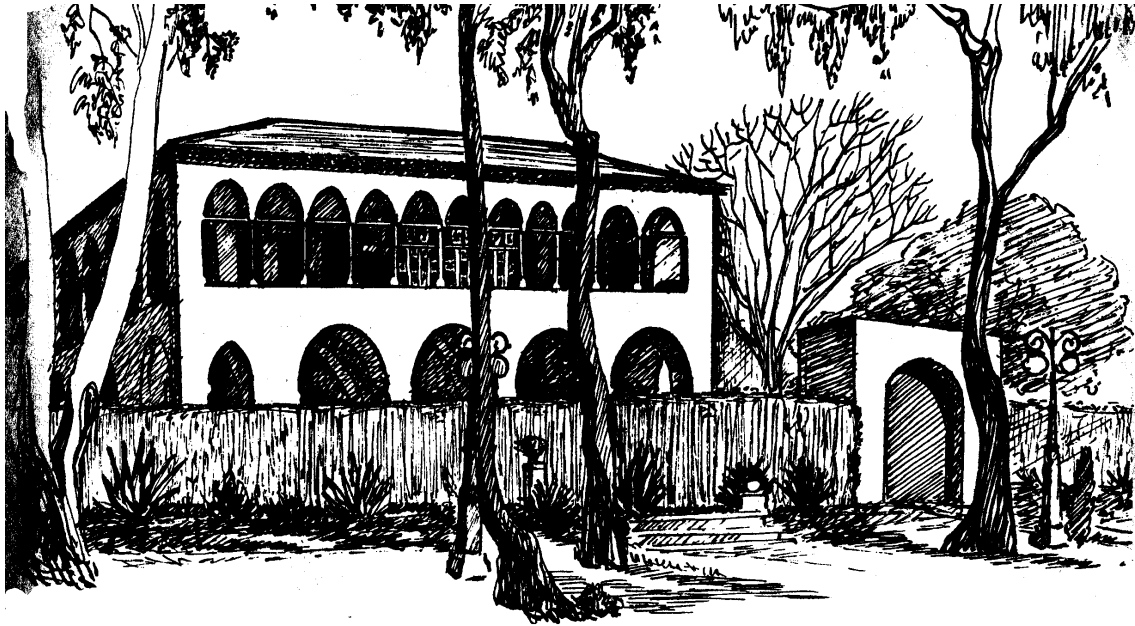
Bahá'u'lláh's volgende ballingsoord was Constantinopel en later Adrianopel, beide steden in het huidige Turkije. Vanuit Adrianopel stuurde Bahá'u'lláh, een gevangene en een banneling, brieven naar de koningen en heersers van de wereld, waarin Hij hen opriep rechtvaardigheid te betrachten en hun macht te gebruiken om een einde te maken aan armoede en oorlog.

In Adrianopel verspreidde de roem van Bahá'u'lláh zich onder de inwoners van de streek, en de regering besloot hem nog verder weg te verbannen naar de gevangenisstad 'Akká. Dit was de gevangenis waarheen de ergste misdadigers en opruiers van het land werden gestuurd, om nooit meer iets van te horen.

De omstandigheden van gevangenschap waren zeer streng. Sommige van de volgelingen van Bahá'u'lláh reisden grote afstanden naar 'Akká, maar werden niet toegelaten tot Zijn aanwezigheid. Zij konden slechts vanuit de verte een glimp van Hem opvangen als Hij naar hen zwaaide vanuit het raam van de gevangenis.

Geleidelijk verbeterden de omstandigheden toen steeds meer mensen in de regio Bahá'u'lláh's macht en majesteit erkenden. Gedurende de laatste jaren van Zijn leven woonde Hij in het landhuis van Bahjí buiten de stadsmuren. In 'Akká openbaarde Bahá'u'lláh Geschriften met leiding voor de mensheid, waaronder de Kitáb-i-Aqdas, het Heiligste Boek.

In mei 1892 overleed Bahá'u'lláh. Zijn rustplaats in Bahjí, nu omgeven door prachtige tuinen, is de heiligste plek op aarde. Elk jaar bezoeken duizenden uit de hele wereld Zijn rustplaats om hun respect te betuigen, te bidden en te mediteren in de rustige omgeving.

REFERENTIES

1. Uit een toespraak van 18 april 1912, gepubliceerd in *The Promulgation of Universal Peace: Talks Delivered by 'Abdu'l-Bahá during His Visit to the United States and Canada in 1912* (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2012), paragraaf 2.
2. Uit de “Lawḥ-i-Ra'ís” [Tablet of the Chief], gepubliceerd in *The Summons of the Lord of Hosts: Tablets of Bahá'u'lláh* (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2006), paragraaf 14-15.
3. idem, paragraaf 16-17.
4. *The Dawn-Breakers: Nabil's Narrative of the Early Days of the Bahá'í Revelation* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1932, 2018 printing), blz. 119.
5. Idem, blz. 119-120.
6. Bahá'u'lláh, *Epistle to the Son of the Wolf* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1988, 2016 printing), blz. 11.
7. *Abdul Baha on Divine Philosophy* (Boston: The Tudor Press, 1918), blz. 53.
8. *The Dawn-Breakers: Nabil's Narrative of the Early Days of the Bahá'í Revelation*, blz. 96.
9. Idem, blz. 104.
10. Idem, blz. 104-105.
11. Idem, blz. 105-106.
12. Idem, blz. 106.
13. Idem, blz. 107.
14. Idem, blz. 107.
15. Idem, blz. 107-108.
16. *Selections from the Writings of the Báb* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 2006, 2014 printing), nr. 3:8.1.
17. Idem, nr. 3:27.1.
18. Idem, nr. 5:21.3.
19. *The Dawn-Breakers: Nabil's Narrative of the Early Days of the Bahá'í Revelation*, blz. 113.
20. Idem, blz. 116.
21. *Bloemlezing uit de Geschriften van Bahá'u'lláh* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, Bahai-referentiebibliotheek.nl), hoofdstuk 129, alinea 1.
22. Uit een toespraak van 22 mei 1912, gepubliceerd in *The Promulgation of Universal Peace: Talks Delivered by 'Abdu'l-Bahá during His Visit to the United States and Canada in 1912*, paragraaf 6.
23. *The Dawn-Breakers: Nabil's Narrative of the Early Days of the Bahá'í Revelation*, blz. 607-608.
24. Uit “Ṭarázát” [Ornamenten], gepubliceerd in *Tafelen van Bahá'u'lláh geopenbaard na de Kitáb-i-Aqdas* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, digitale uitgave 2020), het zesde Ṭaráz.
25. Uit “Lawḥ-i-Dunyá” [Tafel van de Wereld], gepubliceerd in *Tafelen van Bahá'u'lláh geopenbaard na de Kitáb-i-Aqdas*.
26. Bahá'u'lláh, *Epistle to the Son of the Wolf*, blz. 21.
27. *The Dawn-Breakers: Nabil's Narrative of the Early Days of the Bahá'í Revelation*, blz. 632.
28. *Nabil's Verhaal* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, 2009, 2019), blz. 138.
29. Bahá'u'lláh, *Epistle to the Son of the Wolf*, blz. 22.
30. Uit de “Súriy-i-Haykal” [Súrih van de Tempel], gepubliceerd in *The Summons of the Lord of Hosts: Tablets of Bahá'u'lláh* (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2006), paragraaf 6.
31. *Bloemlezing uit de Geschriften van Bahá'u'lláh*, hoofdstuk 29, paragraaf 5.

32. Uit een brief van 24 juni 1936 namens Shoghi Effendi aan een individuele gelovige, gepubliceerd in de compilatie *Crisis en Overwinning* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, digitale versie 2022), nr. 30.
33. H.M. Balyuzi, *Bahá'u'lláh: The King of Glory* (Oxford: George Ronald, 1991, 2018 printing), blz. 106.
34. Shoghi Effendi, *God Schrijdt Voorbij*, blz. 114.
35. Bahá'u'lláh in *Het Boek van Zekerheid* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, Bahai-referentiebibliotheek.nl), [alinea 278](#).
36. Shoghi Effendi, *God Schrijdt Voorbij*, blz. 120-121.
37. Idem, blz. 143-144.
38. Bahá'u'lláh in *Epistle to the Son of the Wolf*, blz. 22.
39. Shoghi Effendi, *God Schrijdt Voorbij*, blz. 151.
40. Bahá'u'lláh in *Het Boek van Zekerheid*, [alinea 1](#).
41. Bahá'u'lláh in *De Verborgene Woorden* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, 1975), Arabisch, inleidend woord.
42. Shoghi Effendi, *God Schrijdt Voorbij*, blz. 154.
43. Bahá'u'lláh in *De Kitáb-i-Aqdas, het Heiligste Boek* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, 1997), K75.
44. Shoghi Effendi, *God Schrijdt Voorbij*, blz. 160-161.
45. *Bloemlezing uit de Geschriften van Bahá'u'lláh*, XIV, paragraaf 1,4-5, 11-12, blz. 21-23.
46. Shoghi Effendi, *God Schrijdt Voorbij*, blz. 167.
47. Idem, blz. 193.
48. H.M. Balyuzi, *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, blz. 317–19.
49. Shoghi Effendi, *God Schrijdt Voorbij*, blz. 192-3.
50. Uit de “Súriy-i-Haykal” [Súrih of the Temple], gepubliceerd in *The Summons of the Lord of Hosts: Tablets of Bahá'u'lláh*, paragraaf 131.
51. Idem, paragraaf 160.
52. Idem, paragraaf 172.
53. Bahá'u'lláh in *De Kitáb-i-Aqdas, het Heiligste Boek*, K86.
54. Idem, K85.
55. Uit de “Súriy-i-Mulúk” [Súrih aan de Koningen], gepubliceerd in *The Summons of the Lord of Hosts: Tablets of Bahá'u'lláh*, paragraaf 59.
56. Uit de “Súriy-i-Haykal” [Súrih van de Tempel], gepubliceerd in *The Summons of the Lord of Hosts: Tablets of Bahá'u'lláh*, paragraaf 268.
57. Bahá'u'lláh in *De Kitáb-i-Aqdas, het Heiligste Boek*, K88.
58. Uit de “Súriy-i-Haykal” [Súrih van de Tempel], gepubliceerd in *The Summons of the Lord of Hosts: Tablets of Bahá'u'lláh*, paragraaf 112.
59. Idem, paragraaf 136.
60. Shoghi Effendi, *God Schrijdt Voorbij*, blz. 215-2166.
61. Bahá'u'lláh, aangehaald in J.E. Esslemont, *Bahá'u'lláh en het Nieuwe Tijdperk* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, 2010), blz. 49-50.
62. Bahá'u'lláh in *De Kitáb-i-Aqdas, het Heiligste Boek*, K1-K5.
63. Shoghi Effendi, *God Schrijdt Voorbij*, blz. 233.
64. Idem, blz.233.
65. Bahá'u'lláh in *Bahá'í-gebeden* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, 2017), nr. 244.